virtual-project.eu

DEAN

KOONTZ

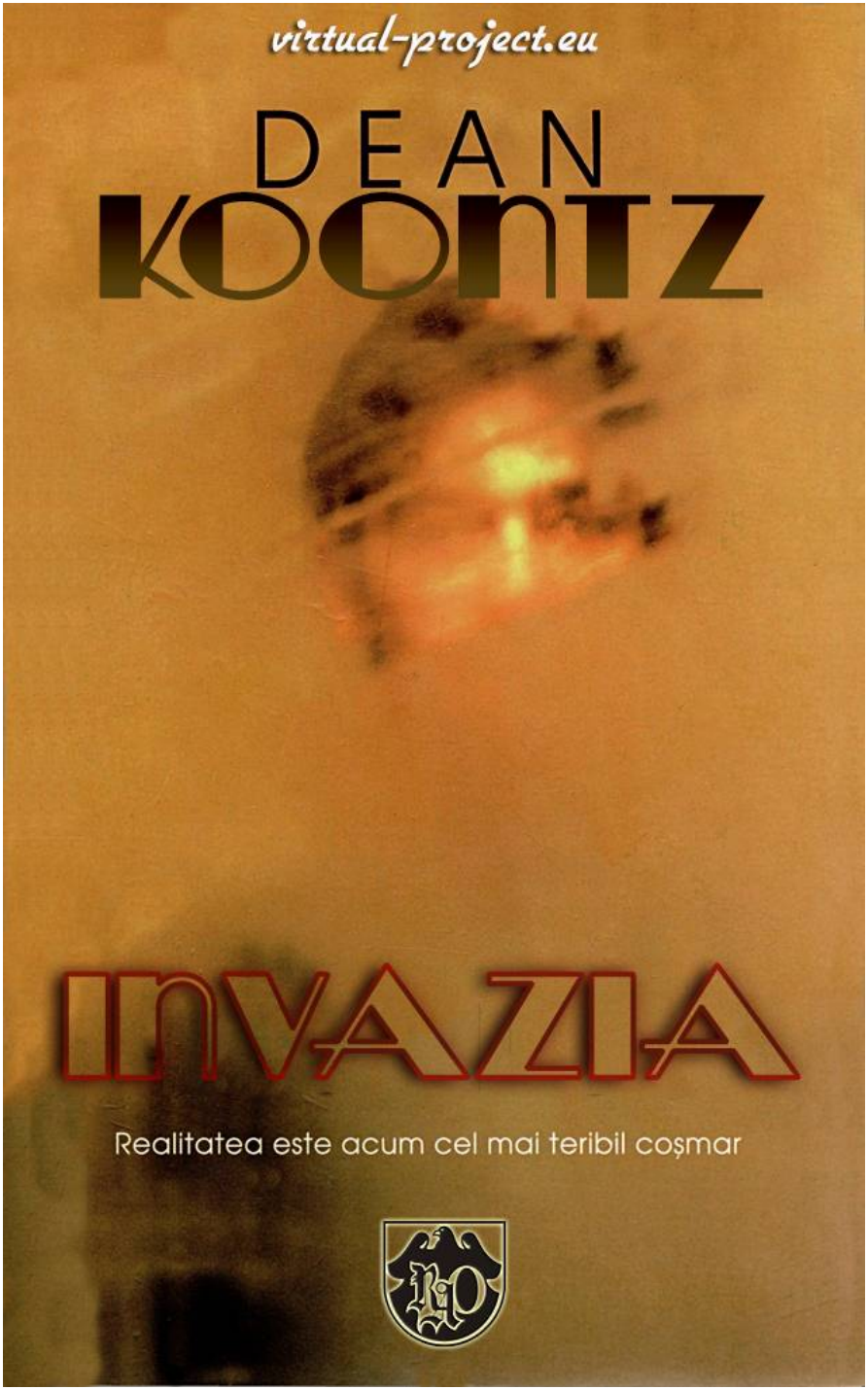

INVAZIA

Realitatea este acum cel mai teribil coșmar

DEAN R. KOONTZ

INVAZIA

Original: *The Taking* (2004)

Traducere din limba engleză de:
GABRIEL STOIAN

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2006

Îi dedic această carte lui Joe Stefko: mare toboșar,
editor de ediții speciale minunate, iubitor de câini…
trei virtuți care garantează intrarea în Rai.
Neplăcerile legate de picioare se pot trece cu vederea.

Când ești la miez de noapte și te trezești lac de sudoare
și înspăimântat de moarte…!

T.S. Eliot, *Fragment dintr-un Agon*

• PARTEA ÎNTÂI •

În începutul meu îmi aflu sfârșitul.

T.S: Eliot, *East Coker*[1]

• Capitolul 1

La câteva minute după ora unu, pe neașteptate, începu să plouă. Potopul nu fusese anunțat de tunete sau de rafale de vânt.

Izbucnirea explozivă și ferocitatea rafalelor avea aspectul copleșitor al unei furtuni primejdioase dintr-un vis.

Întinsă în pat alături de soțul ei, Molly Sloan simțise o neliniște înainte de dezlănțuirea bruscă a norilor. Pe măsură ce asculta susurul ploii, deveni tot mai agitată.

Vocile furtunii sunau asurzitor, ca ale unei legiuni furioase ce cântă într-o limbă uitată. Torentele izbeau și trăgeau de căptușeala exterioară din cedru a casei, de țigle, de parcă ar fi încercat să pătrundă înăuntru.

În sudul Californiei, septembrie fusese până atunci întotdeauna o lună fără ploi, un simplu interval dintr-un lung anotimp secetos. După luna martie, uneori până înainte de începutul lui decembrie, aveau rareori parte de ploi.

În lunile umede, darabana picăturilor de ploaie pe acoperiș îi slujise din când în când drept remediu împotriva insomniilor. În noaptea aceea totuși, ritmurile lichide nu reușeau să o facă să adoarmă, iar asta nu pentru că veneau în afara anotimpului ploios.

În ultimii ani, nesomnul fusese pentru Molly prețul ambiției zădărnicite. Sfidată de Moș Ene, privea cu ochi mari tavanul întunecat al camerei, gândindu-se la ceea ce ar fi putut fi, tânjind după ceea ce nu va putea avea.

Până la vârsta de douăzeci și opt de ani publicase doar

patru romane. Toate fuseseră primite favorabil de critică, dar niciunul nu se vânduse atât de bine cât să o facă celebră sau măcar să garanteze că va găsi un editor dispus să i-l accepte pe următorul.

Thalia, mama ei, scriitoare de proză senină, se bucurase doar de câțiva ani de glorie literară, după care, la treizeci de ani, murise de cancer. Acum, șaisprezece ani mai târziu, cărțile ei se epuizaseră din librarii, iar amintirea ei aproape că se șterse din conștiința lumii.

Molly trăia cu spaima nemărturisită că, la fel ca pe mama ei, o aștepta uitarea cititorilor. Nu se temea de moarte; o tulbura mai curând gândul că va pieri înainte de a scrie ceva durabil.

Alături de ea, Neil dormea, fără să ia în seamă zgomotul ploii.

Pe el somnul îl prindea la o clipă după ce-și lăsa capul pe pernă și închidea ochii. Rareori se răsucea în cursul nopții; după opt ore, se trezea în aceeași poziție în care adormise – odihnit, proaspăt.

Neil susținea că doar cei inocenți se bucurau de un somn atât de liniștit.

Molly numea asta somnul leneșului.

În cei șapte ani de căsătorie, fiecare trăise după propriul ceas interior.

Ea era preocupată la fel de mult de viitor ca și de prezent, imaginându-și mai întâi unde voia să ajungă, netezindu-și apoi neîncetat calea care trebuia să o ducă spre atingerea idealurilor sale înalte. Trambulina folosită de ea era destul de rigidă.

Neil trăia clipa. Pentru el, viitorul îndepărtat însemna săptămâna următoare și era încredințat că timpul îl va conduce unde voia, indiferent dacă își plănuia sau nu călătoria.

Între ei era deosebirea dintre șoarece și raza de lună{2}.

Având în vedere caracterul lor contrastant, dragostea lor părea nefirească. Și totuși, iubirea era cordonul care îi lega, fibra răsucită care le dădea tăria să treacă peste dezamăgiri,

chiar și peste tragedii.

În timpul crizelor de insomnie ale lui Molly, sforăitul ritmic al lui Neil, deși discret, punea iubirea lor la încercare la fel de mult ca infidelitatea. În acele momente, răpăitul brusc al ploii acoperea zgomotul făcut de Neil, oferindu-i lui Molly o altă țintă asupra căreia să-și îndrepte frustrarea.

Urletul furtunii crescu până când lui Molly i se păru că se aflau înăuntrul unei mașinării care trepida și acționa întregul univers.

Puțin după ora două, fără să aprindă lumina, Molly coborî din pat. Ajunsă în dreptul unei ferestre pe care o ieșitură a acoperișului o ferea de ploaie, privi, prin propria imagine reflectată, către musonul lipsit de vânt.

Casa lor era situată sus, pe Munții San Bernardino, înconjurată din toate părțile de pini cu conuri lungi și scurte, și de pini galbeni impunători, ale căror scoarțe aveau crăpături impresionante.

La acea oră, majoritatea vecinilor erau în pat. Printre copacii care alcătuiau o perdea și diluviul neîncetat, pe pantele de deasupra Lacului Negru se vedea doar câteva lumini.

Casa Corrigan. Cu un an în urma, în iunie, Harry Corrigan o pierduse pe Calista, soția lui de treizeci și cinci de ani.

În cursul unei vizite de sfârșit de săptămână la sora ei, Nancy, care locuia în Redondo Beach, Calista își parcase Honda în apropierea unui bancomat ca să scoată două sute de dolari. Fusese jefuită, apoi împușcată în față.

După aceea, și Nancy fusese scoasă cu forța din automobil și împușcată de două ori. Când plecaseră de la locul faptei, cei doi indivizi trecuseră cu mașina peste trupul lui Nancy. În prezent, la trei luni după înmormântarea Calistei, Nancy era tot în comă.

Dacă Molly tânjea să adoarmă, Harry Corrigan se străduia în fiecare noapte să evite somnul. Spunea că visele îl ucid.

În valurile ploii, ferestrele iluminate ale casei lui Harry arătau ca luminile călătoare ale unui vas pe o mare agitată, amintind de una dintre acele corăbii-fantomă, abandonate de

pasageri și echipaj, însă având bărcile de salvare încă la locul lor. În popota echipajului se pot găsi farfuriile cu mâncarea neatinsă. În timonerie, pipa preferată a căpitanului, uitată pe masa hărților și radiind căldura tutunului ce încă scoate fum, așteaptă să fie descoperită.

Imaginația lui Molly se stârnise; îi venea greu să o domolească. Uneori, chinuită de insomnie, se zbătea și se răsucea în brațele inspirației literare.

Jos, în biroul ei, se aflau cele șapte capitole ale noului ei roman, care mai trebuiau cizelate. Câteva ore de muncă la manuscris ar fi putut-o liniști atât cât să-i îngăduie să adoarmă.

Halatul stătea așezat pe spătarul unui scaun. Se strecură în el și-și înnodă cordonul în talie.

Îndreptându-se către ușă, realiză că, ținând seama de absența oricărei lămpi aprinse, se deplasa cu o ușurință surprinzătoare. Nu-și putea explica siguranța cu care se mișca în semiobscuritatea aceea numai pentru că era trează de ore întregi și rămăsese cu ochii în tavan, obișnuindu-se cu întunericul.

Lumina slabă de la ferestre, suficientă ca să dilueze întunericul din dormitor, nu ar fi putut răzbate tocmai de la reședința lui Harry Corrigan, aflată la trei case depărtare spre sud. Adevărata sursă îi scăpă la început.

Norii de furtună ascundeau luna.

Afară, luminile din grădină erau stinse; la fel și cele de pe verandă.

Întorcându-se către fereastră, o miră licărirea ca de beteală a ploii. O iluminare ciudată și umedă făcea ca ramurile pline de ace ale celor mai apropiați pini să fie mai vizibile decât ar fi trebuit.

Gheață? Nu. Împungând noaptea, acele lapoviței ar fi făcut un zgomot mai cristalin decât duduitul continuu al ploii de toamnă.

Își apăsă degetele pe geamul ferestrei. Sticla era răcoroasă, nu rece.

Când reflecta câte-o rază rătăcită de lumină, ploaia căpăta

un aspect argintiu. În cazul de față însă, nu exista nicio lumină în jur.

Până și ploaia părea să fie ușor luminiscentă, fiecare picătură, un cristal ce răspândea lumină. Noaptea era în același timp ascunsă și dezvăluită de șiraguri de mărgele vag fluorescente.

Când Molly ieși din dormitor, pășind pe holul de la etaj, radierea slabă a celor două luminatoare ca niște domuri diluă bezna nopții călăuzindu-i pașii spre scară. Deasupra capului, apa de ploaie care se scurgea ca o peliculă pe plexiglasul curbat era înviorată de vârtejuri sclipitoare care aminteau de niște nebuloase spiralate care s-ar roti pe bolta unui planetariu.

Coborî treptele și o luă spre bucătărie, având ca reper ferestrele ciudat iluminate de furtună.

În unele nopți, mai curând acceptând insomnia decât opunându-i-se, obișnuia să-și facă un ibric de cafea, pe care îl ducea pe biroul din camera de lucru. Aprovizionată astfel, scria o proză zigzagată, având luciditatea adusă de cafeină, cu tonul realist al unor transcrieri de interogatorii polițienești.

În acea noapte, voia totuși să revină în pat. După ce aprinse lumina de la hota de deasupra aragazului, puse puțină vanilie și scorțișoară într-o cană cu lapte, apoi o încălzi în cuptorul cu microunde.

În biroul ei, volumele preferate de poezie și proză – Louise Glück, Donald Justice, T.S. Eliot, Carson McCullers, Flannery O'Connor, Dickens – stăteau aliniate pe rafturile prinse de perete. Uneori, un sentiment umil de rudenie cu acei scriitori îi aducea liniștea și inspirația de care avea nevoie.

Cu toate acestea, mai tot timpul se simțea o intrusă. Ba mai rău, o impostoare.

Mama ei obișnuia să spună că orice scriitor bun trebuie să fie cel mai aprig critic al său. Molly își corecta lucrările cu un creion roșu și cu o secure metaforică, lăsând dovada suferinței însângerate cu creionul, făcând unele scene bucățele cu securea.

Neil îi sugerase în repetate rânduri că Thalia nu spusese – și

nici nu dăduse de înțeles – că arta viabilă putea fi cizelată dintr-un limbaj brut având doar îndoiala de sine drept daltă. Pentru Thalia, munca fusese și forma preferată de joacă.

Într-o cultură confuză, unde caimacul se așeza de multe ori la fund, iar laptele străveziu se ridica la suprafață, Molly știa că apela prea mult la logică și prea puțin la superstiție când presupunea că speranța ei de a avea succes se baza pe cantitatea de pasiune, durere și stilizare pe care le aducea scrierilor ei. Cu toate acestea, în ceea ce privea opera ei, Molly rămânea o puritană, descoperind virtutea în autoflagelare.

Lăsând lămpile neatinse, porni computerul, însă nu se așeză imediat pe scaun. În schimb, când ecranul se lumină, iar melodia de identificare a sistemului de operare o invită la o sesiune nocturnă de lucru, se simți din nou atrasă spre fereastră de ritmul insistent al ploii.

Dincolo de fereastră, se afla o verandă destul de spațioasă. Balustradele și acoperișul prelung încadrau o panoramă întunecată cuprinzând pinii zimțați, pădurea fantomatic de luminoasă, desprinsă parcă dintr-un vis tulburător.

Nu-și putu dezlipi privirea. Din motive pe care n-ar fi fost în stare să le explice, scena îi dădea fiori.

Natura poate da multe lecții unui scriitor de ficțiune. Una dintre acestea este că nimic nu atrage imaginația mai repede și mai deplin decât spectaculosul.

Viscole, inundații, vulcani, uragane, cutremure: acestea fascinează, deoarece ne demonstrează fără înconjur că Mama-Natură, bântuită de o dezordine bipolară, tinde atât să ne suprime, cât și să ne aline. Un părinte, care când mângâie, când distruge, devine material pentru drame captivante.

Cascade argintii căzdeau peste pădurile din bronz, poleind deopotrivă scoarța și ramul cu lumini de aur pur.

Probabil că vreo substanță minerală neobișnuită dădea ploii acea firavă fosforescență.

Ori… cum venea dinspre vest, traversând aerul mizer de deasupra Los Angeles-ului și a orașelor-satelit, poate că furtuna luase din atmosferă acel amestec vrăjitoresc de substanțe poluante care, prin combinare, dăduse naștere

acelor radianțe palide, nepământești.

Simțind că niciuna din cele două explicații nu era corectă și căutând-o pe cea de a treia, Molly observă cu uimire o mișcare pe verandă. Își îndreptă atenția de la copaci către umbrele de dincolo de geam.

Sub fereastră se deplasau siluete mărunte, sinuoase. Erau atât de tăcute, fluide și misterioase, încât, vreme de o clipă, părură a fi doar rodul imaginației – expresii informe ale temerilor ancestrale.

Apoi una, trei, cinci dintre ele și-au ridicat capetele și și-au întors ochii gălbui spre fereastră, privind-o întrebător. Erau la fel de reale ca și Molly, doar că aveau dinți ascuțiți.

Veranda gemea de lupi. Furișându-se din calea furtunii, pe trepte, pe podeaua din lemn de pin, se strânseseră la adăpostul acoperișului, ca și cum aceea nu ar fi fost o casă, ci o arcă ce urma curând să pornească în călătorie, dusă de apele umflate ale unui potop apocaliptic.

• Capitolul 2

În munții aceia, încadrați la est de deșert, iar la vest de câmpii, lupii dispăruseră demult. Oaspeții din verandă arătau ca niște apariții de pe alt tărâm.

Când, după o privire mai atentă, Molly își dădu seama că animalele acelea erau coioți – denumiți uneori lupi *de prerie* – comportamentul lor nu i se păru prin nimic mai ieșit din comun decât atunci când îi luase drept creaturi mai mari ale folclorului și basmelor.

Dacă nu altceva, mutenia sporea ineditul situației. Când vânează, fugărindu-și prada, coioții scot adesea țipete impresionante: un urlet înspăimântător, la fel de straniu ca muzica unui teremin[3]. Dar acum, nu urlau și nici măcar nu mârâiau.

Spre deosebire de lupi, coioții vânează de multe ori în mod solitar. Iar când se adună în haită pentru a căuta prada, nu aleargă atât de aproape unii de alții ca lupii.

Cu toate acestea, pe veranda din fața casei, caracteristicile individuale ale speciei nu săreau în ochi. Stăteau lipiți unul de altul, umăr la umăr, fiecare strecurându-se printre tovarășii săi, semănând cu niște câini domestici, agitați și căutând ocrotire din partea celorlalți.

Observând-o pe Molly la fereastra biroului, nu se speriară de ea și nici nu reacționară agresiv. Ochii lor lucioși, care altădată o impresionaseră prin cruzime și sticlirea în care se citea pofta de sânge, păreau lipsiți de orice amenințare, aducând cu ochii încrezători ai unui dulău crescut în casă.

Și, într-adevăr, fiecare creatură se uita la ea cu o privire rugătoare, cu totul străină coioților, lucru pe care nu și-l imaginase vreodată. Expresia din ochii lor putea fi interpretată drept *imploratoare*.

Ceea ce vedea era atât de absurd, încât înclină să nu dea crezare propriilor ochi. Și totuși, i se păru că depistează o atitudine rugătoare nu numai în ochii lor, ci și în postură și comportament.

S-ar fi cuvenit să o sperie acea adunătură de animale colțoase. Inima îi bătea într-adevăr mai tare decât de obicei; totuși, ineditul situației și o percepție, mai curând a misterului decât a spaimei, o făcură să-și simtă pulsul accelerând.

Se vedea limpede că animalele acelea căutau un adăpost, deși Molly nu mai văzuse vreun coiot fugind de tumultul unei furtuni ca să-și găsească salvarea în apropierea unei locuințe umane. Oamenii constituiau o primejdie mai mare pentru ei decât orice altceva din mediul lor natural.

Pe de altă parte, furtuna întunecată și relativ tăcută nu era însoțită de fulgere și tunete care să-i alunge din vizuinile lor. Volumul nemăsurat al căderii de apă făcea ca vremea aceea să fie neobișnuită; dar nu ploua de atâta vreme încât să inunde adăposturile, punându-i astfel pe fugă pe prădătorii aceștia, altfel stoici.

Deși coioții o priveau pe Molly cu ochi milogi, atenția lor era reținută mai mult de furtună. Cu cozile strânse între picioare, cu urechile ciulite, animalele temătoare urmăreau torentele argintii și pădurea udă cu o concentrare

circumspectă, dacă nu chiar cu neliniște.

Pe măsură ce tot mai multe animale din aceeași specie apăreau din noapte și se îndreptau spre verandă, Molly scrută desișul pădurii ca să afle cauza fricii lor.

Nu descoperi nimic în afară de ce văzuse înainte – cascadele slab luminoase desprinse din cerul suprasaturat, copacii și alte forme de vegetație încovoiate, tremurânde și argintate de ploaia ce le lovea neiertător.

Cu toate astea, în timp ce își plimba privirea de-a lungul pădurii, simți că i se zbârlește puful de pe ceafă, ca și cum un amant fantomatic și-ar fi lipit buzele ectoplasmice de pielea ei. Se înfioră de spaimă.

Convinsă că totuși ceva anume din pădure o urmărea de dincolo de perdeaua udă a furtunii, Molly se retrase speriată de la fereastră.

Dintr-odată, monitorul i se păru prea orbitor – și revelator. Închise computerul.

Negru și încărcat de argint, întunericul straniu licărea dincolo de ferestre. Până și în casă aerul părea dens și umed.

Fosforescența furtunii arunca reflexii tremurătoare pe o colecție de obiecte din porțelan, pe prespapier, pe decorațiunile aurii și albe ale câtorva rame de tablouri… biroul căpătase aspectul abisal al unei gropi oceanice unde razele de soare nu pătrund niciodată, fiind vag luminat de anemonele sau meduzele luminiscente.

Molly fu brusc copleșită de o senzație ametitoare de alteritate care îi era familiară din vise, dar pe care nu o cunoscuse atâta vreme cât rămânea trează.

Se îndepărtă și mai mult de la fereastră. Se trase către ușa biroului care ducea către holul de la parter.

O neliniște crescândă i se strecură în toată ființa, în fiecare nerv. Nu o îngrijorau coioții de pe verandă, ci un lucru pe care nu-l putea numi – o amenințare atât de viscerală, încât rațiunea rămânea oarbă în fața ei, iar instinctul îi revela doar contururile confuze.

Spunându-și că era prea matură ca să cedeze unei spaime copilărești nelămurite, se retrase totuși către scară, cu intenția

de a se duce în dormitor ca să-l trezească pe Neil.

Vreme de aproape un minut, rămase cu o mână pe stâlpul de jos al scării, ascultând ploaia ropotind, gândindu-se ce să spună după ce-l va scula din somn. Tot ce-i venea în minte i se păru, într-un fel sau altul, un semn de isterie.

Nu-și făcea probleme că Neil o va considera ridicolă. În cei șapte ani de căsătorie, fiecare se dovedise în diverse situații suficient de ridicol ca să merite o privire tolerantă din partea celuilalt.

Dar își cultivase o imagine de sine care o ajuta în momente dificile și pe care se străduia să nu și-o compromită. Se voia dură, rezistentă, ca una care trecuse prin clipe de groază la o vârstă fragedă, călită de suferință, pregătită să dea piept cu orice i-ar fi rezervat soarta.

La vârsta de opt ani îndurase și, miraculos, supraviețuise unui episod de o violență extremă, care ar fi putut face din alt copil un pacient al psihologului vreme de decenii. Mai târziu, când avea doar doisprezece ani, un hoț invizibil numit limfom, cu o violență mută, răpise viața mamei ei.

În mai toată existența ei, Molly nu se ferise de adevărul pe care majoritatea oamenilor îl înțelegeau, dar în mod deliberat nu-l luau în seamă – acela că în fiecare clipă a vieții, în funcție de credința pe care o îmbrățișăm, continuăm să trăim fie prin îngăduința milostivă a lui Dumnezeu, fie printr-o toană a șansei sau a naturii indiferente.

Ascultă din nou ploaia. Acel diluviu nu părea indiferent, ci hotărât, predeterminat.

Lăsându-l pe Neil să doarmă, se îndepărtă de scară. Ferestrele rămăseseră vag luminoase, de parcă ar fi difuzat o auroră boreală reflectată.

Deși neliniștea căpătase încetul cu încetul forța unei spaime nelămurite, tot astfel cum un uragan care se rotește și dă naștere unor vânturi tot mai puternice în jurul ochiului de un calm vecin cu moartea, Molly traversă holul, pornind către ușa din față.

De o parte și de alta a ușii erau niște felinare așezate sus. Dincolo de ele se găsea veranda spre care privise din birou.

Coioții continuau să se strângă acolo în căutarea unui adăpost. Când se apropie de ușă, unele dintre animale își întorseseră din nou ochii către ea. Respirația lor temătoare lăsa urme palide pe geam. Din spatele acestui văl de respirație aburindă, ochii lor strălucitori îi adresau rugăminți mute.

În mod inexplicabil, Molly era convinsă că putea deschide ușa și să se miște printre ei fără să riște un atac.

Indiferent dacă era sau nu dură așa cum se considera, impulsivitatea sau bravada nu o caracteriza. Nu poseda temperamentul fatalist al unui îmblânzitor de șerpi și nici temeritatea celor care coborau cu bărci pe râuri de munte presărate de numeroase praguri învolburate.

În toamna precedentă, când un incendiu de pădure bântuise pe versantul estic al muntelui, amenințând să traverseze creasta și să se întindă spre vest, până la lac, la insistențele ei, ea și Neil fuseseră primii dintre localnici care își împachetaseră câteva lucruri absolut necesare și plecaseră. Percepția acută privind fragilitatea vieții o făcuse să devină, încă din copilărie, o persoană prudentă.

Totuși, când scria un roman, deseori abandona orice prudență, încrezându-se în instinct și inimă mai mult decât în intelect. Fără niciun risc, nu putea așterne pe hârtie nimic demn de a fi citit.

Acolo, în hol, în strălucirea difuză, sub privirile animalelor adunate dincolo de ușă, momentul avea o aură mistică, semănând mai mult cu ficțiunea decât cu realitatea. Poate că asta era ceea ce avusese Molly în minte când se gândise să se aventureze pe verandă.

Puse mâna dreaptă pe clanță. Mai curând, se trezise cu mâna pe ea, fără să-și amintească momentul când făcuse mișcarea.

Urletul ploii, crescând de la un cor furibund până ce devenise însăși vocea Armagedonului, și lumina vrăjitorească exercitau împreună o atracție fascinantă. Cu toate acestea, știa că nu căzuse în transă, nu fusese atrasă din casă de vreo forță supranaturală, ca într-un film prost.

Niciodată nu se simțise mai trează, mai limpede la minte.

Instinctele, inima *și* mintea erau sincronizate cum i se întâmplase rareori în cei douăzeci și opt de ani de viață.

Diluviul acesta fără egal pentru septembrie și tot ce ținea de comportamentul ciudat al coioților, fără a mai vorbi de blândețea lor neobișnuită, îi spuneau că logica normală nu funcționa. În acel caz, prudența impunea mai degrabă îndrăzneală decât precauție.

Dacă inima ar fi continuat să-i bată grăbită, nu ar fi răsucit clanța. La *gândul* de a face acest lucru, se simți cuprinsă de o ciudată stare de calm. Ritmul pulsului scăzuse, deși fiecare bătaie a inimii răsuna în piept cu o forță care o cutremura.

În unele dialecte ale limbii chineze, același cuvânt are înțelesurile de *pericol* și *prilej*. În cazul de față, lucru ce nu i se mai întâmplase, gândea chinezește.

Deschise ușa.

Coioții, probabil vreo douăzeci, nu o atacară și nici nu mârâiră. Nu își dezgoliră colții.

Uimită de comportamentul lor, dar și de al ei, Molly trecu pragul. Păși în verandă.

Ca și cum ar fi fost câini de curte, coioții îi făcură loc de parcă își doriseră tovărășia ei.

În ciuda uimirii ei, era totuși nevoie de o doză de precauție. Rămase cu brațele încrucișate la piept, într-o atitudine defensivă. Cu toate acestea, simți că, dacă ar fi atins cu mâna vreun animal, acesta s-ar gudura și i-ar linge-o.

Coioții scrutau agitați pădurile înconjurătoare, dar și pe Molly. Respirația lor grăbită nu era atât semnul extenuării după o goană îndelungată, cât și teamă.

Ceva anume din pădurea măturată de ploaie îi speria. Evident, spaima era atât de puternică, încât nu îndrăzneau să reacționeze la ea cu obișnuitele mârâieli amenințătoare, părul zbârlit și simulări de atac.

În schimb, tremurau și scoteau scâncete pierite de supușenie umilă. Nu-și țineau urechile lipite de țeastă pentru a semnaliza o reacție agresivă, ci le țineau ciulite, de parcă ar fi auzit respirația și sunetul pașilor unui prădător fioros chiar prin zgomotul asurzitor al ploii.

Cu cozile vârâte între picioare, tremurând, se foiau neîncetat încoace și încolo. Păreau pregătiți, în orice clipă, să se lipească de pardoseala de lemn și să-și expună cumințí burțile în încercarea de a scăpa de atacul unui dușman feroce.

Frecându-se de Molly în timp ce viermuiau pe verandă, coioții păreau să se simtă la fel de apărați ca și de celelalte animale din haită. Deși ochii le erau ciudați și sălbatici, Molly văzu în ei o rază de încredere amestecată cu speranță și cu nevoia de apropiere, și care erau calități întâlnite la cei mai blânzi câini.

Uimirea ei se transformă în deconcertare când un val de smerenie, cum nu mai trăise până atunci – ori nu-l receptase atât de pregnant – crescu în ființa ei. O senzație de uimire senină, copilăroasă prin intensitate. Un sentiment aproape păgân de a fi una cu natura.

Aerul umed era încărcat de mirosul de blană udă și de aroma arzătoare, ușor amoniacală, de mosc.

Molly se gândi la Diana, zeița romană a vânătorii, pe care artiștii o prezentaseră deseori înconjurată de lupi, conducând o haită în urmărirea prăzii, peste dealuri și câmpii luminate de lună.

Conștientizarea profundă a interconectării dintre toate lucrurile Creației părea să se nască, nu din minte, nici măcar din inimă, ci din cele mai mici structuri ale ființei ei, ca și cum mișcările microscopice ale citoplasmei din miliardele de celule ale trupului ei reacționau față de prezența coioților, a furtunii neobișnuite și a pădurii la fel cum oceanele Pământului erau influențate de lună.

Momentul acesta extraordinar era supraîncărcat de o calitate mistică atât de grandioasă și atât de impresionantă ca putere, atât de diferită de tot ceea ce cunoscuse Molly până atunci, încât fu copleșită de teamă amestecată cu respect și tremura de o emoție vecină cu bucuria. Începu să respire precipitat, iar picioarele i se înmuiară.

Apoi, ca unul, coioții au fost cuprinși de o groază mai mare decât aceea care îi gonise din păduri. Cu scâncete ascuțite și disperate de panică, fugiră cu toții de pe verandă.

În timp ce treceau îmbulzindu-se pe lângă ea, cozile lor umede o biciuiră peste picioare. Câțiva ridicară spre ea ochi rugători, ca și cum ar fi trebuit și ea să priceapă cauza spaimei lor și să fie în stare să-i salveze de dușmanul, real sau imaginar, care îi izgonise din vizuinile lor.

Coborând iute treptele, plecară prin furtună, în formație strânsă, ca de apărare, de astă dată nu pentru a vâna, ci ca să fie vânați.

Blana îmbibată de apă li se lipise de trupuri, scoțând la iveală formele oaselor, vinele și fibrele musculare. Înainte vreme, coioții i se păruseră agresivi și de temut, însă aceștia arătau rătăciți, dezorientați, aproape demni de milă.

Molly păși până în capul treptelor verandei și privi lung după ei. Deși irațională și tulburătoare, dorința de a-i urma era greu de înfrânat.

În timp ce coborau prin pădure și prin ploaia de o luminiscență stranie, coioții întoarseră mereu capul înapoi, privind dincolo de casă, către culmea muntelui. Părând să fi simțit brusc mirosul unui urmăritor, se mistuiră printre pini, la fel de repede și tăcuți ca niște spirite cenușii. Și au dispărut.

Înghețată, strângându-și brațele la piept ca să se încălzească, lui Molly îi scăpă un oftat de ușurare la care nu se așteptase.

Așteptă, încordată și precaută, dar nu văzu nimic pornit în urmărirea haitei.

În munții din apropiere, coioții nu aveau dușmani naturali capabili să le conteste superioritatea. Puținii urși rămași umblau după fructe sălbatice, tuberculi și rădăcini moi; nu vânau prăzi mai mari decât peștii. Deși lincșii supraviețuiseră în număr mai mare decât ursii în urma invaziei oamenilor, ei se hrăneau cu iepuri și rozătoare; aceștia nu ar fi vânat alt prădător pentru hrană sau distracție.

Mirosul ca de mosc al coioților persistă și după plecarea lor. Și, ciudat, mirosul nu dispăru, ci lăsase impresia că devine mai pătrunzător.

Rămasă în capul treptelor, Molly întinse mâna dincolo de protecția oferită de acoperiș. În noaptea răcoroasă de toamnă,

ploaia lucitoare care i se strecura printre degete era neașteptat de caldă.

Apa fosforescentă îi contura încrețiturile de la încheieturile degetelor.

Își privi palma. Linia capului, a inimii și a vieții, erau mai luminoase decât restul, palpitând brusc, parcă semnalizând înțelesuri misterioase, ca și cum în ea s-ar fi manifestat vreun strămoș ghicitor, necunoscut până atunci, având priceperea de a prezice viitorul doar după liniile trasate pe piele.

Când își retrase mâna din ploaia grea și o duse la nas, simți și mai puternic decât înainte mirosul pe care îl pusese pe seama coioților. Deși nu era suficient de plăcut ca să-l considere parfum, nu era nici neplăcut, și avea bogăția subtilă a aerului din piețele unde se vând mirodenii.

Nu mai cunoscuse până atunci un asemenea miros. Și totuși, în matricea complicată a acelui miros irepetabil, descoperi o substanță teribil de familiară, simplă prin natura ei. Cu cât era mai decisă s-o identifice, cu atât mai mult îi scăpa numele ei.

Deși mirosea ca un amestec complex de esențe și uleiuri exotice, ploaia avea caracterul și consistența apei obișnuite. Își frecă degetul mare de buricele celorlalte și nu simți nimic ieșit din comun.

Treptat, Molly își dădu seama că zăbovea pe verandă în speranța că animalele se vor întoarce. Cât stătuse printre ele, ca un miel printre lei, tremurând în pragul unei revelații, trăise o experiență atât de copleșitoare, încât dorea să o repete.

Coioții nu reveniră, iar ea fu cuprinsă de un sentiment inefabil de pierdere și avu din nou senzația că era urmărită, la fel cum se întâmplase mai devreme, când i se zburlise părul de pe ceafă.

Uneori, pădurea îi apărea ca o catedrală. Trunchiurile masive ale pinilor alcătuiau coloanele unui naos imens, iar deasupra ramurile răsfirate larg formau bolțile în cruce și bolțile evantai.

În acele momente, când liniștea discretă a pădurii fusese

înlocuită de vuietul averselor, spațiul întunecat dintre copaci părea să aibă altă consistență decât în celelalte nopți. Zeul *acelei* catedrale era stăpânul întunericului.

Nedumerită, Molly se retrase, îndepărtându-se de trepte. Nu-și dezlipi nicio clipă privirea de la pădurea care o încercuia, pe jumătate convinsă că dintre pini va porni ceva în zbor spre ea, ceva care va fi numai colți și furie.

Odată ajunsă în casă, închise ușa și trase zăvorul. Tremurând, rămase acolo o clipă.

Continuă să fie surprinsă și tulburată de propria capacitate de a se emoționa. Animată de un fel de instinct, pornit mai curând din minte decât din inimă, se simți readusă de la stadiul de femeie în toată firea la acela de fetișcană cu reacții exagerate – și nu-i plăcu asta.

Abia așteptând să se spele pe mâini, se grăbi spre bucătărie.

Apropiindu-se de ușa deschisă, văzu că lumina de deasupra aragazului era încă aprinsă, așa cum o lăsase când încălzise cana cu lapte.

Șovăi în prag, așteptându-se să găsească pe cineva în bucătărie. Cineva care putea să fi intrat pe ușa din dos cât ea stătuse printre coioți.

Alte emoții. Ridicol. Nu o pândea niciun intrus.

Traversă bucătăria, îndreptându-se direct către ușa din spate și o încercă. Era blocată. Sigură. Nimeni n-ar fi putut intra pe acolo.

Perdele scânteietoare de ploaie argintau noaptea. Dinapoia acestui văl lucitor ar fi putut s-o urmărească o mie de ochi.

Coborî storul din pânză peste fereastra aflată în apropierea mesei pentru micul dejun, apoi și pe cel de la fereastra din dreptul chiuvetei.

După ce dădu drumul la apă și o potrivi la temperatura cea mai mare pe care o putea îndura, își frecă mâinile cu săpun lichid. Mirosea a portocale, o aromă bine-venită, curată.

Nu atinsese niciun animal.

Vreme de o clipă nu înțelese de ce își freca mâinile atât de îndârjită. Apoi își dădu seama că voia să îndepărteze apa.

Ploaia curios de aromată care o făcuse să se simtă…

pângărită.

Își dăți mâinile până i se înroșiră, pe jumătate opărite. Apoi mai luă puțin săpun și se mai spălă o dată.

În amestecul de arome subtile, dar exotice se aflase un miros vag familiar, de fum și amoniac, pe care Molly nu reușise să îl identifice. Deși îl îndepărtase prin spălare, el îi reveni în memorie, iar de astă dată îl putu numi – spermă.

Dincolo de varietatea de piață de mirodenii, plină de arome exotice, ploaia degajase mirosul fecund al spermei.

I se părea atât de straniu, atât de freudian, încât se întrebă dacă nu cumva dormea. Ori aluneca într-o criză de nebunie.

Luminiscența inexplicabilă, ploaia seminală, coioții speriați – de la pat până la robinetul înspumat, fiecare moment și trăire avusese ceva halucinant.

Opri robinetul, aproape așteptând să se facă liniște după ce apa ar fi încetat să curgă pe țeavă. Însă urletul dezlănțuit al ploii continua – fie real, fie banda sonoră a unui vis neobișnuit de persistent.

Din altă parte a casei, un țipăt ascuțit sfâșie vuietul monoton al furtunii. La etaj. Apoi se repetă. Neil. Soțul ei, atât de calm și de stăpânit, plângea în toiul nopții.

Având experiența violenței de la vârsta de opt ani, Molly reacționă prompt, ridicând imediat receptorul telefonului agățat pe perete. Formă numărul poliției, după care-și dădu seama că nu avea ton.

Pe linia rămasă deschisă răzbăteau o diversitate de tonuri electronice, care păreau să alcătuiască o tapiserie auditivă. Pulsații joase, șuierături înalte și țiuituri stridente.

Puse receptorul în furcă.

Aveau în casă un revolver. La etaj. În sertarul unei noptiere.

Neil țipă din nou.

Molly aruncă o privire spre ușa încuiată, simți din nou impulsul de a fugi împreună cu coioții în noapte. Putea fi orice – nebună, ridicolă și isterică precum o copilă –, dar, în niciun caz, lașă.

Se duse la sertarul unde ținea cuțitele și-l scoase din suport pe cel cu lama cea mai lungă și mai tăioasă.

• Capitolul 3

Ar fi vrut lumină, una puternică și orbitoare, dar nu atinse niciun comutator. Cunoștea casa mai bine decât orice intrus; în acele încăperi, întunericul i-ar fi fost cel mai prețios aliat.

Din bucătărie, prin hol, spre scară, despică bezna cu vârful cuțitului de carne și merse ținându-l îndreptat înainte.

Treptele scârțâiau, însă ropotul ploii înăbușea sunetele pașilor ei.

La etaj, furtuna picta încă galaxii luminoase pe luminatoare. Imagini vagi ale acelor desene se mișcau și pe podeaua holului.

Apropiindu-se de dormitor, auzi un geamăt urmat de un strigăt mai slab decât cele precedente.

Încordată, inima îi bătea puternic, făcând să-i vibreze cutia toracică.

Când deschise ușa și pătrunse în dormitorul întunecat, simți cum cuțitul zvâcnește ca o undiță care se încovoiază sub mușcătura peștelui, de parcă ar fi ghicit poziția intrusului dușmănos, căutând, nu apa, ci sângele.

Lumina gălbuie a ploii sclipitoare, plutind prin încăpere, nu reușea să dezvăluie ochiului fiecare cotlon. Umbrele tremurau, palpitau; unele dintre ele puteau fi și altceva decât umbre.

Cu toate astea, Molly lăsă cuțitul în jos. Își dăduse seama că gemetele și țipetele soțului ei aveau drept cauză o luptă cu nimic altceva decât un coșmar.

De obicei, somnul lui Neil era la fel de netulburat de istorii pe cât era de adânc și sănătos. Iar când somnul îi aducea vreo poveste, acțiunea era calmantă, chiar comică.

Uneori îl văzuse zâmbind în somn. Odată, fără să se trezească, izbucnise chiar în râs.

La fel ca tot ce se întâmplase în primele ore ale acelei zile de miercuri, trecutul nu slujea drept ghid pentru prezent. Visul lui Neil se deosebise esențial de altele pe care le avusese de când el și Molly împărțeau același pat. Respirația lui panicată și strigătele de groază sugerau că el alerga

deznădăjduit prin pădurile somnului, urmărit de ceva îngrozitor care câștiga teren.

Molly aprinse lampa de pe noptieră. Explozia bruscă a luminii nu-l trezi pe soțul ei.

Transpirația îi făcuse părul castaniu să pară aproape negru. Chinuită de spaime, fața lui sclipea de broboane.

După ce lăsă cuțitul pe noptieră, Molly îi zise:

— Neil.

Numele, rostit încet, nu rupse vraja somnului.

În schimb, el reacționă ca și cum ar fi auzit glasul aspru și apropiat al Morții. Smucindu-și capul, cu mușchii gâtului încordați, răsucind în pumni cearșaful de parcă ar fi fost un giulgiu în care fusese înfășurat pentru o îngropăciune prematură, respiră precipitat, panicat, pregătindu-se să urle.

Molly își lasă o mână pe umărul lui.

— Scumpule, visezi.

Cu un strigăt gâtuit, el se ridică în capul oaselor, o prinse de încheietură și îi răsuci mâna, îndepărtând-o de pe umărul lui, de parcă ar fi fost un asasin care îl amenința cu un pumnal.

Deși treaz, părea să aibă în continuare în fața ochilor amenințarea din vis. Avea ochii mari, plini de spaimă; din cauza șocului, trăsăturile feței i se schimonosiseră.

Molly se strâmbă de durere.

— Hei, dă-mi drumul.

El clipi, se cutremură și-i eliberă mâna.

Făcând un pas înapoi și frecându-și încheietura strivită, Molly îl întrebă:

— Ai pățit ceva?

Neil aruncă deoparte pătura, apoi se așeză pe marginea patului.

Purta doar pantaloni de pijamale. Nu era masiv și, cu toate ca avea un metru și nouăzeci, umeri puternici și brațe musculoase, era bine proporționat.

Fizicul i se armoniza cu caracterul. Putea să se bazeze pe el în orice ocazie.

Uneori, ea îl atingea întâmplător, cu nevinovăție – iar

patima urma la fel de precipitată ca tunetul în urma fulgerului.

Fusese întotdeauna un amant sigur, dar discret, răbdător și aproape sfios. Fiind mai agresivă, Molly era aceea care îl trăgea în pat, în loc să fie condusă.

După șapte ani de căsătorie, acea îndrăzneală încă o surprindea și încânta. Nu se purtase astfel cu un alt bărbat.

În ciuda acestei nopți epuizante, în ciuda ropotului deconcertant al ploii pe acoperiș și a întâlnirii tulburătoare cu coioții, văzându-și soțul, Molly se simți oarecum atrasă sexual. Îi ciufuli părul. Chipul atrăgător, cu un început de barbă; gura tandră ca aceea a unui băiat.

Își trecu palmele peste față, să scape de mrejele somnului. Când o privi, ochii lui părură să aibă o nuanță mai închisă decât de obicei, aproape ca niște safire. Niște umbre întunecate îi jucau în albastrul irișilor, ca și cum amintirea de coșmar a unor păianjeni veninoși îl bântuia încă.

— Te simți bine? îl întrebă Molly.

— Nu. Glasul îi răsună aspru, parcă hârșâit de sete și de goana disperată pe câmpiile somnului. Isuse, ce-a fost asta?

— Ce anume?

Neil se ridică de pe pat. Corpul lui era ca un arc, fiecare mușchi întins. Visul părea să fi fost ca o cheie răsucită care-l lăsase încordat ca pe un mecanism de ceas.

— Ai avut un coșmar, spuse Molly, te-am auzit țipând în somn.

— N-a fost coșmar. Ceva mai rău. Nedumerit, se întoarse și privi de jur împrejur. Zgomotul acela.

— Ploaia, zise ea și arătă către fereastră.

Neil clătină din cap.

— Nu. Nu a fost doar ploaia. Ceva dincolo de ea… peste ea.

Purtarea lui o tulbură și mai mult pe Molly. Neil părea să fi rămas pe jumătate în transă, incapabil să scape de coșmar.

El se cutremură.

— Coboară muntele.

— Munte?

Lăsându-și capul pe spate, examinând tavanul cu teamă,

spuse cu voce blândă și solemnă, aproape vrăjită:

— Uriaș. În vis. Masiv. Un munte, cu roca mai neagră decât fierul, alunecând la vale. Alergi, alergi… dar nu poți scăpa de sub el. Umbra lui crește în fața ta… mai repede decât te-ai putea mișca.

Rostite moale, însă la fel de limpede ca acordurile de harpă, cuvintele lui îi puseră lui Molly nervii la grea încercare.

Dorind să înveselească atmosfera, Molly zise:

— A! Un vis ca în *Puiul mic*[{4}]?

Neil rămase cu privirea ațintită la tavan.

— N-a fost doar un vis. Uite. Acum. Își ține răsuflarea și ascultă. Apoi adăugă: E ceva dincolo de ploaie… coboară.

— Neil. Vrei să mă sperii.

Lăsându-și ochii în jos și privind-o direct, el îi răspunse:

— O greutate cumplită sus, undeva. O presiune crescândă. O simți și tu.

Chiar dacă ar fi căzut luna, ea tot n-ar fi vrut să recunoască faptul că atracția ei gravitațională declanșa fluxuri noi și puternice în sângele ei. Până în acel moment, Molly fusese ca un călăreț care își ține strâns în frâu propria viață, lăsând emoțiile să galopeze întins doar în paginile cărților ei, păstrând drama numai pentru ficțiune.

— Nu, spuse ea. Ai perceput zgomotul ploii în somn, iar mintea ta a țesut ceva bizar, a transformat totul într-un munte.

— Dar o simți și tu, insistă el și lipăi cu picioarele desculțe până la fereastră.

Razele chihlimbarii răspândite de lampa de pe noptieră erau prea slabe și nu puteau ascunde luminiscența torentelor care umpleau pădurea de beteală și argintau pământul.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Conținut neobișnuit de substanțe minerale, poluare, probabil, îi răspunse ea, apelând la explicațiile la care se gândise mai devreme și pe care le respinsese.

Curiozitatea și interesul care mai devreme o îndemnaseră să se aventureze printre coioți se risipiseră. Cu o timiditate care nu o caracteriza, tânjea să revină în pat, să se facă mică

sub pătură, să doarmă și să uite de furtună, apoi să se trezească și să descopere lumina unor zori normale.

Neil trase zăvorul de la fereastra încastrată și dădu să o deschidă.

— *Nu,* îl preveni ea pe un ton mai autoritar decât ar fi vrut.

Pe jumătate întors de la fereastră, el o privi drept în ochi.

— Ploaia miroase ciudat, zise ea. Pare… murdară.

El observă abia în acel moment că era îmbrăcată în halat.

— De când ești trează?

— N-am putut dormi. M-am dus jos să scriu. Dar…

El se uitase spre tavan.

— Acolo. Simți asta?

Poate că simțea ceva. Ori poate imaginația ei înălța munți în aer.

El își plimbă privirea de-a lungul tavanului.

— Nu mai coboară spre noi. Apoi glasul îi scăzu, ajungând o șoaptă. Se mișcă spre est… de la vest la est.

Ea nu împărtășea percepția lui evident instinctivă, deși se trezi că își freca mâna de halat – cea pe care o întinsese în ploaie și apoi o spălase cu atâta îndârjire cu săpun parfumat.

— Mare cât doi munți, ba trei… ceva uriaș, șopti Neil. Își făcu semnul crucii – frunte, piept, umărul stâng, apoi dreptul – lucru pe care ea nu-l remarcase la el de ani de zile.

Brusc, mai mult simți decât auzi o vibrație mare, profundă și lentă, acoperită de urletul discontinuu al ploii.

— … Să vă cearnă ca pe grâu…

Cuvintele rostite de Neil, atât de ciudate și totuși tulburător de cunoscute, o făcură să-și îndrepte atenția de la tavan la el.

— Ce-ai spus?

— E uriaș.

— Ba nu. După aceea. Ce spuneai despre grâu?

Ca și cum cuvintele îi scăpaseră fără să-și dea seama, el se uita la ea cu mirare.

— Grâu? La ce te referi?

O licărire la periferia câmpului vizual îi atrase atenția lui Molly către ceasul de pe noptieră. Cifrele luminoase, colorate în verde, se schimbau rapid, încontinuu, ca și cum ar fi vrut să

ține pasul cu timpul care o luase razna.

— Neil.

— Văd și eu.

Cifrele nu mergeau de la mic la mare, către dimineață, nici de la mare la mic, spre miezul nopții. Mai curând semănau cu șirurile de cifre ale calculelor matematice efectuate de computerele de mare viteză, care se rostogolesc pe ecran.

Molly își consultă ceasul de la mână, care nu era digital. Limba mare se rotea în sensul acelor de ceasornic, măsurând o zi întreagă într-un minut, în vreme ce minutarul se rotea în sens invers, mult mai repede, de parcă ea s-ar fi rătăcit pe un asteroid din mijlocul fluviului timpului, unde viitorul se îndepărta de ea la fel de grăbit ca și trecutul.

Pulsiunile misterioase și profunde ale sunetului – aproape imperceptibile pentru urechea umană, dar resimțite în sânge și oase – părea să-i umfle inima, în timp ce trecea prin ea.

Starea și momentul acelea erau unice, ceva ce nu mai trăise vreodată, însă atmosfera devenise ostilă, fără precedent.

Reacția lui Molly față de coioți păruse să fie irațională. Se lăsase purtată de instinct, ieșind necugetat pe verandă.

Acum, își recăpătase judecata sănătoasă. Atât intuiția, cât și rațiunea îi spuneau că ea și Neil se aflau într-o situație gravă, chiar dacă nu reușiseră deocamdată să-i înțeleagă natura.

Citi în ochii lui Neil că și el înțelesese acest lucru. De când erau împreună, confesându-se și alinându-se unul pe celălalt, ajunseseră la o intimitate a minții și spiritului care făceau cuvintele de prisos în multe cazuri.

Găsi revolverul calibru 9 mm în sertarul de la noptieră. Îl ținea întotdeauna încărcat; cu toate astea, verifică dacă avea toate cartușele.

După ce împinse la loc încărcătorul, lăsă arma pe toaletă, la îndemână, alături de peria de păr și oglinda mică.

De cealaltă parte a camerei, pe o comodă, se găsea o colecție alcătuită din șase cutii muzicale moștenite de la mama ei. Începură dintr-odată să cânte – șase melodii diferite, împletindu-se într-o discordanță veselă.

Pe capacele a două dintre ele, figurinele din porțelan

acționate mecanic, căpătară viață. Un bărbat și o femeie îmbrăcați în costume victoriene, elegante, dansau un vals. Ceva mai departe, un căluț de carusel se rotea, se rotea.

Cacofonia de note fragile o călca pe nervi și avu chiar impresia că, asemenea unei freze chirurgicale, îi tăia calota craniană.

Obiectele acelea familiare, o părticică din viața ei încă din copilărie, deveniseră, într-o clipă, ciudate, neliniștitoare.

Neil rămase cu ochii pironiți la dansatorii minusculi, apoi la calul ce se rotea, și nu păru tulburat de ele. Nu făcu nicio încercare de a opri cutiile muzicale.

În schimb, se răsuci din nou către fereastră, dar n-o deschise, așa cum se pregătise ceva mai devreme. Puse la loc zăvorul pe care îl desfăcuse înainte.

• Capitolul 4

În timp ce se îmbrăcau cu blugi și pulovere, Molly îi vorbi despre coioți.

Uruitul înfundat al ploii, clinchetul dement al cutiilor muzicale și pulsația aproape subliminală a cărei sursă rămăsese necunoscută, serveau drept fond sonor, fără o melodie coerentă, ceea ce făcuse ca aventura de pe verandă să pară mai cumplită atunci când i-o povestise decât o simțise în acele momente. Încercă – dar își dădu seama că nu reușea – să-i transmită lui Neil senzația de mirare și de groază amestecată cu venerație pe care-o trăise.

Așezată pe masa de toaletă, străduindu-se să descrie sentimentul de comuniune cu natura pe care-l simțise atunci când se insinuase printre coioți, își puse în picioare o pereche de ghete impermeabile. Îi tremurau mâinile. Se chinui cu șireturile pe care, într-un târziu, reuși să și le lege.

Încă vorbind, ridică, din obișnuință, peria de cap care stătea lângă revolver. Cu toate că-și dădea seama de absurditatea de a încerca să nege ciudățenia momentului prin recurgerea la acțiuni de zi cu zi, se întoarse către oglindă ca să

vadă cum îi stătea părul.

Imaginea ei din oglindă era așa cum se cuvenea, însă restul lucrurilor reflectate arătau *nefiresc*. În fundal nu se afla dormitorul cochet, iluminat discret de veioză, în deplină ordine, mai puțin patul; văzu doar murdărie și ruină.

Cuvintele îi înghețară pe buze și scăpă peria din mână. Fără să se ridice, se răsuci ca să se convingă de schimbarea suferită de încăpere. Era așa cum o știa dintotdeauna.

În realitate, doar ceasul de pe noptieră mergea anapoda. Un haos de numere verzi, strălucitoare, continua să se reverse pe ecranul de afișare.

Dar în oglindă pereții pătați erau invadați de mușchi și mucegai. Rămăsese doar o lampă, cu abajurul șui și pe jumătate putrezit. Vizavi de căpătâiul patului cu aspect jalnic, se târau vițe prea suculente ca să fie specii obișnuite pentru munții din California; verde-cenușiu și sclipind de umezeală, cu frunzele atârnând ca niște limbi ale unor animale care gâfâie.

Fu din nou tentată să creadă că nici nu se ridicase din pat ca să coboare la parter, că, de fapt, dormise în tot acest timp – și că încă dormea. Ploaia și toate ciudățeniile care se declanșaseră odată cu ea – începând cu coioții și terminând cu oglinda – aveau mai mult înțeles dacă rămâneau fantazări ale somnului.

Apropiindu-se de ea, Neil întinse o mână ca să atingă oglinda, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere că imaginea din ea nu era doar o reflectare plată, ci o realitate tridimensională, o lume *dincolo* de oglindă.

Animată de un impuls irațional, Molly îi opri mâna.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că…

Nu-i putea oferi niciun motiv credibil ca să-l împiedice, ci doar o teamă superstițioasă la gândul ce s-ar întâmpla când degetele lui ar atinge suprafața argintată a oglinzii.

Cu mâna liberă, el atinse oglinda, care se dovedi a fi solidă.

Apoi, în *celălalt* dormitor, ceva se mișcă. O umbră care se

dovedi, în cele din urmă, a fi nu o umbră, ci o siluetă sinuoasă și întunecată, țâșnind atât de rapid de-a latul oglinzii și dispărând, încât ar fi putut să fie un bărbat cu o mantie, unul cu aripi membranoase – sau orice altceva în afară de om.

Cu o exclamație de uimire, Neil își retrase brusc mâna, ca și cum entitatea de cealaltă parte a luciului ar fi avut puterea de a trece prin oglindă, iar el nu.

În aceeași clipa, Molly se răsuci pe banchetă și se ridică brusc, convinsă că totuși ceva traversase prin vălul de sticlă și argint. Cu toate acestea, în dormitor nu pătrunsese niciun vizitator nedorit.

Aruncă o privire la ceas exact în momentul în care derularea laterală de cifre se opri brusc. Era ora 2:44.

Verificându-și ceasul de la mână, constată că minutarul și orarul își încetaseră rotirea nebună. Ceasul ei se potrivea cu cel digital – 2:44.

Cutiile muzicale se opriră.

Calul miniatural trecu de la galop la nemișcare totală cu un *clinc,* iar figurinele dansatoare înghețară în plină mișcare.

Molly se simți brusc scutită de greutatea reală sau imaginată care atârnase deasupra capului ei, precum o uriașă sabie a lui Damocles.

Pulsațiile profunde ale sunetului pe jumătate auzit, însă pe deplin simțit, încercară să răsune prin ea.

— Oglinda, spuse Neil.

Imaginea reflectată în acele momente era a încăperii în care stăteau. Fără ruine, fără pereți năpădiți de mucegai, fără vițe târâtoare.

Neil își îndreptă atenția de la oglindă la tavan. Apoi se duse la fereastră. Privi mai puțin pădurea cât cerul întunecat al nopții din care ploaia cădea ca o cascadă.

— A dispărut, constată el.

— Am simțit ceva, recunoscu ea. Dar… ce a fost?

— N-am idee.

Neil nu era sincer cu ea, dar nici ea cu el.

Crescuseră amândoi formați de o cultură tânjind după contactul intergalactic, fundamentul unei noi credințe în care

Dumnezeu nu era decât un jucător de rezervă. Toată lumea cunoștea doctrinele acestei cvasi-religii mai bine decât pe Tatăl nostru: „*Nu suntem singuri… urmăriți cerul… răspunsul se află acolo…*” Fuseseră transformați în adepții lui Spielberg, Lucas și Shymalan. O mie de filme și show-uri TV, zece mii de cărți convinseseră lumea că noii magi vor fi oamenii de știință care nu vor călări spre Bethlehem pe cămile, ci către un teren de aterizare pentru OZN-uri în laboratoare mobile cu antene de satelit pe acoperiș, iar salvarea umanității avea să vină mai curând de pe altă planetă decât din altă parte.

Molly știa semnele profețite de Hollywood și de scriitorii de science-fiction. Și Neil le cunoștea.

Noaptea aceea de septembrie se afla în adâncul Zonei de întâlniri de Gradul Trei. În acel teritoriu, tehnologia extraterestră rămânea singurul izvor al miracolelor.

Molly nu vru să exprime asta în cuvinte, și nici Neil. Părea mai sigur să mimezi uluirea decât să fii sincer.

Probabil că reticența lor pornea din faptul că în privința acestui subiect Hollywood-ul oferea două scenarii cunoscute – unul în care extratereștrii sunt zei binevoitori, altul în care aceștia erau animați de mânie și cruzime. Până în acel moment, recentelor evenimente le lipsise farmecul și grandoarea programelor de divertisment dedicate întregii familii.

Întorcându-se de la fereastră și renunțând la examinarea cerului înecat de ploaie, Neil zise:

— Nu că aș avea nevoie de ea… dar o să-mi iau pușca.

Amintindu-și silueta sinuoasă, pe jumătate zărită, care fulgerase umbrită de-a curmezișul camerei mucede din oglindă, Molly își luă revolverul de pe toaletă și zise:

— O să-mi iau și câteva cartușe în plus pentru ăsta.

• Capitolul 5

Pușca și o cutie de cartușe se aflau pe masa din bucătărie. Alături, pistolul, un încărcător de rezervă și o cutie de cartușe

de 9 mm.

Storurile de la ferestrele din bucătărie și din camera alăturată, cea de zi, ascundeau noaptea și priveliștea –, dar nu și zgomotul omniprezent al ploii luminiscente.

Molly nu reușea să alunge sentimentul că pădurea înconjurătoare, înainte vreme prietenoasă, adăpostea acum observatori ostili. Neil împărtășea aceeași idee nebunească; doar el o ajutase să coboare storurile.

Amândoi intuiau că forțele misterioase ce acționau în noaptea ploioasă nu se mulțumiseră să acapareze doar munții. Întinseră amândoi în același timp mâna după telecomanda televizorului, însă Neil a fost mai iute.

Stătură în picioare în fața ecranului mare și priviră, prea agitați ca să se așeze pe fotolii.

Recepția programelor nu era prea grozavă. Unele canale erau atât de bruiate, încât prin ceea ce părea un viscol, puteau vedea doar imagini spectrale. Voci sparte rosteau cuvinte distorsionate.

Una dintre rețelele de cablu care transmitea știri non-stop oferea un sunet mai bun, imagini relativ clare și era doar ocazional parazitat.

Tânăra de pe ecran – Veronica Nu-știu-cum – care prezenta știrile era frumoasă ca o starletă de film. Avea ochi avari, iar zâmbetul la fel de sincer ca acela al unui manechin.

Făcea comentarii, fără ajutorul notițelor, cu un tânăr, Jack, care ar fi putut fi un prezentator apreciat de lenjerie intimă pentru Calvin Klein dacă n-ar fi urmat Facultatea de Jurnalism și nu și-ar fi dat licența în transmisii de televiziune. Zâmbetul lui, care apărea la comandă și dispărea tot astfel, îl făcea să-și etaleze dinții de un alb obținut prin frecare cu bicarbonat și pătrățoși ca ai unei vaci.

Război, politică, crimă și chiar noutățile despre vedetele de la Hollywood fuseseră înlăturate cu desăvârșire din emisiunile de știri de vremea ciudată ce dovedise o ferocitate fără precedent.

În cursul nopții, contrazicând orice prognoze, în largul oceanului se formase un front de furtună continuă cu o viteză

incredibilă, încă neînregistrată vreodată. Ea se deplasase spre uscat, de-a lungul coastei vestice a Americilor – de Sud, Centrală și de Nord.

Se primiseră și coroboraseră rapoarte privind ploaia cu miros curios, cu debite de 10, 13 și chiar 15,5 litri pe metru pătrat pe oră. În câteva ore, orașele de la câmpie începând din Argentina și terminând cu Alaska, începuseră să fie afectate de inundații a căror gravitate varia.

Imagini în direct primite prin satelit din zone metropolitane exotice sau cunoscute, unele distorsionate sau neclare, înfățișau automobile și camioane plutind pe străzile orașelor ce semănau cu niște canale. Familii cocoțate pe acoperișurile caselor pe jumătate înghițite de ape. Dealuri îmbibate de apă, ale căror versanți alunecau sub forma unor torente de noroi.

În fiecare imagine, ca niște fire din argint pur întrețesute cu pricepere într-o tapiserie, străluceau dârele de ploaie luminiscentă, astfel că Argentina și Alaska, dar și oricare alt loc aflat între ele, păreau ireale, dezvăluite de această lumină desprinsă parcă dintr-un vis.

Molly nu se dăduse niciodată în vânt după știri despre catastrofe. Considera că în imaginile care prezentau dezastre ce căzuseră pe capul altora nu găsea nici valori culturale, nici distractive. În alte condiții, ar fi întors spatele televizorului, pe jumătate copleșită de milă. În cazul acela însă simți că viitorul ei se leagă de soarta necunoscuților care apăreau pe ecran.

Ulterior, ploile torențiale începuseră să cadă și în Europa. Asia. Africa. Din secetosul Orient Mijlociu, chiar și din nisipurile pârjolite ale Arabiei Saudite, veniseră știri privind ploi în cantități nemaiîntâlnite. Se așteptau imagini video.

Nu era nevoie să zâmbești ca să prezinți știrile. Stăpâni pe emisiunea lor, Veronica și Jack se ghidau totuși după regula numărul unu a jurnalismului electronic – stabilește comunicarea cu publicul; vâră-i-te sub piele și fă-te bine-venită în căminele oamenilor; dovedește autoritatea cunoscătorului, dar fii *drăguț*; arată-te demn, dar surâzător.

Niciunul din ei nu reușea să-și ascundă cu totul entuziasmul de începători talentați, care, lucrând în tura de noapte, se

treziseră transmițând în direct niște evenimente ieșite din comun. Cu fiecare minut, audiența lor creștea de la vreo sută de mii de insomniaci, la milioane de telespectatori care nu-și mai dezlipeau ochii de pe ecrane. Aproape că se putea simți cum își calculau propulsarea în carieră după emisiunea aceea neașteptat de norocoasă.

Cu toate că nu se înțelegea clar nici cauza fenomenului și nici gravitatea situației, reportajele de pe teren compensau prin conținut dramatic ceea ce le lipsea în coerență.

Cu șase ore înainte să înceapă să plouă pe coasta Americilor, un echipaj al unei nave franceze de cercetări marine asistase la nașterea bruscă a unui vârtej de apă la cinci sute de kilometri sud-vest de Tahiti. Coloana coborâse dintr-o masă de nori cumulonimbus la distanța de aproape cinci kilometri de tribordul navei și crescuse cu o repeziciune uimitoare, până când capătul de jos al pâlniei, sugând apă din ocean, se lățise la circa șase sute de metri.

Imaginile digitale, surprinse de un membru al echipajului și transmise printr-o legătură-satelit a vasului, prezenta o formațiune de dimensiuni inimaginabile. Un om de știință de la bord estimase că forma asemănătoare unei tornade măsura cinci kilometri în diametru în locul în care punctul cel mai de sus al coloanei verticale dispărea în nori.

— Hristoase Dumnezeule! șopti Neil.

În acele înregistrări, nici marea, nici coloana masivă de apă ce se rotea spre cer nu prezenta luminiscența misterioasă pe care o știau ei.

Cu toate acestea, ploaia care încă duruia dincolo de ferestrele cu storurile trase avea în mod sigur legătură cu vârtejul acela gigantic de apă filmat mai devreme în largul Pacificului. Deși Molly nu înțelegea legătura, extinderea la scară planetară a evenimentelor o înspăimânta și mai tare.

La televizor, tornada furioasă din Pacific prevestea o vreme de coșmar. Ziua se întunecase cu repeziciune, ca și cum Dumnezeu ar fi apăsat cu nădejde pe un reostat ceresc. Ghearele uriașe ale unor fulgere sfârtecau oceanul.

Dacă imaginile video ar fi surprins și vreun obiect cu care

să se poată compara pâlnia tornadei, dimensiunile fenomenului ar fi fost, nu doar emoționante, ci și terifiante. Molly simți teama cameramanului când vârtejul începu să se deplaseze către navă.

Când fulgerul biciui suprafața ei întunecată, marea, tremurând parcă de furie și durere, se zvârcoli agitată. Vasul se îndreptă spre piciorul unui val, un adevărat abis.

Prova se înclină. Tone de apă se năpustiră peste balustrade și trecură peste punte, bolborosind înspumate.

Izbit de talaz, cameramanul aproape că-și pierdu echilibrul. Reuși să se redreseze și se îndepărtă de pe puntea deschisă, moment în care vasul se cutremură brusc și se ridică pe coama abruptă a unui val de dimensiuni colosale.

Reporterul-starletă de film, Veronica, apăru din nou pe ecran și spuse că, după transmiterea imaginilor difuzate deja, nava franceză pierduse orice legătură cu uscatul.

Jack, invitatul ei, își exprimă îngrijorarea pentru soarta echipajului, iar apoi, cu o convingere stupidă, trase concluzia că oamenii aceia sigur erau în viață, pentru că „tipii ăștia de la cercetări marine chiar știu cum să se descurce pe mare”.

Păstrând pe față un zâmbet la fel de înghețat ca acela al partenerului din lemn al unui ventriloc, Veronica recunoscu apoi că în timpul colegiului își petrecuse un semestru la bordul unui vas, în cadrul unui program de educație pe mare.

Lui Molly îi venea să urle la toți, ca și cum vocea ei ar fi putut călători prin microunde până la New York City sau Washington, sau unde-și avea sediul acel post de televiziune. Îi venea să-i trezească din detașarea aceea reportericească mulțumită de sine, care întotdeauna i se păruse doar o superioritate comodă și o indiferență afectivă care mima prost profesionalismul.

Alte imagini fuseseră înregistrate și transmise prin satelit de personalul militar de la bordul *USS Ronald Reagan,* un portavion aflat la cinci sute de kilometri vest de coastele Japoniei. Banda prezenta dezvoltarea uimitor de rapidă, ca din senin, a unui plafon dens de nori.

Ulterior, la trei carturi{5} față de ruta de mers, în fața

observatorilor de la bordul portavionului, se formaseră câteva vârtejuri de apă. Diametrul pâlniilor crescuse imediat, până când fiecare dintre ele ajunsese mai mare decât cea surprinsă pe film de către operatorul francez. Un ofițer de pe navă, incapabil să-și ascundă spaima, comentă incredibilele imagini.

Nici de astă dată nu apăru, în mare sau în vârtejurile rotitoare, vreo urmă din scintilația{6} care caracteriza ploaia ce cădea pe uscat.

Lucru incredibil, se anunțau vârtejuri uriașe și de pe vase aflate pe Oceanul Atlantic și Marea Mediterană, deși aceste relatări nu erau însoțite de imagini.

Citind fără îndoială de pe teleprompter, cu un ton pedant, dar încă agreabil, Veronica spuse:

— Deși par a fi tuburi de apă solidă care se răsucesc, aceste vârtejuri sunt alcătuite din stropi și particule fine de apă, și nu sunt chiar atât de temut precum arată.

— Cu toate acestea, interveni Jack, pe baza analizelor complexe pe computer a imaginilor recepționate de radarele Doppler de la bordul navei *Ronald Reagan,* s-a stabilit că vârtejurile observate nu se conformează nici unui model cunoscut al fenomenului. Acestea *sunt* forme aproape solide, iar doctorul Randolph Templeton, meteorolog la Serviciul Național de Meteorologie, care a sosit în studioul nostru acum câteva momente, estimează că aceste pâlnii extrag apa din ocean cu un debit de 378 451 de litri pe minut.

— Mai mult, spuse Templeton, când apăru pe ecran. De două ori mai mult, cel puțin. El măcar avea bunul-simț să nu zâmbească.

Molly citi în ochii meteorologului spaima stăpânită a unuia care știe despre ce vorbește.

Simțind nevoia de a-l atinge pe Neil, Molly își lăsă mâna pe umărul lui, dar, de data aceasta, apropierea de trupul lui puternic o liniști mai puțin decât de obicei.

Încruntat și cu o voce solemnă, Jack îl întrebă pe doctorul Templeton dacă acele fenomene erau rezultatul încălzirii globale.

— Majoritatea meteorologilor nu consideră că există

încălzire globală, îi răspunse Templeton cu un aer impacientat, adică una care să nu fie naturală și ciclică.

Jack și Veronica parură consternați și, înainte ca producătorul să apuce să-i șoptească o întrebare potrivită prin microfonul de la ureche, amândoi priviră simultan către tavanul studioului de transmisie.

— Tocmai a început să plouă torențial și aici, la Washington, spuse Veronica.

— Extraordinar de puternic, întări Jack. Evident, producătorul reușise să-i șoptească la ureche, pentru că Jack se întoarse către meteorolog. Doctore Templeton, dar toată lumea știe de efectul de seră al…

— Lumea știe tot soiul de prostii, îi răspunse Templeton, iar dacă vrem să lămurim acest fenomen, trebuie să facem o analiză *cu adevărat* științifică, nu…

Neil zapă până nimeri una dintre cele trei rețele mari, care, cu oarecare întârziere, descoperise criza și se repezise la ea ca un rechin după o pradă.

Amfitrionul era mai în vârstă decât perechea de la știrile prin cablu și ceva mai cunoscut. În timp ce lua interviu unui specialist în analiza datelor furnizate prin satelit, afișa o morgă de zile mari.

Conform prezentării de pe banda din partea de jos a ecranului, expertul era un anume doctor Sanford Nguyen. Lucra la aceeași agenție guvernamentală ca și Randolph Templeton, care, în acele momente, pe alt canal, dezbătea cu Veronica și Jack problema încălzirii globale.

Se simțea că prezentatorului i se sugerau întrebările de către un producător nevăzut și o echipă de clasă formată din cercetători, însă cuvintele se rostogoleau de pe limba lui de lemn de parcă el însuși ar fi fost un savant în sisteme orbitale de culegere de informații.

Doctorul Nguyen făcu tulburătoarea dezvăluire că înainte cu trei ore de observarea extraordinarelor vârtejuri de apă, toate aparatele orbitale ale Serviciului Național de Meteorologie amuțiseră. Evident, sateliții aflați în posesia unor companii private, dotați cu camere fotografice de înaltă

rezoluție, fuseseră și ei scoși din uz. Nu exista nicio imagine foto de la mare altitudine, în infraroșu sau radar a vârtejurilor de apă pentru a se putea înțelege cum și de ce avuseseră loc acele fenomene.

— Dar sateliții militari, detectoarele de proiectile balistice? întrebă Molly. Și sateliții-spion?

— Scoși din uz și ei, anticipă Neil răspunsul.

La televizor, amfitrionul tocmai îl întreba pe doctorul Nguyen dacă nu cumva un val de radiații cosmice sau poate o activitate neobișnuit de intensă a soarelui ar fi putut să ardă circuitele acelor ochi din cer.

— Nu, îl asigură Nguyen. Nu asta este explicația. Pe de altă parte, sunt prea multe coincidențe. Nici radiațiile cosmice, nici pulsurile magnetice n-ar fi putut da naștere vremii cumplite la care asistăm, și sunt convins că lucrul care a dezactivat sateliții noștri a produs și toate acele trombe de apă și furtunile care au urmat.

Chinuindu-se să adopte cea mai solemnă expresie posibilă, gazda emisiunii întrebă:

— Doctore Nguyen, asistăm la consecințele teribile ale încălzirii globale?

Expresia lui Nguyen sugeră dispreț, dar și uimire în fața întrebării de nerăspuns pe care cu siguranță că și-o pusese: „Ce dracu' caut eu aici?"

— De ce au fost scoși din funcțiune doar sateliții de observare? întrebă Molly și făcu un gest către televizor. După cum se vede, cei de comunicații sunt încă activi.

— Probabil că ei preferă să nu-i vedem, îi răspunse Neil, dar vor să știm ce se petrece cu vremea, pentru că teama inhibă. Poate că ne vor înspăimântați, supuși și cooperanți.

— Ei?

Neil tăcu.

Molly știa la ce se referise Neil și era convinsă că înțelesese. Cu toate astea, amândoi se fereau să exprime adevărul pe care-l bănuiau, ca și cum, dacă dădeau un nume dușmanului, ar fi însemnat să stârnească în ei înșiși o groază pe care apoi nu ar mai fi putut să o stăpânească.

Neil lăsă jos telecomanda, renunță să mai privească la televizor și ieși din camera de zi, îndreptându-se către bucătărie.

— O să fac niște cafea.

— Cafea? întrebă ea pe un ton ce trăda îndoiala.

Această îndeletnicire casnică părea să constituie dovada unei negări psihologice totale, o reacție nedemnă de bărbatul de nezdruncinat, competent, cu care se căsătorise.

— Niciunul n-am dormit ca lumea, explică el. S-ar putea să rămânem treji și cu capul pe umeri multă vreme. Cafeaua o să ne ajute. S-o fac acum, cât mai avem curent.

Molly aruncă o privire către televizor, către lămpi. Nu se gândise la posibilitatea unei pene de curent.

Înghețată la gândul că nu va mai rămâne decât cu luminozitatea stranie a ploii pângărite.

— O să caut toate lanternele, spuse ea, și bateriile nefolosite.

Împrăștiară lanternele prin casă, încărcându-le pe unele de la rețea. Acestea trebuiau să le asigure lumina în cazul în care un cutremur i-ar fi silit să se miște în beznă prin camerele răvășite, unde mobilierul le-ar fi blocat calea.

Mai palid la față decât fusese cu câteva momente în urmă, Neil se întoarse către Molly.

— Nu. De acum încolo, niciunul din noi nu mai merge singur undeva. O să strângem lanternele mai târziu, dar împreună. Acum facem cafea. Și sandviciuri.

— Nu mi-e foame.

— O să mâncăm oricum.

— Neil, dar…

— Nu știm ce ne așteaptă. Habar n-avem dacă o să mai avem prilejul să luăm ceva în gură… liniștiți.

Apoi îi întinse o mână.

Era cel mai frumos și mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse. Prima oară când îl văzuse, cu mai bine de șapte ani în urmă, Neil stătea într-o geometrie complicată de lumini multicolore, zâmbind cald, cu un chip perfect și ochi atât de blânzi, încât îl luase drept Sfântul Ioan.

Tremurând de teamă, îl luă de mână, nespus de bucuroasă că soarta îi pusese alături și că iubirea îi unise prin căsătorie.

El o trase și o luă în brațe. Ea se agăță strâns de el.

Cu o ureche lipită de pieptul lui, îi auzi inima. Bătea repede și puternic, din cauza anxietății, dar apoi reveni la normal.

Inima ei încetini ritmul pentru a ține pasul cu a lui.

Oțelul are un punct înalt de topire, dar acesta crește dacă este aliat cu tungstenul. Din cașmir se face o stofă rezistentă, ca și din mătase; cu toate acestea, amestecul de cașmir și mătase se dovedește mai durabil și ține mai cald decât oricare dintre țesături luate separat.

Încă de la o vârstă fragedă, Molly învățase să ducă toată povara lumii în spinare. Atâta timp cât îl avea pe Neil lângă ea, putea rezista nu doar spaimelor din lumea aceasta, ci și celor care ar fi venit de dincolo de ea.

• Capitolul 6

Deși în bucătărie și în camera de zi plutea aroma puternică de cafea, lui Molly i se păru că detectează izul slab, dar inconfundabil al ploii pătrunzând prin ziduri din noaptea saturată de apă.

Cu pistolul și pușca alături, ea și Neil se așezară pe podea în fața televizorului, și mâncară sandviciuri cu carne de pui și cartofi prăjiți.

La început nu avusese poftă, însă după prima îmbucătură, descoperise că era ruptă de foame.

Până atunci, nicio altă mâncare nu avusese un gust atât de delicios. Puiul părea mai suculent, maioneza mai cremoasă, murăturile mai picante, iar cartofii, mai crocanți decât orice altceva. Fiecare gust în parte părea să se fi amplificat.

Probabil că, savurând ultima masă înainte de a i se administra injecția letală, doar un deținut care-și așteaptă rândul să fie executat putea simți cu atâta acuratețe aromele și compoziția mâncării.

La televizor, în Alpii Francezi cădea o ninsoare albastră-

argintie, la fel și în munții din Colorado și pe străzile Moscovei. Fiecare scenă părea să fi fost pudrată cu sclipici folosit la felicitările de Crăciun.

Domurile și turlele Kremlin-ului nu arătaseră niciodată atât de minunat. Fiece umbră sclipitoare de pe bulevardele iluminate și din piețele strălucitoare părea să adăpostească elfi, spiriduși și alte personaje de basm care puteau oricând apărea în fața ochilor ca să danseze de bucurie și să execute acrobații aeriene.

Frumusețea eterică a zăpezii albastre sugera că tot ce se întâmpla nu putea să nu aibă și un aspect pozitiv.

În Denver, deși încă nu se crăpase de ziuă, copiii se hârjoneau pe străzi, se băteau cu bulgări de zăpadă, atrași din case de ineditul viscolului luminos și albăstrui.

Încântarea și râsetele lor melodioase îi provocaseră un zâmbet plin de speranță și totuși nesigur reporterului care transmitea de la fața locului. Acesta spuse: „Și încă un amănunt remarcabil legat de acest fenomen – zăpada miroase a vanilie”.

Molly se întreba dacă bărbatul avea nasul suficient de sensibil ca să poată detecta un miros suplimentar, mai puțin plăcut, dacă acela ar fi existat.

„Vanilie, combinată cu aromă de portocale”, continuă el.

Probabil că în Munții San Bernardino ploaia nu mai mirosea ca atunci când ieșise Molly pe verandă, printre coioți. Poate că, la fel ca în Colorado, noaptea oferea în acele momente deliciile olfactive ale laboratorului unui cofetar.

Întorcându-se și încurajându-l pe cameraman să filmeze și altceva, reporterul atrăgea atenția asupra peisajului de iarnă – strada acoperită de zăpadă, ramurile copacilor cu frunze perene, încărcate de puf de culoarea safirului, luminile calde, chihlimbarii, ale caselor cuibărite comod în albastrul acesta incredibil.

„E nespus de frumos, spuse reporterul, ca o scenă din Dr. Seuss, o stradă decupată din Orașul-Cine, strălucirea din care lipsește Grinch[7]. Rotirea la o sută optzeci de grade a camerei se opri, concentrându-se asupra unui grup de copii înfofoliți

ca să se joace în frig.

O fată de vreo șapte ani ținea în mâinile înmănușate un bulgăre de zăpadă.

În loc să-l arunce în cineva, îl linse, de parcă ar fi fost o înghețată pe băț. Apoi zâmbi către cameră, arătându-și buzele mânjite în albastru.

Un băiat mai mare, urmându-i exemplul mușcă și el dintr-un bulgăre de zăpadă. Gustul păru că-l satisface.

Imaginea aceea o tulbură atât de mult pe Molly încât, dacă n-ar fi înghițit deja sandviciul, l-ar fi lăsat deoparte, neisprăvit.

Își aminti senzația de necurățenie a ploii. Nu și-ar fi întors nicicum fața spre cer, darămite să deschidă gura ca să înghită apă.

Evident, imaginea copiilor care mâncau zăpadă îl mâhnise pe Neil la fel de mult ca și pe Molly, așa că luă telecomanda și continuă butonarea în căutare de știri.

• Capitolul 7

Incapabilă să alunge din minte imaginea copiilor care se hrăneau din zăpada pângărită, Molly se plimbă nervoasă de colo-colo, bând întruna cafea.

Neil rămase așezat pe podea, continuând să apese pe butoanele telecomenzii.

Din ce în ce mai multe canale se recepționau prea prost ca să poată fi vizionate. Și, față de mai devreme, din ce în ce mai multe nu mai emiteau deloc.

În două rânduri dădură peste semnale care apăreau pe ecran ca modele scânteietoare în culori pâlpâitoare. Deși aminteau oarecum de formele simetrice care apăreau într-un caleidoscop, acele desene nu prezentau margini definite; aveau doar forme curbe și sinuoase, aparent infinite ca varietate, sugerând totuși ceva.

Modelele acelea erau însoțite de tonuri electronice oscilante asemănătoare celor auzite de Molly la telefon – țipete ascuțite,

urmate de sunete de joasă frecvență, urmate de scârțâituri sfredelitoare…

Brusc, ecranul se umplu de oficiali guvernamentali, care păreau să mai dețină autoritate –, dar arătând în cel mai bun caz neliniștiți și nesiguri, iar în cel mai nefericit, înspăimântați. Secretarul Departamentului pentru Securitatea Teritoriului, diferiți funcționari de la Agenția Federală pentru Gestionarea Situațiilor de Criză…

În fiecare oră apăreau noi și noi crize provocate de vreme, toate din cauza cantităților fără precedent de apă căzute, estimate deja la 18 litri pe oră în multe zone. Cu o repeziciune înspăimântătoare, fluviile își ieșeau din matcă. Lacurile de acumulare se umpleau mai repede decât erau în stare ecluzele de evacuare a viiturilor să elimine surplusul de apă; în Oregon, la câteva ore de la începerea ploii, un baraj se rupsese, iar câteva orășele din aval fuseseră măturate de ape.

Și, în mod incredibil, în vreme ce întreaga lume era în primejdie, Molly își făcea griji în legătură cu stabilitatea singurei lor proprietăți imobiliare.

— Dacă vine vreun val de noroi?

— N-avem treabă, o asigură Neil. Casa e direct pe stâncă.

— Eu nu mă simt sigură.

— Ne aflăm prea sus… la aproape 700 de metri deasupra oricărei câmpii inundabile.

În mod irațional, Molly simțea că ar putea supraviețui chiar și sfârșitului lumii, dacă le rămânea casa întreagă, ca și cum reședința Sloan ar fi fost un univers izolat, care putea exista de sine stătător.

Cât mâncaseră sandviciurile și se uitaseră cum lumea se prăbușea luată de ape pe ecranul televizorului, Neil mutase telefonul din camera de zi, de pe capătul măsuței din apropierea canapelei, unde-i era locul obișnuit, aducându-l pe podea lângă el. Din când în când încerca să îl sune pe fratele lui Paul, din Hawaii.

Uneori prindea ton; telefonul mobil al lui Paul, aflat în Maui, suna, dar nu-i răspundea nimeni. Alteori, când ridica receptorul, auzea tonurile electronice care însoțeau modelele

colorate de la televizor.

La a șaptea sau a opta încercare, prinse legătura. Paul îi răspunse.

Sunetul spart al vocii lui îl mai calmă pe Neil.

— Paulie. Slavă Cerului! Mă gândeam că, în nebunia ta, ai fi în stare să profiți de valurile astea.

Paul făcea surfing. Oceanul era a doua pasiune a lui.

Molly puse mâna pe telecomandă și întrerupse sonorul.

Cu receptorul la ureche, Neil spuse:

— Poftim? apoi ascultă. Da, suntem bine. Acasă. Plouă atât de tare, că probabil o să avem nevoie de scânduri și de planuri pentru o arcă.

Molly îngenunche lângă el, întinse mâna până la aparat și apăsă pe butonul „Conferință”.

De pe țărmul nordic al insulei Maui, Paul tocmai spunea:

— … Am văzut multe ploi tropicale, dar ca asta, niciodată.

— La televizor a spus ceva de 17 litri pe oră.

— Aici e mult mai rău, spuse Paul. Mult. E o ploaie atât de deasă, încât te poți îneca stând în picioare. Dacă deschizi gura să respiri, tragi mai multă apă decât aer. Ploaia – are *greutate,* parcă vrea să te îngroape până la genunchi. Noi ne-am strâns la judecătorie. Aproape patru sute de oameni.

— La judecătorie? Neil se încruntă de îngrijorare. Nu la biserică? Doar se află mai sus.

— Judecătoria are ferestre mai puține și mai mici, îi explică Paul. E mai întărită și apărată.

Apărată.

Molly aruncă o privire la armele de lângă ei.

Pe ecranul televizorului mut, imagini ale unui oraș îndepărtat înfățișau clădiri în flăcări în ciuda masei de apă ce cădea din cer.

La telefon, Paul spuse:

— Petru, unu, capitolul patru, versetul șapte. Nu-ți sună cunoscut, frățioare?

— Adevărat? Mie mi se pare mai curând *Întâlnire de gradul trei,* recunoscu Neil, exprimând în cuvinte ceea ce nici el, nici Molly nu îndrăzniseră până atunci să spună. Dar unde are să

se sfârșească – cine știe?

— Eu știu, spuse Paul, cu glas ferm și calm. Am acceptat cu seninătate toată durerea, suferința și tristețea ce vor veni.

Molly recunoscu în vorbele lui o parafrazare a Acceptării morții, una dintre rugăciunile de seară.

— N-o să fie chiar așa, Paulie, zise ea. Există și ceva… cum să zic… pozitiv în chestia asta.

— Molly, ce-mi place să aud glasul tău dulce! spuse Paul. Întotdeauna ai văzut și curcubeul de după furtună.

— Păi… viața m-a învățat să fiu optimistă.

— Ai dreptate. Nu trebuie să ne temem de moarte, nu? E doar un nou început.

— Nu, nu la asta mă referam. (Apoi îi povesti despre coioții apăruți pe verandă.) M-am plimbat printre ei. Erau extraordinar de docili. A fost miraculos, Paul, emoționant.

— Te iubesc, Molly. Ai fost un dar ceresc pentru Neil, l-ai făcut fericit, i-ai vindecat sufletul. În acel prim an ți-am spus cuvinte jignitoare…

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea.

Neil o luă de mână și i-o strânse ușor.

La televizor, imagini din alt oraș, unde niște adevărați vandali spărgeau vitrinele magazinelor. Cascadele de cioburi din sticlă străluceau la fel ca ploaia luminiscentă.

Paul îi spuse lui Molly:

— Acum nu e timpul de minciuni, puștoaico. Nici măcar din politețe, pentru a nu răni sentimentele cuiva.

Inițial, Paul nu fusese de acord cu căsătoria lor. De-a lungul anilor însă, ajunsese să o accepte și, în cele din urmă, o apreciase. El și Molly deveniseră buni prieteni și până în acele momente nu vorbiseră niciodată despre divergențele de la început.

Ea surâse.

— Bine, părinte Paul, mărturisesc. Au existat situații când m-ai scos din sărite.

Paul a râs moale.

— Sunt convins că și Dumnezeu a simțit la fel. I-am cerut iertare demult, iar acum îți cer și ție.

Molly simți că vorbele i se opresc în gât. Vru să închidă. O înspăimântau implicațiile inevitabile ale acestei conversații. Ar fi trebuit să-și ia la revedere.

— Paulie… și tu mi-ești frate. N-ai cum să știi… cât de mult te prețuiesc.

— A, păi știam. Bineînțeles. Și, ascultă, puștoaico, mama ta ar fi fost mândră de ultima ta carte.

— Muzicalitate, cadență a frazelor, zise ea, dar observații superficiale.

— Ba nu. Nu-ți mai da singură palme. E la fel de profundă ca și cele mai bune lucrări ale Thaliei.

Ochii lui Molly se împăienjeniră de lacrimi.

— Nu uita… nu e momentul să minți, Paulie.

— Dar n-am spus nicio minciună.

Tăcuți, uzi până la piele, cu ochi sălbăticiți, un grup de oameni se îndreptară către o cameră de luat vederi. Păreau să fugă înspăimântați de ceva.

La telefon, Paul spuse:

— Ascultă… Trebuie să închid. Nu cred că mai avem prea mult timp.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Molly neliniștită.

— Am terminat slujba cu câteva minute înainte de a suna voi. Dar nu toți cei adunați aici sunt catolici, așa că trebuie să le ofer o altfel de mângâiere.

Pe ecran, cameramanul fusese doborât de mulțimea panicată. Obiectivul se roti nebunește, coborî brusc la nivelul pavajului, arătând picioare ce, împroșcau stropi luminoși din băltoacele cu străluciri întunecate ca de giuvaieruri.

Cu toate că butonul de „Conferință” era activat, Neil continuă să strângă receptorul în mână, ca și cum ar fi menținut legătura cu fratele lui prin simpla forță a degetelor, și întrebă:

— Paulie, ce înseamnă că judecătoria e mai ușor de apărat? Împotriva cui?

Răspunsul fu afectat de interferențele de pe linie.

— Paulie! N-am auzit ce-ai zis. Am avut o întrerupere. De cine trebuie să o apărați?

Deși glasul lui Paul se auzea din nou, glasul lui suna de parcă ar fi vorbit din adâncul unui puț.

— Oamenii de aici sunt foarte simpli, Neil. S-ar putea să fie vreun exces de imaginație ori ar putea vedea mai curând ceea ce cred decât ceea ce e în realitate. Eu n-am văzut niciunul.

— Un ce?

A urmat o perioadă de pârâituri și pocnituri.

— Paulie?

Între cuvintele întrerupte și distorsionate rostite de Paul, unul sună ca *diavoli.*

— Paulie, spuse Neil, dacă pierdem legătura, o să te apelăm din nou. Iar dacă nu reușim să te prindem, încearcă să ne suni tu. Paulie, mă auzi?

La televizor, un oraș identificat datorită inscripției de pe ecran – *Berlin, Germania* – fără niciun sunet, ultimul dintre picioarele oamenilor în alergare trecu pe pavaj, prin dreptul camerei video căzute la pământ.

Brusc, tocmai din îndepărtatul Maui, limpede de parcă ar fi răsunat din bucătăria alăturată, glasul lui Paul Sloan răsună din nou, prins în mijlocul unei fraze:

— … Capitolul doisprezece, versetul doisprezece. Pe ăsta îl ții minte, Neil?

— Îmi pare rău, Paulie, nu știu din ce carte, îi răspunse Neil. Mai spune o dată.

În Berlin, surprinse prin obiectivul pătat de apă, legiuni de picături luminoase de ploaie mărșăluiau de-a latul străzii pline de bălțoace, azvârlind stropi mai sclipitori decât pudra de diamant.

Un presentiment de rău augur o făcu pe Molly să rămână cu ochii ațintiți la televizorul fără sonor.

Acțiunea părea să se fi terminat, pentru că mulțimea ajunsese pe alt teritoriu, iar ea presupuse că prezentarea vorbită aducea, cu siguranță, informații importante. Altfel, rețeaua de televiziune ar fi oprit derularea imaginilor de la Berlin în momentul în care camera căzuse pe pavaj și nu mai fusese ridicată de acolo.

Rămase cu telecomanda în mână. Nu apăsă pe „Mute” ca să

activeze sunetul din nou, pentru că nu voia să acopere cumva vorbele cumnatului ei.

La telefon, glasul lui Paul coborî într-un abis, dar exact când Neil se pregătea să închidă, legătura se restabili și putu auzi câteva cuvinte rostite în grabă: „A coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul e scurt”.{8}

Legătura se întrerupse, iar pe linie nu se mai auziră nici măcar declicuri sau paraziți.

— Paulie, mă auzi? făcu Neil, apăsând de câteva ori în furcă și încercând fără succes să obțină tonul din nou.

Pe ecran, la fel de tăcut ca un balon de săpun care ar luneca prin aer, capul unui bărbat, probabil al nefericitului cameraman, tăiat cu precizie în două de la frunte până la bărbie, căzu pe caldarâm, aterizând pe tăietură, iar ochiul sticlind de groaza morții privi orb spre obiectivul care lega Berlinul de California.

• Capitolul 8

Până atunci, Molly nu simțise nevoia de a merge și la baie cu pistolul încărcat.

Îl așeză pe postamentul acoperit cu faianță galbenă de lângă lavoar, cu țeava spre oglindă. Prezența armei nu o liniștea, ci îi întorcea stomacul pe dos.

În caz de primejdie, cu gândul la justiție sau nu, Molly ar fi fost capabilă să apese pe trăgaci fără să ezite. O mai făcuse cândva.

Cu toate acestea, perspectiva de a trebui să împuște pe cineva îi provoca o stare de rău. Ea era o persoană care crea, nu un ucigaș.

În timp ce stătea pe scaunul de la WC, se rugă ca, indiferent ce s-ar întâmpla în orele următoare, să nu fie silită să se apere de alte ființe umane. Își dorea inamici atât de străini, încât, după ce i-ar fi doborât, să nu aibă motiv de îndoială sau de vinovăție.

Deși perfect conștientă de ironia și absurditatea poziției și a

rugăciunii, transmise mesajul către Domnul cu sinceritate, pătrunsă de fiecare cuvânt rostit. Umorul acelor clipe era prea amar ca să-i provoace măcar un hohot de râs.

Alesese baia de serviciu fără fereastră de lângă bucătărie. De dincolo de ușă, prin zgomotul înfundat al ploii pe acoperiș, se auzea zdrăngănitul celor două sacoșe frigorifice pe care Neil le umplea cu provizii pe care să le ia cu ei în vehiculul de teren.

Fiecare din cele două cariere ale lui îi impuneau să gândească în perspectivă. În prezent, lucra ca producător de dulapuri. Cunoștea importanța de a întocmi planuri clare și măsurători precise înainte de a efectua prima tăietură.

Își făcuse griji că le va fi foame până să revină acasă. Ba mai grav, se putea ca evenimentele să-i împiedice să mai revină vreodată acasă.

Mai curând călugăr decât aventurier, mai mult Diogene și mai puțin Columb, Molly regreta că trebuia să plece. Strategia ei preferată cuprindea baricadarea ușilor, baterea în cuie a ferestrelor, somnul forțat și așteptarea problemelor. Plus speranța ca ele să nu apară deloc.

Știa, desigur, că ideea de acțiune a lui Neil reprezenta cea mai înțeleaptă soluție. Indiferent ce s-ar fi întâmplat în ploaie sau după aceea, ar fi fost mai vulnerabili dacă ar fi rămas singuri decât dacă ar fi căutat tovărășia vecinilor.

Înainte de a se spăla pe mâini, Molly mirosi precaută aburul ce se ridica din apa fierbinte. Nu simți nici urmă din mirosul ploii.

Ploaia nu pătrunsese încă în sistemul de alimentare cu apă. Ori, dacă da, apărea deghizat, nedetectabil.

Înainte de a lua săpunul, mută pistolul pe bazinul toaletei – ca să nu fie înșfăcat de vreo mână care ar fi putut ieși prin oglindă.

Cum acele măsuri bizare de prevedere deveniseră deja o a doua natură doar după două ore de la instaurarea noii realități, Molly se întrebă dacă își va da seama când va înnebuni. Pesemne că depășise deja starea de sănătate mentală. Poate se îndepărtase atât de mult de raționalitate,

încât Neil nu va putea pregăti suficiente pachete cu mâncare ca să o hrănească pe durata călătoriei de întoarcere.

Se spală pe mâini.

Rămase singura prezență în oglindă, nici pătată, nici decrepită, nici năpădită de vițe ciudate, nici despicată din creștet până în bărbie, ci tânără, cu ochi sclipitori și plină de speranțe deșarte.

•

Răcitoarele pline cu alimente, cutia cu apă îmbuteliată și articolele de prim ajutor fuseseră așezate în vehiculul cu tracțiune integrală din garaj. Erau pregătiți de călătorie prin locuri unde drumurile erau cu făgașe și vremea-cumplită.

Molly mai împachetase cărțile mamei ei și cele patru pe care le publicase ea, plus manuscrisul neterminat, la care încă lucra. Putea să piară lumea, după părerea ei, dar cuvântul tipărit, niciodată.

Făcându-și curaj pentru plecare, ea și Neil mai rămaseră puțin alături în camera de zi și priviră la televizor.

De la un canal la altul, haosul își extinse domeniul. Mai mult de jumătate din canale erau blocate de purici, scintilații, lumini puternice și inegale, supraintensități luminoase bruște, imagini umbrite ale unor oameni și obiecte ce nu se puteau identifica.

Un sfert din canale transmiteau desene pulsatile, șerpuitoare, caleidoscopice, puternic colorate. Acestea erau însoțite de zumzetele, pârâiturile, hârâielile, miorlăieli, țipetele lungi, șuierăturile și ciripelile care făcuseră și telefonul inutilizabil.

Nu găsiră niciun canal de știri, deci nu aflară alte informații cât de cât folositoare.

Câteva canale continuau să transmită semnale fără nicio problemă – imagini clare, cu un sunet uimitor de limpede. Fiecare dintre acestea transmiteau programe de divertisment.

Vreme de un minut, urmăriră un episod vechi din *Seinfeld.* Publicul, real sau virtual, hohote în neștire.

Neil zapă mai departe și dădură peste o emisiune-concurs. Pentru un sfert de milion de dolari și șansa de a continua jocul

până la întrebarea de un milion, a se ghici autorul *Cărții despre pisici a oposumului bătrân.*

— T.S. Eliot, zise Molly.

Avea dreptate, dar bănui că peste o săptămână, un sfert de milion de dolari ar fi avut aceeași valoare ca și un ziar vechi de o săptămână.

Pe un alt canal, *Casablanca*; în noaptea în alb-negru, Bogart își lua rămas-bun de la Ingrid Bergman, în vreme ce războiul cuprindea întreaga lume.

Neil știa dialogul atât de bine, încât l-ar fi putut rosti cuvânt cu cuvânt. Buzele i se mișcară la unison cu ale actorilor, deși nu scoase niciun sunet.

Trecu pe alt canal – acolo, Gary Grant, într-o scenă comică, era tot mai fâstâcit de flecăreala neîncetată a lui Katherine Hepburn.

Iar pe altul, Jimmy Stewart făcea glume cu un iepure invizibil, înalt de doi metri.

La început, Molly nu înțelese de ce urmarea Neil scenele din acele filme vechi cu o pasiune atât de devoratoare. Cu nici câteva momente mai devreme fusese hotărât să caute tovărășia vecinilor.

Curând își dădu seama că el nu credea că va mai avea prilejul să savureze acele filme sau altele, dacă întregul pământ cădea sub călcâiul unui popor extraterestru care avea să-și venereze propriii zei.

Îl urmări și ea cu interes pe Gary Cooper pășind pe străzile colbuite ale unui oraș din Vestul Sălbatic sub soarele amiezii. Îl văzu pe Tom Hanks croindu-și drum printr-o viață fermecată de virtute și simplitate. Apoi, pe John Wayne, cucerind-o instantaneu pe Maureen O'Hara.

În repetate rânduri, se trezi ținându-și suflarea, simțind o dulce durere în piept. Ceea ce cândva fusese o distracție pentru omorât vremea părea în acele momente inexprimabil de frumos și profund.

Neil abandonă canalele care difuzau filme vechi, ajungând la un program contemporan – unul care, lăudându-se cu scrânteli orchestrate și prezentate sub falsul nume de „Reality

TV”, preamărește cruzimea, laudă ignoranța, îi atrage pe telespectatori cu promisiunea de a vedea degradarea umană, dar care nu-și pierde nicidecum popularitatea. O concurentă mânca dintr-o farfurie plină cu melci fără cochilie, de culoare cafeniu-deschis.

Apoi, un film mai recent. O blondă frumoasă, zveltă, executa mișcări imposibile de arte marțiale, mânuind în același timp o spadă cu care decapita o serie de dușmani, împungându-i în ochi, eviscerându-i cu deosebită plăcere, mai atrăgătoare decât o păpușă Barbie și la fel de lipsită de inimă.

Dintr-odată, telecomanda deveni, dintr-un ajutor în selectarea aleatorie a canalelor, un instrument programat să caute doar imagini cu atrocități. Pe canal după canal sângele țâșnea, exploda, curgea, mânjea ecranul.

Programele de filme porno la care se plătește conform duratei de vizionare – opțiune la care nu se abonaseră și, prin urmare, nici n-ar fi trebuit să le recepționeze – umplură ecranul cu scene explicite de viol în grup. Victimei, în prim-plan, părea că îi plăcea să fie brutalizată cu ferocitate.

Apoi, comici stridenți care spuneau bancuri porcoase și făceau publicul să behăie de râs.

Nici cea mai abilă propagandă nu ar fi reușit să-și bată joc mai bine și mai eficient de pretențiile de umanitate decât acea selecție aparent întâmplătoare de distracții crude.

Neil apăsă butonul pentru a opri televizorul, dar acesta continuă să funcționeze. Încercă din nou, dar fără succes.

Aflat sub comanda unei entități care sfida orice, pe ecran apărură scene diverse, schimbându-se imediat, de sex violent și crime oribile. Acolo se derula un montaj cutremurător al omenirii ajunse în cel mai sălbatic și mai josnic stadiu.

— Asta e o minciună, zise Neil printre dinții încleștați. Nu așa suntem. Nu *toți* suntem așa.

Stăpânul nevăzut al undelor preferă să-și declare dezacordul, iar imaginile de lubricitate primitivă și sete de sânge continuară să inunde ecranul ca niște maree de gunoaie filmate.

Molly își aduse aminte că citise despre lagărele morții

naziste – Auschwitz, Bergen-Belsen sau Dachau – în care deținuții evrei fuseseră supuși propagandei care descria trecutul lor sub forma unui arbore genealogic presărat cu minciuni, exploatarea muncii altora, cu ramurile răsucite de lăcomie. Torționarii lor țineau ca deținuții să îmbrățișeze acea falsă istorie a poporului lor, iar apoi să se dezică de ea, asta înainte de acceptarea execuției, chipurile, ca răsplată.

Până și arhitecții genocidului, cu inimi vândute răului și cu sufletele deja programate pentru iad, simțeau dorința de a-și justifica abuzul de putere. Doreau să creadă că victimele lor, în ceasul al doisprezecelea, își recunoșteau vinovăția și acceptau dreptatea crimei în masă – ceea ce sugerează că, deși în mod inconștient, călăii știau cât de mult decăzură ei înșiși.

Molly întoarse spatele spectacolului grotesc de pe ecran. Aruncă o privire neliniștită spre ferestrele cu storurile trase, la tavanul care părea să se încovoaie sub greutatea ploii turbate ce bătea pe acoperiș.

Simți că trenurile morții sau echivalentul lor erau trase în acele momente în depouri. Șiruri lungi de vagoane pentru vite așteptau să fie ticsite cu o încărcătură umană și duse până la mormintele comune, unde rămășițele milioanelor de oameni aveau să fie întoarse cu plugul, fertilizând în cele din urmă poiene uriașe, cu vegetație bogată spre deliciul unor creaturi oarbe și surde la frumusețile făurite de nenumărate generații.

Sus, la etaj, se auzi o bufnitură puternică. Un zăngănit. Apoi se făcu liniște.

Pesemne vreo creangă ruptă căzuse pe acoperiș. Apoi, vreo cărămidă desprinsă din horn, dislocată de atâta apă din patul de beton, se rostogolise probabil pe țigle.

Ori vreun vizitator inimaginabil de straniu pătrunsese în pod, iar acum explora spațiul de sub grinzile pline de păianjeni și praf, căutând trapa și scara care să-i ofere acces până la etaj.

— Gata, plecăm, hotărî Neil.

• PARTEA A DOUA •

Pustiu și gol. Pustiu și gol.
Și întuneric pe panta abisului.

T.S. Eliot, corurile din *Stânca*

• Capitolul 9

Fără să se mai sinchisească de nota de plată a facturii la electricitate pe luna următoare, preferară să lase luminile aprinse decât să îngăduie întunericului să se instaleze în casă pe durata absenței lor.

În magazie, se încălțară grăbiți cu cizme din cauciuc și se îmbrăcară cu haine negre de ploaie. Gresia pardoselii scârțâi sub tălpile cu desen adânc.

Alături, în garaj, era mai rece decât în restul casei. Aerul umed mirosea a lemn muced, a plăci bituminoase îmbibate cu apă; dar ploaia încă nu găsise nicio fisură în acoperiș.

Ford-ul Explorer era pregătit, încărcat. Deși își făcuseră griji că nu vor face față ratelor lunare, își vânduseră automobilul Suburban, vechi de zece ani, ca să-l cumpere. Acum Molly se bucura că avea o mașină mai sigură.

Făcu doi pași către Ford, după care Neil îi făcu semn să se uite spre bancul de lucru. Treizeci-patruzeci de șoareci se adunaseră pe tăblia lui. Cum rozătoarele nu scoteau niciun sunet și stăteau nemișcate ca niște figurine din ceramică, Molly nu le observase de la început.

Șoareci de câmp și de pădure, unii cafenii, alții cenușii, fugiseră din mediul lor natural ca să găsească adăpost în garaj. Sub bancul de lucru se strânseseră la fel de mulți ca pe tăblie.

Alții se îngrămădeau în grupuri, în colțuri și de-a lungul pereților. Pe capacele a două pubele de gunoi. Pe partea superioară a două dulapuri de scule.

Erau peste o sută, poate chiar două. Mulți stăteau în fund, agitați, tremurând, cu mustățile în permanentă vibrație, și mirosind aerul cu boturile rozalii.

În mod normal, de îndată ce Molly și Neil ar fi intrat, s-ar fi împrăștiat. Însă ei nici nu se clintiseră. Cauza spaimei lor era afară, în furtună.

Deși Molly se ferise mereu de rozătoare și luase măsuri deosebite de precauție ca să împiedice apariția lor în casă, văzând aceste rozătoare timide nu avu o reacție de respingere. Ca și în cazul coioților, accepta ideea că și oamenii, și șoarecii erau amenințați de aceeași primejdie în noaptea aceasta cumplită.

După ce se suiră în Explorer, Molly întrebă:

— Dacă instinctul i-a îndemnat să intre în casă, noi ar trebui să mai plecăm?

— Paul și vecinii lui s-au adunat în judecătoria din Maui pentru că arhitectura o face mai ușor de apărat. Casa noastră, cu atâtea ferestre și încuietori simple… nu poate fi protejată.

— Poate că niciun loc nu e sigur.

— Tot ce se poate, o aprobă el.

Porni vehiculul.

Șoarecii nu reacționară la zgomotul motorului. În lumina farurilor, ochii le sticleau, roșii și argintii.

Neil blocă ușile din comanda centrală. Abia după aceea folosi telecomanda ca să ridice ușa garajului.

Molly își dădu seama că nu încuiase casa. Cheile și zăvoarele nu mai păreau să ofere multă securitate.

În spatele mașinii, ușa garajului, alcătuită din segmente, se ridică. Molly abia putu distinge uruitul ei de ropotul neîntrerupt al ploii.

Se simți copleșită de dorința de a evada din vehicul și reveni în casă înainte ca noaptea amenințătoare să pătrundă deplin în garaj.

Tânjea cu disperare să retrăiască fericirea domestică. Să facă un ceai fierbinte și să-l servească într-o cană mare. Marca Oolong, cu aromă deosebită, din ceai cultivat în Munții Wu-I din China.

L-ar fi băut în salonașul primitor și ar fi mâncat fursecuri cu unt. S-ar fi încălzit cu șalul afgan. Ar fi citit o poveste de dragoste, cu patimi eterne și suferințe nesfârșite.

Când ar fi întors ultima pagină umedă de lacrimi, ploaia s-a fi oprit. Și s-ar fi făcut dimineață. Viitorul n-ar mai fi fost sumbru și de nepătruns, fiind revelat de o lumină invizibilă, prea strălucitoare pentru ochiul oricărui muritor.

Cu toate astea, nu deschise portiera ca să dea curs acelei fantazări cu ceai, fursecuri și epilog fericit și comod. Nu îndrăzni.

Neil eliberă frâna de mână și ieși în marșarier din garaj, în furtuna fără vânt. Picăturile de ploaie cădeau vertical, cu o forță ca a unei judecați, astfel că vehiculul păru să tremure din toate încheieturile, să se întindă la fiece sudură, la impactul cu perdeaua densă de apă.

Mai mult din grijă față de proprietatea lor decât față de șoarecii speriați, Molly apăsă pe un buton al telecomenzii și închise ușa garajului.

În lumina farurilor, fluorescența ploii, până atunci mută, căpătă strălucire, îmbogățindu-se cu reflecții scânteietoare.

Exteriorul din cedru al casei, vag argintat de vreme, era și mai sclipitor în umezeala luminoasă. De-a lungul liniei acoperișului, din streșinile pline, se revărsau perdele licăritoare, care învăluiau toate elementele structurii.

Neil întoarse Explorer-ul și o porni la deal, către drumul de țară cu două benzi. Aleea în pantă devenise o albie în care cobora un șuvoi în care se zvârcoleau ghemuri de șerpi falși, precum și multe alte forme sinuoase și luminoase.

Când mașina ajunse la capătul aleii, Molly privi înapoi, printre șuvoaiele ploii și copacii drepți. Cu toate luminile aprinse, casa lor părea primitoare – și intangibilă din acel moment.

•

Calea cea mai scurtă către oraș era spre sud, pe drumul de țară.

Asfaltul drumului cu două benzi rămăsese în condiții acceptabile, deoarece urma creasta din jurul lacului, drenând

apa de pe ambele acostamente. Ici și colo, pavajul era acoperit cu un strat compact și alunecos de ace smulse de furtună din pinii care mărgineau șoseaua, însă având tracțiune pe toate roțile, automobilul înainta nestânjenit.

Chiar puse pe mișcare rapidă, ștergătoarele nu făceau față torentelor ploii. Pânza de apă de pe parbriz le micșora vizibilitatea. Neil conduse cu atenție.

Spre est, pădurea – cu porțiuni rase până la sol de incendiul din toamna trecută – cobora către dealurile lipsite de copaci, dar înierbate care, la rândul lor, se răreau, făcând loc unui teren mai mult arid și apoi Deșertului Mojave. În acea zonă se construiseră doar câteva case.

Pe versantul vestic se găseau mai multe reședințe, deși situate la distanță mare una față de alta. Cei mai apropiați vecini de la sud erau Jose și Serena Sanchez, care aveau doi copii, Danny și Joey, și un câine pe nume Semper Fidelis.

Neil vină dreapta, lângă cutia lor de scrisori și opri în capul aleii, cu farurile îndreptate spre casă.

— Îi trezim? a întrebat el.

Era ceva legat de casă, altceva decât absența luminilor, care o tulbură pe Molly.

Dacă membrii familiei Sanchez ar fi fost acasă, forța nemaiîntâlnită a ploii i-ar fi trezit. Curioși, s-ar fi ridicat măcar din pat, ar fi deschis televizorul și ar fi aflat despre soarta lumii.

Molly recunoscu în uruitul monoton al ploii vocea morții, iar în acele clipe aceasta părea să-i vorbească ei, nu din cer, ci din casa de la capătul celălalt al aleii.

— Au plecat, zise ea.

— Unde?

— Sau au murit.

— Nu se poate, își exprimă Neil speranța. Nu Jose, Serena… sau băieții.

Fiind scriitoare, Molly era mistică, dar nu într-atât încât să aibă viziuni ori premoniții. Cu toate astea, spuse cu siguranța unei intuiții nedorite:

— Morți. Au murit cu toții.

Casa apărea și dispărea, apărea și dispărea. Poate ceva se mișca îndărătul ferestrelor neluminate; poate nu.

Își imagina o siluetă sinuoasă și înaripată, la fel ca aceea pe care o văzuseră amândoi dincolo de oglindă, zburătăcind prin camerele familiei Sanchez, de la un cadavru la altul, făcând tumbe de încântare.

Deși a vorbit într-o șoaptă tremurătoare, vorbele ei au ajuns la Neil, în ciuda zgomotului ploii:

— Să plecăm de aici. Acum. Imediat.

• Capitolul 10

La sud de proprietatea Sanchez, văduvul Harry Corrigan locuia singur de anul trecut din iunie, când iubita lui soție, Calista, murise lângă un bancomat.

Casa din piatră, cu acoperiș mansardat, se găsea mai aproape de drumul de țară decât cea a lui Neil și Molly. Aleea de acces era mai scurtă și mai puțin abruptă.

Aceste lumini le văzuse Molly când se ridicase din pat și se apropiase de fereastră ca să-și dea seama de tăria furtunii. I se păruseră ca luminile de poziție ale unui vas îndepărtat, luptând cu marea învolburată.

Fiecare geam părea luminat, ca și cum Harry ar fi trecut dintr-o cameră în alta, căutându-și soția pierdută și lăsase fiecare lampă aprinsă în amintirea ei sau în speranța că ea va reveni. Dincolo de geamuri, nu apărea nicio umbră.

Dacă Harry era acasă, trebuiau să-și unească forțele cu el. Era un prieten de nădejde.

La capătul aleii, în rondou, Neil parcă mașina cu fața spre drum. Închise farurile.

Când Neil întinse mâna să scoată cheia din contact, Molly îl opri.

— Lasă motorul să meargă.

Nu era nevoie să discute dacă era sau nu sau înțelept să intre amândoi în casă. Bine sau nu, ceva mai devreme stabiliseră să nu meargă nicăieri decât împreună.

Hainele lor de ploaie aveau glugă. Și le-au tras și au devenit siluete de călugări din epoca medievală.

Lui Molly îi era frică să coboare din automobil. Își amintea cât de bine își spălase mâna udată de ploaie cu săpun cu aromă de portocală… și tot se simțise murdară după aceea.

Însă nu putea să stea acolo la nesfârșit, paralizată de apăsarea fricii sau de lipsa de credință. Nu putea rămâne acolo, o siluetă fără formă, încremenită, așteptând ca lumea să dispară.

Pistolul de calibru 9 mm se afla la loc sigur, în buzunarul hainei de ploaie. Îl pipăi cu mâna dreaptă.

Coborî din Explorer și închise portiera încet, deși, ar fi trântit-o, în darabana diluviului, nu s-ar fi auzit niciun zgomot. Discreția părea recomandabilă chiar și la vreme de apocalipsă.

Forța îngrozitoare a potopului aproape o doborî, dar păși cu atenție ca să nu-și piardă echilibrul.

Ploaia nu mai era încărcată de mirosul de spermă. Reuși să depisteze o urmă slabă a acelei arome, însă ea era acum mascată de prospețimi noi și dulcege, care aminteau de tămâie, alamă încinsă și ceai cu lămâie. Mai percepu și alte esențe, cărora nu le putea găsi termen de comparație.

Încercă să-și ferească fața, însă ploaia își găsi drum pe lângă glugă. Picăturile care o loveau nu mai erau călduțe ca mai devreme.

Fără să-și dea seama, își linse buzele. Nimic nu amintea de gustul sărat al mării, ci era ușor dulceag, plăcut.

Gândindu-se la copiii care mâncau zăpada albastră, simți că i se pune un nod în gât și scuipă, însă în gură îi intră și mai multă apă de ploaie.

Canalele de drenaj ale aleii fuseseră blocate de ace de pin și mănunchiuri de frunze de sicomor. O baltă adâncă de douăzeci de centimetri părea să fiarbă în jurul cizmelor, iradiate de filigranele de argint ale misterioasei lumini.

Neil își desfăcuse fermoarul hainei de ploaie ca să-și poată ține pușca sub ea. Cu stânga, își prinse pulpanele hainei, apropiindu-le cât de bine putea.

O alee cu pavele, construită în pantă, ducea de la caldarâmul inundat până la treptele de intrare.

Ajunsă la adăpostul verandei, Molly își dădu gluga pe spate. Își scoase pistolul din buzunar. Neil prinse pușca în ambele mâini.

Ușa casei lui Harry Corrigan era întredeschisă.

Un punct luminos portocaliu de pe perete indica butonul soneriei, dar acelea nu erau circumstanțe în care să respecte uzanțele. Cu vârful cizmei, Neil împinse ușa spre interior.

Cât ușa descrise un arc larg de cerc, rămaseră în așteptare, examinând holul iluminat. Apoi intrară.

Vizitaseră deseori casa ca invitați, asta înainte de asasinarea Calistei în Redondo Beach și încă de câteva ori după aceea. Când bucătăria fusese renovată în urmă cu patru ani, Neil făcuse tot mobilierul. Totuși, locul acela familiar li se părea straniu, nimic nu mai semăna cu ceea ce-și amintea Molly, nimic nu părea la locul lui.

Parterul oferea din plin dovada unei vieți simple, care se desfășura conform unor obiceiuri îndelung exersate – mobilier folosit, picturi înfățișând peisaje sau marine, ici o pipă uitată într-o scrumieră, colo pagina la care a ajuns cititorul marcată cu un ambalaj de la un baton de ciocolată, plante de interior îngrijite, cu frunze lucioase, câteva prune într-un bol din lemn pe blatul din bucătărie…

Nu observară semne de violență. Dar nici urmă de prietenul și vecinul lor.

Revenind în hol și rămași la picioarele scării, se gândiră să îl strige pe Harry.

Ca să fie auziți în vacarmul produs de asaltul ploii, ar fi trebuit să ridice glasul. La strigătul lor se putea întâmpla să răspundă altcineva sau altceva decât stăpânul casei, perspectivă care le recomanda să păstreze în continuare tăcerea.

Neil porni înainte, către etaj. Molly urcă treptele într-o parte, rămânând cu spatele la perete, ca să poată privi spre ambele capete ale scării.

În holul de sus, ușa masivă din stejar de la dormitorul mare

fusese smulsă din țâțâni. Despicată aproape în două, zăcea pe podea. Fragmentele lucioase din încuietoare erau împrăștiate pe covor.

Fiecare din cele două balamale rămăsese ancorată de toc în batantul cadrului, deși fiecare batant – din tablă de oțel de 8 milimetri grosime – fusese îndoit de forța îngrozitoare care smulsese ușa. Articulațiile care uneau batantul de ușă de cel de centru de la fiecare balama erau de asemenea deformate, la fel și pivotul din oțel care le lega.

Dacă Harry se refugiase în spatele ușii încuiate a dormitorului, bariera aceea nu rezistase multă vreme.

Nici măcar un culturist îndopat cu steroizi și având mușchii lui Hercule nu ar fi reușit să smulgă ușa aceea din țâțâni fără ajutorul unui palanc și a unui levier.

Anticipând o nouă răbufnire furioasă ori un atac inuman, Molly șovăi înainte de a-l urma pe Neil în dormitor. După ce trecu pragul, nu văzu totuși nicio urmă de violență.

Dulapul mare de haine era deschis. În el, nimeni.

Când încercă ușa dintre dormitor și baia alăturată, Neil constată că era încuiată.

Aruncă o privire spre Molly. Ea dădu aprobator din cap.

Apropiindu-și capul de ușa băii, Neil zise:

— Harry! Harry, ești acolo?

Chiar dacă i-ar fi răspuns cineva, tot nu ar fi putut auzi.

Neprimind răspuns, se dădu înapoi și o lovi puternic cu piciorul. Încuietoarea era foarte simplă, și cedă la a treia lovitură.

Partea curioasă era că ceea ce smulsese ușa mult mai rezistentă a dormitorului nu o distrusese și pe cea de la baie.

Neil trecu pragul, apoi tresări puternic și se întoarse, cu o expresie schimonosită de groază viscerală și repulsie.

Încercă să o împiedice pe Molly să vadă ce se găsea înăuntru, dar ea refuză să se oprească. Nimic nu putea fi mai cumplit decât priveliștea pe care trebuise să o îndure când avusese opt ani.

Fără ochi, cu capul golit complet, ca un bostan scobit pentru a fi transformat în felinar, Harry Corrigan zăcea pe

podeaua băii, rezemat de cadă. Avea în gură țeava unei puști cu țeavă scurtă, cu încărcare manuală și pat retezat.

Îngrețoșată, dar nu șocată, Molly se răsuci cu spatele la mort.

— Mereu suferea de singurătate, spuse Neil.

Vreme de o clipă, Molly n-a înțeles la ce se referea Neil. Apoi pricepu că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le văzuse, Neil respingea cumva ideea.

— Harry nu s-a sinucis din cauza Calistei, spuse Molly. S-a retras în baie și și-a zburat creierii ca să nu ajungă față în față cu cel care a spart ușa dormitorului.

Brutalitatea expresiei „și-a zburat creierii” îl făcu pe Neil să tresară, iar chipul lui, palid încă de când văzuse cadavrul, se făcu pământiu.

— Iar când au auzit zgomotul împușcăturii, continuă ea, ei au știut ce făcuse – și nu i-a mai interesat persoana lui.

— Ei, zise Neil gânditor și privi în tavan, ca și cum și-ar fi adus aminte de masa enormă și apăsătoare pe care o simțise mai devreme. Dar de ce n-a folosit arma împotriva lor?

Bănuind că răspunsul putea fi descoperit în altă parte a casei, Molly nu spuse nimic și porni spre hol. Cercetarea întregului etaj nu le oferi nimic interesant până când ajunseră la scara din spate.

Treptele înguste duceau spre o cameră cu pământ pe jos, situată alături de bucătărie. Molly știa că din acea cameră se putea ieși în curtea din spate.

Se părea că Harry Corrigan se confruntase prima oară cu vizitatorii nedoriți în acea cameră. Avusese arma la el și trăsese cu ea de câteva ori pe trepte. Alicele găuriseră și scobiseră pereții, smulseseră bucăți de lemn și așchii din trepte.

Retrăgându-se către etaj, trăgând spre atacatori, era imposibil să fi ratat ținta într-un spațiu atât de strâmt, mai ales ținând seama de dispersia gloanțelor unei astfel de puști. Și totuși, nu erau cadavre pe trepte sau pe hol. Nici sânge.

Stând în capătul de sus al scărilor, alături de Molly, și împărtășind rezerva ei de a pătrunde în spațiul atât de

sufocant, Neil se întrebă:

— În ce a tras – în fantome?

Ea clătină din cap.

— Nu fantomele au smuls ușa din țâțâni.

— Dar ce anume ar fi putut trece prin ploaia de gloanțe fără să fie atins?

— Nu știu. Și poate că nici nu vreau să aflu.

Plecară de acolo, dar când trecură pe hol, prin dreptul ușii prăbușite a dormitorului, luminile pâlpâiră și se stinseră.

• Capitolul 11

Neavând ferestre, în hol nu răzbătea nici măcar licărul nepământesc al ploii luminoase. Acolo domnea negrul absolut al coridoarelor din visele despre moarte și unde mergeai să-ți dormi somnul de veci.

Aflată încă în etapa de inițiere în tacticile de urmat în caz de apocalipsă meteorologică, Molly își uitase lanterna în automobil.

În acest tărâm orb se ridică un foșnet, altul decât susurul ploii, un foșnet care o ducea cu gândul la sunetul produs de desfacerea, flexarea, înfoierea unor aripi membranoase, lipsite de pene. Își spuse că probabil era zgomotul făcut de Neil care se căuta prin buzunarele hainei de ploaie.

Fasciculul aprins brusc o convinse că avusese dreptate. Abia după aceea își îngădui să respire.

Bezna din hol nu părea a fi un întuneric obișnuit, care respecta legile fizicii, ci, asemenea Întunericului Vizibil, esența mânjită de funingine a unui rău palpabil. Lumina dezvăluia mai puțin decât și-ar fi dorit, iar când fasciculul se muta, bezna revenea cu salturi sprințare.

Reușiră să ocolească ușa prăbușită, însă doar după câțiva pași, o prezență de niciunde recită un vers dintr-unul dintre poeții ei preferați, T.S. Eliot:

„*Gândesc că suntem pe aleea șobolanilor…*”[9]

Cuvintele fuseseră rostite ca de un sufleor, nu strigat, dar ele se propagară prin zgomotul de fond al ploii, iar Molly recunoscu vocea lui Harry Corrigan, răposatul Harry, care își făcuse singur ceea ce o brută îi făcuse soției lui pentru doar două sute de dolari.

Biciuitor, țâșnind încoace și încolo, fasciculul lanternei lumina în stânga, în dreapta, în spatele lor. Nimeni.

Neil îi pasă lanterna lui Molly, eliberându-și astfel mâinile, pentru a putea folosi arma.

Mânuind și lanterna, și pistolul, ea scrută de jur-împrejur. O ușă pe jumătate deschisă la camera de oaspeți din dreapta. Ușa abia crăpată a biroului din stânga. Încă o ușă – sclipirea porțelanului dintr-o baie aflată în față.

Harry ori grozăvia în care se transformase Harry, ori care se dădea drept Harry, putea pândi din oricare dintre cele trei încăperi. Ori din niciuna.

Apoi auzi încă un vers din *Țara pustie* care, de fapt, urma după cel rostit mai devreme:

„*Acolo unde morții oasele și le-au pierdut*”.

Molly nu reuși să deducă de unde venea vocea. Cuvintele se răsuciră în jurul ei ca niște șerpi, părând a porni dintr-o parte, apoi din cealaltă.

Inima i-o luase razna de tot, lovind atât de puternic în coaste, încât a avut senzația că în sânge îi izbucni un incendiu, ca și cum copitele potcovite ale unor cai înspăimântați ar fi scos scântei din pietrele de pe drum.

Întâi palma mâinii drepte, apoi patul striat al pistolului deveniră lipicioase din cauza transpirației.

Întunericul îndărătnic, întunericul îndesat, lumina insuficientă, ușile de pe ambele părți încordate precum capacele unor cutii ascunzând jucării ce apar pe neașteptate, și încă doisprezece metri până la capul scării.

Apoi nouă.

Șase.

Lângă trepte, o siluetă apăru pe o ușă sau dintr-un perete, sau printr-un portal dintre lumi; Molly n-ar fi putut spune precis și era gata să creadă orice.

Lumina nesigură îi revelă întâi pantofii, apoi manșetele pantalonilor din catifea reiată.

Pe podeaua băii stropite de sânge, Harry se prăbușise îmbrăcat cu o cămașă din flanel și pantaloni din catifea reiată. De exact aceeași nuanță.

Molly simți cum i se înmoaie genunchii la ideea de a vedea din nou capul golit ca un bostan, găvanele goale, dinții sfărâmați de gloanțele puștii de 12 milimetri.

Totuși, era o diferență între ceea ce voia să vadă și ceea ce mâna ei ținea să arate. Ridică lanterna către genunchii lui, către catarama curelei, cămașa din flanel, bărbia cu un început de barbă albă…

Din fericire, Neil trecu pe lângă ea, trase un foc, reîncărcă în vreme ce silueta burlescă fu azvârlită îndărăt, clătinându-se, înspre întuneric. Apoi zise precipitat:

— Hai, Molly, fugi, fugi!

Împușcătura reverberase din pereții holului; și totuși, ecoul cutreiera prin încăperile din jur, prin cele de la parter, ca și cum ea ar fi fost un clopot cu mai multe compartimente.

Inimaginabilul se afla în bezna dintre ea și trepte, la un salt depărtare de ea; călăul, Mesagerul etern, Necunoscutul care apare la ușa tuturor mai devreme ori mai târziu, venise acum acolo pentru ea sub forma imposibilă a răposatului Harry, prietenul ei pierdut.

Fugi, proiectând în față fasciculul de lumină ce se legăna și făcea salturi nebunești, către lumina inconstantă, către stâlpul din mahon al scării, care marca drumul de coborâre, și nu mai privi spre stânga, unde vecinul resuscitat căzuse înapoi între umbre.

Probabil se ridicase, se mișcase, se apropiase, pentru că Neil trase din nou. Lumina bruscă de la gura țevii alungă o cohortă de umbre precum un stol de lilieci, prin tot holul.

Molly ajunse la scări, care i se părură cu mult mai abrupte la coborâre decât fuseseră la urcare. Cu lanterna într-o mână,

pistolul în cealaltă, nu se putea ține de balustradă, păstrându-și echilibrul printr-un noroc chior. Se năpusti în josul treptelor ostile ca fușteii unei scări de gheață, cu capul înainte, poticnindu-se, lovind aerul cu brațele, și ateriză, clătinându-se, pe ambele picioare odată în hol, cu poalele hainei de ploaie ridicate.

Ușa principală era deschisă. Când a treia împușcătură zgudui casa, părăsi încăperile acelea uscate ca să-și caute un adăpost îndoielnic în furtuna radiantă.

Nu-și ridicase gluga. Torentele de ploaie îi spălară fața, părul, iar un firicel i se prelinse pe ceafă, pe sub guler, de-a lungul șirei spinării, până în despicătura dintre fese, de parcă ar fi fost degetul insinuat al unui violator care profita de un moment de vulnerabilitate.

Traversă lipăind porțiunea inundată a rondoului, către portiera șoferului de la automobil. Lovi niște obiecte fără formă precisă.

În fasciculul lanternei văzu păsări moarte – douăzeci, treizeci, patruzeci, poate mai multe – ciocuri deschise în țipăt tăcut, ochi sticloși. Plutind în balta argintie, ca și cum s-ar fi înecat în zbor și căzute din cerul doldora de apă.

Neil ieși valvârtej din casă, alergând către mașina cu motorul pornit. Nu-l urmărea nimic, cel puțin deocamdată.

Trecând la volan, Molly lăsă lanterna în consola pentru cană, puse pistolul între picioare și dădu drumul frânei de mână.

Cu pușca Remington încă mirosind a oțel încins și a praf de pușcă ars, Neil urcă și băgă imediat în viteză. Închise portiera abia după ce mașina începu să ruleze.

Ieșind din balta plină cu înaripate, urcară aleea care părea pavată cu solzi lucitori, negri și argintii, de șarpe, intrară pe drumul de țară, scăpând din zona aceea bântuită de cataclism și pătrunzând în alta.

• Capitolul 12

Pe o asemenea Niagara, pe un pavaj la fel de alunecos ca o pârtie de bob, viteza era mai primejdioasă decât nesăbuința; era totuna cu nebunia. Cu toate astea, Molly, dornică să ajungă în oraș, conducea prea repede.

Ici și colo, ramuri subțiri și îmbibate de apă, se desprinseseră și căzuseră pe carosabil. Straturile dense de ploaie ascundeau drumul și se întâmpla uneori ca Molly să nu vadă un obstacol decât atunci când îl lovea.

Teroarea făcu din ea un șofer priceput, iar instinctul de conservare veni în ajutorul judecății, rafinându-i capacitatea de reacție la fracțiuni de secundă. Făcu slalom cu Explorer-ul printre resturi aduse de furtună, evitând orice derapaj, tresăltând la trecerea peste gropi care făceau mai să-i scape volanul din mâini, reușind să învingă rezistența îndârjită opusă de bălțile ce uneori erau mai adânci decât păreau la prima vedere.

Apoi observă prea târziu o creangă contorsionată ca o gheară și nu reuși să o mai evite, iar degetele frânte ale pinului se agățară de burta mașinii, zgâriind-o, lovind-o, amintind de o creatură hotărâtă să ajungă la pasageri prin podea. Creanga se prinse de osia din spate, făcând un zgomot infernal cale de o jumătate de kilometru, după care, într-un târziu, se frânse și căzu.

Îngrijorată, Molly apăsă mai încet pedala de accelerație. În următoarea jumătate de kilometru aruncă mereu câte-o privire la indicatorul de combustibil, temându-se că rezervorul ar fi putut fi perforat.

Acul indicator rămase constant puțin sub semnul ce arăta că rezervorul era plin. Niciun bec de la bord nu părea să semnalizeze pierderea de presiune la ulei sau orice scurgere de lichide vitale mașinii. Avusese noroc.

Rulând cu viteză redusă, mai puțin concentrată la șofat, se putu gândi mai bine la episodul înfiorător de la casa Corrigan. Oricât de mult își bătu capul, nu reuși să înțeleagă.

— Ce a fost *aia,* ce s-a întâmplat? întrebă ea, conștientă de spaima copilărească din glas, dar fără să fie surprinsă sau jenată auzindu-și propriile cuvinte rostite pe un ton

tremurător.

— Nu reușesc să-mi dau seama, recunoscu Neil.

— Harry era mort.

— Da.

— Cu creierii împrăștiați prin toată baia.

— Asta e o amintire pe care nici boala Alzheimer nu o poate șterge.

— Și-atunci cum de-a ajuns din nou în picioare?

— Nu putea.

— Și să vorbească.

— Nici asta.

— Dar așa a fost. Neil, pentru numele lui Dumnezeu, ce legătură poate avea cu Marte?

— Marte?

— Sau de unde-o fi – de cealaltă parte a Căii Lactee, din altă galaxie, de la capătul universului.

— Nu știu, recunoscu el.

— Nu seamănă cu extratereștrii din filme.

— Pentru că aici nu e vorba de un film.

— Dar nici viață reală nu pare. Lumea reală funcționează pe baza logicii.

Neil scoase câteva cartușe din buzunarele hainei de ploaie și reîncărcă pușca. Nu scăpă niciunul pe jos. Avea mâinile foarte sigure.

Din câte își amintea Molly, mâinile, mintea sau inima nici nu-i fuseseră vreodată altfel. Neil cel sigur pe sine.

— Bine, dar unde-i logica? întrebă Molly. Că eu n-o văd.

Mari cât niște fructe de ananas, două obiecte căzură de undeva și săriră de pe capota automobilului.

Molly frână, după care își dădu seama că erau conuri de pin. Așa cum ricoșaseră din parbriz și descriseseră câte un arc, dispărând în noapte, semănaseră cu niște grenade.

— Paraziți, zise Neil.

Ea trase mașina pe dreapta, oprind-o complet, jumătate pe șosea, jumătate pe acostament.

— Paraziți?

— Ar putea fi paraziți, a zis el, formele astea de la capătul

universului sau de pe partea nevăzută a lunii, sau de unde-or fi venit. Paraziți – asta e o temă veche în literatura științifico-fantastică, nu?

— Zău?

— Paraziți inteligenți, capabili să infecteze gazda și să o controleze ca pe o marionetă.

— Care gazdă?

— Orice, orice specie. În cazul de față, cadavrul lui Harry.

— Și asta e logică după tine?

— Doar speculație.

— Dar cum face parazitul ăsta – nu-mi pasă dacă e mai inteligent decât toți membrii corpului medical la un loc – cum procedează ca să controleze o gazdă care *și-a zburat creierii*?

— Cadavrul încă mai are scheletul articulat, musculatura, căile nervoase intacte, mai puțin creier, zise el. Poate că parazitul se conectează și poate manipula gazda, chiar dacă nu are creier.

Teama o părăsi doar atât cât să-i îngăduie să-i exprime uimirea.

— Nu vorbești deloc ca un tip care a făcut școala la iezuiți.

— Ba da. Ei apreciază sprinteneala minții, imaginația și receptivitatea față de nou.

— Și, evident, urmăresc prea atent episoadele din *Star Trek*. După mine, teoria paraziților nu e sinonimă cu logica.

Vreme de o clipă, Neil privi atent pădurea argintată, care, în depărtare, căpăta aspectul unui hău întunecat. Vădit neliniștit, se uită înainte și înapoi la drumul spălat de ploaie.

— Să mergem, zise el. Cred că suntem mai vulnerabili dacă stăm pe loc.

• Capitolul 13

Din cauza cantității extraordinare, al urletului paralizant și al spectacolului înspăimântător, ploaia asta fără sfârșit dădea naștere unor reacții psihologice ciudate. Monotonia fenomenului și forța lui strivitoare aveau puterea de a

deprima și dezorienta.

În timp ce traversa încet linia vestică a culmii bătute de ploaie de deasupra Lacului Negru, îndreptându-se către orașul cu același nume, Molly Sloan simți că era capabilă să reziste deprimării și debusolării. Dar simți și că, treptat, pierde ceva esențial.

Nu speranța. Niciodată nu-și pierdea speranța; precum calciul, aceasta făcea parte din structura ei osoasă.

Convingerea nezdruncinată care o caracteriza în modul cum aborda viața părea totuși să fie mai puțin fermă decât de obicei, parcă înmuindu-se sub influența potopului, sărăcită și văduvită de intensitatea de altădată.

Nu știa încotro mergeau, decât că se îndreptau spre oraș, și nici motivul, altul decât că-și căutau adăpost alături de vecini. Întotdeauna își planificase viața, nu doar cu o lună sau cu un an înainte, ci cu un deceniu sau chiar mai mult, stabilindu-și obiective și străduindu-se să le îndeplinească. Acum nu reușea să vadă mai departe de sosirea zorilor, iar fără o țintă limpede, fără un plan pe termen lung, se simțea în derivă.

Voia să supraviețuiască, desigur. Dar simpla supraviețuire nu o satisfăcuse niciodată, de aceea nu era suficientă nici acum. Pentru a fi motivată, avea nevoie de un scop mai profund și de un țel mai măreț.

Pagini cristalizându-se în capitole, capitole acumulându-se în cărți. Munca de romancier – arta de a povesti, de a captiva, de a fi sincer, toate i se păruseră a fi un scop de o viață. Mama ei o învățase că talentul era un dar de la Dumnezeu, că scriitorul are obligația sacră față de Creatorul său de a explora acel talent cu energie și discreție, a-l perfecționa și folosi pentru a însenina peisajul sufletesc al cititorilor.

În graba de a lua hrană, arme și alte lucruri esențiale pentru călătoria primejdioasă ce îi putea aștepta, Molly uitase să-și ia laptopul și, cum până atunci scrisese doar la computer, nu știa dacă, folosind doar un pix, va fi la fel de creativă.

Pe de altă parte, nu-și luase nici pix, dar nici creion. Nu inclusese hârtia în provizii, ci doar paginile manuscrisului neterminat la care lucra.

Pesemne că scopul, sensul și planurile ambițioase nu aveau să se regăsească decât după ce înțelegea mai bine situația și, pe baza unor realități mai palpabile decât cele cunoscute în acel moment, putea să-și imagineze ce viitor îi aștepta.

Pentru a înțelege, era nevoie ca mai întâi să găsească răspuns la o serie de întrebări.

Deși conducea cu cincisprezece kilometri pe oră prin ploaie, nu-și dezlipi privirea de la drum când îl întrebă pe Neil:

— De ce T.S. Eliot?

— Ce vrei să spui?

— Ce spunea Harry… adică ceea ce știam noi că e Harry… când mi-a vorbit. „Gândesc că suntem pe aleea șobolanilor. Acolo unde morții oasele și le-au pierdut.”

— Eliot e unul dintre preferații tăi, nu? Probabil că Harry știa asta.

— Cadavrul lui Harry era pe hol când mi-a vorbit, creierul îi rămăsese în baie, iar amintirile cred că dispăruseră.

Rămas cu pușca între picioare și cu ochii alerți la ce se petrecea afară, Neil nu-i oferi nicio explicație și nici măcar nu încercă să facă acest lucru.

Molly nu se dădu bătută:

— Cum putea un parazit extraterestru să știe conținutul minții lui Harry, dacă el nu mai avea minte?

Pe drum zăceau împrăștiate alte și alte păsări. Deși se vedea că erau moarte, Molly făcu tot posibilul să le ocolească.

Încruntându-se, se întreba cât mai aveau de așteptat până să dea și peste mormane de cadavre umane.

— Nu știu ce scriitor SF, zise Neil într-un târziu, cred că Arthur C. Clarke, a sugerat că o specie extraterestră, cu sute sau mii de ani mai dezvoltată decât umanitatea, ar poseda tehnologii care nouă ni s-ar părea nu rezultatul științelor aplicate, ci magie pură, supranaturală.

— În cazul nostru, magie neagră, a zis ea. Rea. Ce rost ar avea să transforme un mort într-o marionetă – dacă nu pentru a teroriza?

Înainte, prin furtuna luminiscentă, apăru o altă lumină izolată, care crescu în intensitate pe măsură ce se apropiau.

Molly încetini și mai mult.

Din torentele ploii își făcu apariția un automobil Infiniti, oprit pe banda lor, cu fața în aceeași direcție de mers. Farurile erau aprinse, iar trei dintre cele patru portiere, deschise larg.

Molly rulă încet și opri la trei metri în spatele mașinii. Motorul mergea – din țeava de eșapament se ridica un fir de vapori, însă pânza ploii atenua dâra de gaze, scurtând-o.

De unde se aflau, Molly nu-l văzu nici pe șofer și nici pe pasageri.

— Mergi mai departe, o încurajă Neil.

Molly viră, intrând pe contrasens și trecu prin dreptul vehiculului.

Înăuntru, nu se vedea nimeni prăbușit sau în viață.

Mașina nu-și trădase ocupanții, însă ei o abandonaseră și preferaseră să continue drumul pe jos. Ori fugiseră panicați. Ori fuseseră răpiți.

Pe asfaltul din fața automobilului, iluminate de faruri, se vedeau trei obiecte. O bâtă de baseball. Un cuțit de bucătărie. O toporișcă cu coadă lungă.

— Poate n-au avut pistoale, zise Neil, exprimând chiar gândurile lui Molly, și s-au înarmat cu ce-au avut la îndemână.

În cursul confruntării ce avusese loc acolo, ocupanții mașinii descoperiseră probabil că armele lor erau inutile și le aruncaseră. Sau poate fuseseră dezarmați cu forța de ceva ce nu se lăsa impresionat de bâte sau cuțite.

— S-ar putea să-i găsim undeva pe drum, a sugerat Neil.

Molly nu credea că se va întâmpla așa ceva. Oamenii aceia dispăruseră pentru totdeauna, unde, nu se știa de ce, imposibil de bănuit.

• Capitolul 14

După ce luminile farurilor automobilului abandonat se topi în ploaie, Neil deschise aparatul de radio, poate și pentru a descuraja orice alte speculații despre pasagerii dispăruți ai

mașinii. Soarta acelor călători putea fi comună tuturor oamenilor care se aventuraseră în furtună, situație în care nu mai puteau găsi niciun argument credibil pentru a-și continua drumul spre oraș.

Pe benzile FM și AM, izbucnirile nervoase de paraziți și țiuituri electronice alternau cu tăceri pe lungimi de undă pe care altădată se băteau zeci de posturi de muzică sau dezbateri. Pe un număr redus de frecvențe, cuvintele se coagulau din cacofonia dominantă, alcătuind ocazional câteva propoziții.

În două cazuri, reporteri sau purtători de cuvânt ai guvernului lăsau impresia că citeau recomandări oficiale. Acestora le lipseau informațiile concrete și, în cea mai mare parte, rămâneau niște asigurări goale de conținut.

Un tip de la un post de radio din Denver i se adresa direct soției și fiului, exprimându-și iubirea în cuvinte simple, dar pătrunzătoare. Evident, nu se mai aștepta să-i revadă.

Din nu se știe ce loc îndepărtat, prin eterul turbulent al nopții fără egal, se auzi muzică: *I'll be seeing you*{10} un cântec vechi și trist.

În vremuri normale, versurile acelea melancolice și muzica plină de alean i-ar fi frânt inima lui Molly. Dar în împrejurările acestea ieșite din comun, cântecul despre o dragoste pierdută deveni o metaforă uimitor de elocventă pentru ireparabila pierdere a unei întregi societăți, civilizații, pentru sfârșitul brusc al păcii, speranței și promisiunii.

De când se știa, lumea se micșorase întruna datorită televiziunii, comunicațiilor prin satelit, internetului. Acum, în doar câteva ore, toate acele legături fuseseră retezate, iar lumea revenise la dimensiunile pe care le avusese în urmă cu un secol.

Bărbatul care se adresa soției și fiului din Denver părea să fi vorbit de pe alt continent. Iar acum, cântecul acesta, scris cu puțin înaintea celui de-al Doilea Război Mondial și transmițând incertitudinile acelei epoci zbuciumate, aducea cu el prin noapte ceva ce sugera distanța, de parcă ar fi fost difuzat nu doar din îndepărtata Europă, ci dintr-o Europă a

altei ere, călătorind peste jumătate de lume și mai mult de jumătate de secol.

Ochii lui Molly se umplură de lacrimi.

Sentimentul de pierdere, care-o încerca, acutizat de fiecare acord al cântecului, deveni dureros ca un cuțit care îi sfâșia inima. Și totuși, nu îndrăzni să-i ceară lui Neil să închidă radioul și să fie astfel deposedați de această legătură durabilă cu o civilizație ce părea să se dizolve cu rapiditate în jurul lor în apele acide ale furtunii.

Conștient de reacția ei față de cântec ori trăind același sentiment, Neil apăsă butonul de căutare aleatorie, dorind să găsească alt post de radio.

După țiuituri, pârâituri și prea multe frecvențe marcate de o tăcere înfricoșătoare, dădură peste o voce clară. Un disc-jockey, gazda unui talk-show care transmitea și știri – indiferent cine și ce ar fi fost, părea furios și speriat.

Vorbea obsedant despre transmisiile audio de la echipajul Stației Spațiale Internaționale aflat pe orbită deasupra Pământului, mesaje care fuseseră emise ceva mai devreme în acea seară, simultan cu apariția uriașelor turbioane de apă pe oceanele planetei.

— Am difuzat asta de zece ori până acum și o s-o mai dau de zece ori, de o sută de ori, la dracu', până nu mai avem emisie, până când ceva o să ne spargă ușa și o să ne ucidă pe toți. Ascultă asta, America, ascultă cu atenție și *cunoaște-ți dușmanul.* Aici nu mai e vorba de încălzire globală, pete pe soare, radiații cosmice, nu mai e un spasm inexplicabil al climei planetei. Avem de a face cu *războiul lumilor.*

Transmisiile fuseseră recepționate în fragmente separate sau fuseseră prelucrate pentru difuzarea lor ca știri. Începeau cu exclamații de uimire, emoție, chiar mirare. Curând, tonul lor se schimbă.

Întâi, un membru al echipajului vorbind în engleză cu accent rusesc anunță că, după o defecțiune a camerelor de vederi de la exterior, computerul a înregistrat andocarea unei nave necunoscute la stația spațială. Acest lucru a fost primit ca o surpriză, pentru că radarul nu detectase apropierea nici

unui obiect, nici gunoi spațial aflat în orbită, nici OZN care zbura controlat.

Ofițerul de comunicații, Wong, nu reușise să intre în legătură cu vizitatorii.

— Sigur s-a andocat ceva la stație?

— Absolut, răspunse rusul.

— Nu-i vreo eroare de computer, vreun raport fals de andocare?

— *Niet, am simțit,* ca și tine de altfel.

Un alt membru al echipajului, clar din Texas, susținea că de la un hublou de unde se vedea o parte din modulul de andocare nu putea face o confirmare vizuală privind vreo navă vizitatoare.

— Mama m-a învățat să nu vorbesc urât, dar, Isuse, de aici ar trebui să văd o parte din rahatul acela, nu?

Din nou rusul:

— Fruntea sus! Computerul anunță deschiderea ecluzei exterioare.

Un alt american, de astă dată cu accent de Boston, zise:

— Cine dracu' i-a dat aprobare?

— Nimeni, răspunse rusul. Acum ăștia ne controlează sistemele.

— Care ăștia?

— Poate că Jamaica are un program spațial de care nimeni n-a avut habar, spuse texanul, însă vorbele lui nu stârniră râsul nimănui.

Molly redusese viteza mult sub opt kilometri pe oră, pentru că drama desfășurată deasupra Pământului îi distrăsese atenția atât de mult, încât nu se mai putea concentra bine asupra drumului învăluit în perdeaua ploii.

După ce revenise de la hubloul care asigura o vedere parțială a modulului de andocare, poate după ce examinase pe monitoare imaginile culese de camerele din interior, texanul întrebă:

— Lapeer, pe tine te văd în ecluză?

— Da, eu sunt, Willy, îi răspunse o femeie cu accent franțuzesc sau poate belgian. Am ajuns la recepție, cu Arturo.

Instrumentele indică o presiune pozitivă în ecluză. De fapt, e aproape de presiunea atmosferică.

Rusul, din nou:

— Mai bine ieși de acolo, Emily. Și tu, Arturo. Retrageți-vă, găsiți niște pereți solizi între ei și voi, până ne dăm seama care e situația.

Emoționată, Emily Lapeer râse, nervos.

— E un nou început, Ivan. Nu mai încap vechile temeri.

O altă voce de femeie, probabil de origine germană, interveni cu autoritate:

— Lasă idealismul, Emily. Gândește. Protocoalele de intrare ar trebui să fie universale. Aici e vorba de agresivitate. Simt ostilitatea.

— Asta e o interpretare xenofobă, protestă Lapeer.

Nemțoaica nu fu de acord.

— Vorbim de bun-simț.

— Eu sunt de acord, Lapeer, interveni iar texanul. Retrage-te și închide ecluza când ieși. Hai, pleacă de acolo!

— Asta e istorie, spuse Lapeer.

Rusul veni cu elemente noi:

— Camerele din ecluză scoase din funcțiune. Dacă vizitatorii coboară, nu-i pot vedea cum arată.

— Am auzit și noi niște zgomote în ecluză, anunța Lapeer.

Texanul spuse:

— Ce mama dracului, Lapeer, camerele din ecluză au murit. Asta nu-mi miroase deloc a bine. Nu te mai vedem nici pe tine.

Mirată, dacă nu chiar alarmată, Lapeer spuse repede ceva în franceză, apoi trecu pe engleză:

— Aici se petrece ceva imposibil…

Apoi, probabil, Arturo:

— Ce mama…?

Lapeer zise:

— … Nu deschide ușa ecluzei din interior, ci doar, doar trec*e prin ea*…

— *Ce spui*?

— … Materializat *chiar din oțel*…

Rusul afirmă:

— Computerul arată că ușa ecluzei e închisă.

Copleșită brusc de spaimă, Emily Lapeer rosti precipitat și tremurător, vorbe de copil speriat:

— *Sainte-Marie, mère de Dieu, non, non, bénie Marie, non, sauvez-moi*!

Din camera de recepție a stației orbitale, alăturată ecluzei, Arturo începu să urle fără cuvinte, îngrozit – apoi de durere.

— *Mère de Dieu, sauvez-moi. Bénie Marie, non, non, NON*…

Brusc, rugăciunea disperată a lui Emily Lapeer se transformă în țipete care se apropiară ca intensitate de cele scoase de Arturo.

Deși ar fi fost mai în siguranță dacă se deplasau, Molly nu mai putu conduce. Capacitatea de a se concentra îi fusese anulată, nu de teamă sau empatie, ci de milă. Frână până opri mașina, apoi rămase tremurând.

Neil întinse o mână spre ea. Recunoscătoare că nu era singură, cu o recunoștință imposibil de exprimat, Molly îi luă mâna și i-o strânse.

Deasupra Pământului, din diferite încăperi ale stației spațiale, membrii echipajului strigau unul către altul prin sistemul de comunicare. Uneori vorbeau în engleză, alteori reveneau la limba lor maternă, dar, indiferent în ce limbă se exprimau, întrebările și apelurile lor sunau la fel:

Ce se petrece? *Unde sunteți*? *Mă auziți*? *Sunteți acolo*? *Ce sunt ei*? *Ce faceți*? *Ce fac ei*? *De ce, unde, cum*? *Alungați-i*! *Blocați ușa*! *Nu*! *Ajutor*! *Hei*! *Apără-mă, Doamne*! *Te rog*! *Doamne*! *Nu*!

Apoi, numai urlete.

Poate pentru că urletele erau doar niște cópii ale unor cópii – transmise de pe orbită, înregistrate pe bandă sau disc, reproduse apoi de postul de radio – Molly percepu unele nuanțe subtile de groază și suferință pe care nu le-ar fi sesizat nici dacă ar fi asistat la măcel. Strigătele fuseseră la început stridente și pătrunzătoare, marcate de neîncredere și negare, apoi deveniseră mai guturale și mai îngrozite, iar în final ajunseseră esența pură a suferinței. Erau țipetele torturate și suspinele unor bărbați și femei cărora li se smulseseră brațele

și picioarele unul câte unul, apoi li se scoseseră intestinele de către un rău răbdător, care avea nevoie de timp ca să-și savureze lucrarea.

După ce invadatorii trecuseră din cabină în cabină, de la un capăt la altul al stației spațiale, după ce fiecare membru nefericit al echipajului devenise un animal nenorocit care scheuna în ecluza stropită cu baligă a unui abator, victimele tăcură una după alta, până când vocea unui singur astronaut răsună din locul acela care reprezenta apogeul tehnologiei umane. Strigătul lui străbătu vidul și stratosfera, în ultima zi bună a unei jumătăți de planetă și la începutul celei mai lungi nopți, în momentul chinurilor lui, când furtuna încă nu pornise să înece pământul, urletul lui de agonie veni ca un avertisment pentru omenire, un sunet de trâmbiță și un clopot de vecernie care bătu ora sfârșitului.

Vocea lui răsună pentru ultima oară.

Urmă tăcerea, care părea să reverbereze de amintirea terorii.

Ascultând, Molly reușise să respire doar în icnete slabe, iar acum, rămasă cu capul plecat și urechea apropiată de difuzor, își ținea suflarea de tot.

Dinăuntrul stației spațiale se auzi o nouă voce – adâncă, mătăsoasă, ciudată – cu puterea fascinantă a unei Prezențe, chemate de incantații interzise la o pentagramă desenată cu sânge de miel nevinovat și înconjurată de lumânări aprinse. Vorbi într-o limbă ce nu mai fusese auzită vreodată pe Pământ.

— Enuigel e elemun, icăc metnîs iţlum, reficul, nodaba, anatas, lurotacnim ed etelfus.

Pe lângă dragostea față de cuvinte și pasiunea pentru poezie, Molly avea talentul de a memora cu ușurință versuri, așa cum un pianist genial poate asculta un cântec doar o dată, iar apoi îl poate interpreta notă cu notă. Cuvintele acelea străine aveau un ritm ce amintea de poezie, iar când vocea neumană de la radio repetă mesajul, ea murmură la unison cu ea:

— Enuigel e elemun, icăc metnîs iţlum, reficul, nodaba, anatas,

lurotacnim ed etelfus.

Deși nu le înțelegea sensul, în acele vorbe simți aroganța – o aroganță însoțită de un sentiment de triumf, răutate, ură neiertătoare și furie ce depășea capacitatea celor mai necruțătoare inimi umane, o furie imposibil de înțeles.

— *Enuigel e elemun, icăc metnîs iţlum, reficul, nodaba, anatas, lurotacnim ed etelfus… ed etelfus,* repetă Molly, de astă dată singură.

La radio, ca din senin, se auzit vocea crainicului agitat:

— *Războiul lumilor,* America. Răspunde, luptă! Dacă ai pușți, folosește-le! Dacă n-ai, găsește-le. Dacă mă aude cineva din guvern, pentru numele lui Dumnezeu, scoateți armele nucleare! Nu trebuie să ne predăm…

Neil închise radioul.

Ploaie. Ploaie. Ploaie.

Sus, astronauți morți; jos, furtună.

Încă șase kilometri până în oraș – dacă el mai exista.

Dacă nu în oraș, cât mai era până la un adăpost, cât mai aveau până la locul unde oamenii se strânseseră ca să se apere împreună?

— Dumnezeu să Se milostivească de noi, zise Neil, care urmase o școală iezuită.

Ridicând piciorul de pe pedala de frână și pornind din nou la drum, Molly evită să cerșească îndurare, întrucât credința ei fusese pângărită de superstiții primitive – se temea că soarta mârșavă i-ar respinge rugămintea și îi va da doar ceea ce nu ceruse.

Totuși, potrivit firii ei, încă mai nutrea speranțe. Inima i se strânse ca un pumn în jurul unui grăunte de speranță; iar dacă acela nu era un grăunte de aur, atunci rămânea doar o pietricică oarecare; iar dacă nu era nici pietricică, atunci măcar un firicel. Însă particula de nisip este miezul perlei create de stridie.

Ploaie. Ploaie. Ploaie.

• Capitolul 15

Cel de-al doilea vehicul abandonat, un Lincoln Navigator, stătea pe banda de pe sensul opus, cu fața către Explorer-ul care se îndrepta spre sud. Motorul mergea, la fel ca în cazul celeilalte mașini găsite, și nu avea pană la nicio roată, ceea ce sugera că vehiculul cu tracțiune integrală nu-l trădase pe șofer.

Farurile erau pe fază scurtă, însă luminile de avarie clipeau ritmic, cu un efect stroboscopic, astfel încât milioanele de limbi ale ploii păreau să se bâlbâie încontinuu în căderea lor.

La Infiniti rămăseseră deschise trei portiere, dar la Navigator doar una. Portiera din spatele șoferului lăsa ploaia să pătrundă înăuntru și oferea o priveliște a banchetei iluminate de plafonieră.

— Dumnezeule, ce e asta, Neil?

Molly frână, Neil o întrebă:

— Ce?

Geamul de la portiera ei, brăzdat de dâre de apă, ploaia ce ascundea contururile, pâlpâitul ca de metronom al luminilor de avarie, toate complotau ca să înșele ochii, însă Molly știa ce are în față și știa și ce trebuia să facă.

— Un copil, zise ea, oprind mașina. Un bebeluș.

— Unde?

— Pe bancheta din spate a Navigator-ului, răspunse ea și deschise larg portiera ei.

— Molly, așteaptă!

Dacă ploaia ar fi fost toxică, era otrăvită fără nicio speranță de a mai fi salvată încă de când fugiseră din casa lui Harry Corrigan. O doză în plus nu putea s-o afecteze mai mult ca atunci.

Ca și cum ploaia ar fi fost mai caldă, acoperișul părea să degaje ceva uleios care, scurgându-se pe jos, făcuse pavajul să fie lunecos.

Molly alunecă, cât pe ce să cadă. Recăpătându-și echilibrul, avu brusc convingerea că o urmărea ceva, o creatură ascunsă și că, dacă ar fi căzut, acel lucru fără nume s-ar fi furișat târâș din bezna umedă, ar fi prins-o în fălcile necruțătoare și ar fi smuls-o instantaneu de pe șosea, ducând-o dincolo de creasta

muntelui, printre copaci, buruieni, în pântecul ghimpos al nopții.

Aplecându-se peste bancheta din spate a automobilului, descoperi că bebelușul abandonat – nu un sugar, ci o fetiță cu pantofiori roz și tricou galben – era de fapt o păpușă mare, cam de o jumătate de metru înălțime. Brațele plinuțe, împreunate, stăteau întinse în față, exprimând parcă disperarea sau speranța de a fi luată în brațe.

Molly se uită spre bancheta din față, apoi în spațiul pentru bagaje din spatele vehiculului. Nimeni.

Copilul căruia îi aparținuse păpușa plecase împreună cu părinții. Undeva, la adăpost, probabil.

Și care era cel mai durabil loc ferit, dacă nu moartea?

Răzvrătindu-se împotriva acelui gând, Molly se aplecă și mai mult în interiorul automobilului.

Îngrijorat, Neil o strigă. Ea se întoarse și văzu că și el coborâse din mașină și stătea, cu pușca în mâini, să îi ofere sprijin.

Deși nu auzise clar spusele lui, își dădu seama că el voia ca ea să revină la volan și să-și continue drumul spre oraș.

Clătinând din cap, Molly ocoli prin spate Navigator-ul și ajunse la portiera dreapta față. Voia să fie sigură că posesorul păpușii nu se ghemuise sub vehicul, ascunzându-se de amenințarea apărută pe șosea, de răul care îi răpise părinții.

Nu găsi niciun copil ghemuit. Nici sub mașină, când se lăsă în genunchi să verifice în spațiul acela redus.

Acostamentul drumului era îngust. Bucăți de asfalt și pietriș, cioburi sclipitoare de sticle azvârlite din mers, inele din aluminiu de la nenumărate cutii cu băuturi reflectau slab ploaia luminoasă, alcătuind un mozaic fără sens într-un strat de noroi mereu în mișcare.

Când se ridică din nou în picioare, Molly avu impresia că pădurea, care deja sufocase șoseaua când se lăsase pe palme și genunchi, se apropiase și mai mult cât stătuse cu spatele spre ea. Ramurile îmbibate de apă ale copacilor cu frunze perene atârnau ca niște veșminte șiroind de apă – mantii, robe, rase și odăjdii.

Nevăzuți, dar simțindu-le acut prezența, observatorii o urmăreau din sutanele cu glugă ale pinilor, creaturi mai puțin obișnuite decât bufnițele și ratonii, și mai puțin curate.

Înspăimântată, dar simțind că, dacă ar arăta că se teme, ar provoca atacul, nu bătu niciun centimetru în retragere. În schimb, își frecă mâinile murdare de noroi, clătindu-le în torentul care se prăvălea din ceruri, deși nu avea să se simtă curată decât după ce se va fi spălat și de urmele ploii.

Spunându-și insistent că prezențele ostile pe care le simțise în pădure erau doar rodul propriei imaginații, dar știind că se amăgea, continuă să dea roată Navigator-ului, revenind la portiera șoferului cu o nepăsare care constituia o adevărată demonstrație de curaj.

Înainte să se retragă la mașina lor, înșfăcă păpușa de pe bancheta din spate a Lincoln-ului. Părul blond și despletit, ochii albaștri și zâmbetul dulce îi amintiră de un copil care murise în brațele ei cu mult timp în urmă.

Rebecca Rose, așa o chemase. O fată sfioasă, care vorbea cu un ușor sâsâit.

Ultimele ei cuvinte, șoptite în delir și fără să aibă un înțeles imediat, fuseseră: „*Molly… un câine. Așa frumos… ce tare strălucește…*” și atunci, pentru prima oară în viața ei și, în același timp, pentru ultima oară, nu vorbise deloc sâsâit.

Cum nu reușise să o salveze pe Rebecca, Molly păstrase acea imagine simplă a ei, iar când Neil se sui în mașină, îi întinse păpușa spre păstrare.

— S-ar putea să-i întâlnim pe fetiță și pe părinți în drum spre oraș.

Neil nu considera necesar să-i amintească lui Molly că Navigatorul se deplasa în direcția opusă când fusese abandonat. Știa că și ea era conștientă de acest lucru.

— Ar fi frumos dacă i-am putea înapoia păpușa. Sunt convinsă că nu a vrut să o uite, zise ea.

Logic, știa că, dacă începuse cu adevărat un război al lumilor, copiii nu ar fi fost cruțați.

Emoțional, refuza totuși să admită că inocența nu putea garanta imunitatea în caz de molimă sau genocid.

Demult, într-o după-amiază ploioasă, Molly salvase câțiva copii, dar nu reușise să-i apere pe alții. Dar dacă fărâma de speranță din inima ei ar fi trebuit să devină miezul unei perle, credea că niciun copil nu va mai suferi în prezența ei și că aceia care îi vor fi dați spre îngrijire s-ar afla în siguranță, ocrotiți, până când ar fi murit ea însăși.

În timp ce Explorer-ul pornea, continuând drumul spre oraș, Neil spuse:

— E o păpușă frumoasă. Fetița s-ar bucura s-o primească înapoi.

Molly îl iubea pe Neil pentru că spunea întotdeauna exact ce și-ar fi dorit ea să audă. El știa ce anume o motiva pe Molly, chiar și într-o situație ca aceea în care se aflau în acele momente.

• Capitolul 16

Nici nu se îndepărtaseră prea mult de Navigatorul abandonat, că Molly își dădu seama cu întârziere că ploaia fusese mai puțin pătrunsă de miros decât atunci când ieșise pe verandă ca să stea între coioți. Mirosul vag de spermă dispăruse cu desăvârșire, iar amestecul altor parfumuri se dovedise doar o idee mai pătrunzător decât cel de la casa lui Corrigan.

Neil îi confirmă observația.

— Mda. Și nici nu mai strălucește la fel.

Noaptea spiridușilor părea încă decorată cu poleială de Crăciun; cu toate acestea, ploaia era cu câțiva lumeni mai întunecată decât mai devreme, deși cădea la fel de abundent ca și până atunci.

Poate că acele condiții schimbătoare ar fi trebuit să-i dea curaj lui Molly, însă ele o tulburau. Evident, prima fază a războiului se apropia de sfârșit. Cea de-a doua avea să înceapă curând.

— Parcă țin minte, zise Neil, că acest domn Eliot al tău a scris ceva memorabil despre Ziua de Apoi.

— Da. A zis că o să devenim oameni găunoși, împăiați, cu capetele pline de paie, fără convingeri sau aspirații… iar pentru asemenea oameni, lumea nu se va sfârși exploziv, ci cu un scâncet.

Aplecându-se în față ca să poată privi în sus prin parbriz, spre cerul înecat, Neil zise:

— Nu știu ce părere ai tu, dar eu cred ca va ieși cu explozii.

— Și eu.

Un minut mai târziu, pe Molly o preocupă mai puțin decât și-ar fi imaginat dacă lumea avea să sfârșească cu zgomot sau în violență. Imaginea unui om singur, care mergea cu pas apăsat și alert pe banda care ducea spre nord, o făcu să-și îndrepte gândurile de la catastrofa planetară la cataclismul personal care îi schimbase viața la vârsta de opt ani și apoi îi modelase fiecare zi trăită după aceea.

Era inexact să-l numească pieton pe acel bărbat. Șoseaua nu era prevăzută cu trotuare și nimic nu încuraja pe cineva să călătorească pe jos de-a lungul crestei. Pe de altă parte, mergea cu pași hotărâți, cu entuziasmul cuiva care se îndrepta spre o țintă precisă.

La început, Molly bănui că omul era vreunul dintre aceia care considerau că, dacă mergeau pe jos suficient de des și de mult, și nu îndrăzneau să mănânce nicio linguriță de înghețată, vor trăi etern –, dacă nu puneau la socoteală pericolele pe care negarea de sine nu le putea influența, precum camioane scăpate de sub control, prăbușiri de avioane sau invazii ale extratereștrilor.

Sfidând capriciile vremii, bărbatul nu purta nicio haină să se apere de ploaie. Pantalonii de un cenușiu-deschis și cămașa asortată, care sugerau un soi de uniformă, erau ude leoarcă.

Probabil că se simțea cumplit, dar mărșăluia cu obstinație înainte, fără ca trăsăturile feței să trădeze că l-ar fi deranjat cumva hainele îmbibate de apă și celelalte neplăceri create de ploaie. Din cauza vizibilității proaste, a prudenței și a temerii de ceea ce ar putea descoperi în oraș, Molly menținuse o viteză redusă, iar pietonul părea să meargă spre nord aproape la fel de repede ca și vehiculul, care se deplasa în direcție

opusă.

Părul negru și des îi stătea lipit de țeastă. Înainta cu capul în pământ, pentru ca oceanul de apă ce cădea din cer să nu-i umple gura când respira.

Când Explorer-ul se apropie, călătorul își ridică ochii și îi privi.

Chiar prin pânza deasă a ploii, Molly îi văzu trăsăturile bine conturate. I s-ar fi putut părea frumos ca o vedetă de cinema dacă nu ar fi știut că, în ciuda feței fermecătoare, mintea omului era monstruoasă, coruptă și vicleană.

Plimbărețul era Michael Render. Tatăl ei. Ucigașul.

Nu-l văzuse față în față de aproape douăzeci de ani.

Instantaneu, se uită în altă parte, temându-se că ar putea să o recunoască, deoarece, chiar de la acea distanță, îi era frică de puterea ochilor lui, de magnetismul privirii, de personalitatea lui explozivă.

— Ce naiba? făcu Neil, șocat, întorcându-se pe scaun ca să privească prin lunetă, în vreme ce Molly acceleră. Parcă trebuia să fie închis.

Faptul că Neil confirmase identitatea bărbatului o împiedică pe Molly să găsească refugiu în speranța că imaginația ei o luase razna și că, de fapt, pietonul era un necunoscut care aducea vag cu Render.

De obicei, când vorbea despre el nu-i spunea tată, ci pe numele de familie, la care ea renunțase încă de mică pentru a-l adopta pe cel de fată al mamei. Când, întâmplător, îi apărea în câte un vis, nu purta un nume, i se vedea țeasta pe sub piele, mâinile îi erau coase, iar în zâmbetul lui strâmb, dinții semănau cu niște pietre de mormânt vandalizate.

— Oare m-a…? se întrebă ea.

— Poftim? Dacă te-a recunoscut?

— Nu știu.

— Noi l-am recunoscut.

— Datorită farurilor. Lui i-ar fi fost mai greu să te vadă.

— Și-a schimbat direcția cumva, nu ne urmărește?

— Parcă a rămas acolo. N-aș putea spune. Aproape că nu-l mai văd.

— Fir-ar să fie!

— Nu-i nimic.

— Ei, pe naiba, spuse ea pe un ton tăios. Doar îți dai seama încotro mergea.

— Se poate.

— Ce altceva să caute acolo? se miră ea. Mergea spre casa noastră. Venea după mine.

— Nu știe unde locuiești.

— O fi aflat el cumva.

Se cutremură dându-și seama ce s-ar fi întâmplat dacă, socotind greșit casa drept loc sigur, ar fi hotărât să rămână acolo până la trecerea furtunii.

— Nu-l mai văd, spuse Neil. Cred că… a continuat să meargă spre nord, fără să se oprească.

În oglinda retrovizoare, Molly nu reuși să vadă altceva decât ploaia căzând și norii de stropi aruncați de cauciucuri.

Pledând cu succes tulburări mintale și sprijinit cu pricepere de un avocat șmecher, Render scăpase de închisoare. Își petrecuse ultimii douăzeci de ani într-o serie de spitale psihiatrice. Ultimul fusese o instituție de maximă securitate, dar, la fiecare transfer, ajungea într-un mediu tot mai puțin restrictiv și beneficia de condiții mai bune.

Terapia și medicația îl ajutaseră să iasă constant din bezna lui mintală. Așa afirmau psihiatrii, deși rapoartele lor erau redactate cu fraze întortocheate și într-un jargon dezarmant, menit să ascundă faptul că majoritatea concluziilor reprezentau doar supoziții nesusținute de fapte.

Pretindeau că ajunsese să-și regrete faptele, ceea ce, potrivit modului lor de gândire, îl făceau pe pacient să merite condiții mai bune de viață și sesiuni terapeutice mai frecvente. Dacă, în cele din urmă, progresa de la regret la căință, putea fi considerat recuperat și, în anumite condiții, chiar vindecat.

În vara trecută, cazul lui fusese reanalizat. Psihiatrii au exprimat păreri contradictorii privind starea lui Render. Unul recomandase chiar să fie eliberat sub supraveghere, însă alți doi se opuseseră, astfel că Render fusese încredințat autorităților spitalicești pentru încă doi ani.

— Ce-au făcut idioții ăia de doctori? se întrebă Molly și, în agitația ei, acceleră prea mult.

Era pe jumătate convinsă că mai curând sau mai târziu îl va zări pe Render în oglinda retrovizoare, învăluit în stropi de apă, alergând după ei cu o vigoare și agilitate inumane, cu o viteză supraomenească.

— Dacă l-au eliberat, zise ea, nenorociții aia sunt la fel de nebuni ca el.

— Nu avem cum să știm ce se petrece dincolo de munți, în lumea mare, îi aminti Neil, decât că totul se destramă, se prăbușește. Nu toți membrii echipajului rămân la posturi când nava se scufundă.

— Fiecare pentru sine, conchise Molly. La asta am ajuns – dacă n-a fost valabil și până acum.

Pavajul era alunecos din cauza uleiului prelins și a apei. Simți pneurile patinând, dar nu găsi curajul să încetinească. Apoi cauciucurile mușcară din asfalt, căpătară aderență, iar vehiculul ieși din derapaj.

— Ultimul spital la care a fost transferat… zise Neil. Nu e de genul celor care au celule din piatră, uși de oțel și cămăși de forță.

Lui Molly îi scăpă un hohot nervos de râs.

— Televizor în fiecare cameră. Porno la cerere, pentru valoarea sa terapeutică. Ceai în fiecare după-amiază, jocuri de crochet pe peluza însorită. Serviciu la cameră pentru cei care promit, sub rezerva unei mustrări severe, să nu violeze și să nu ucidă femeile.

Ajunsese într-o dispoziție sumbră care i se părea ceva nou și simți ea, periculoasă, dacă se complăcea astfel.

— Dacă personalul a șters-o, zise Neil, și sigur așa au procedat toți, încuietorile simple de la uși, ferestrele cu sticlă armată nu i-ar fi reținut prea mult pe oaspeți.

— Nu-i numim oaspeți, spuse Molly, citându-l pe un psihiatru. Le spunem pacienți.

— Dar locul în care se afla ultima oară era undeva departe, în nord.

— La vreo patru sute de kilometri de aici, confirmă ea.

— Furtuna, coșmarul ăsta… n-a început de prea multă vreme.

Adevărat, când se gândi la rapiditatea cu care ordinea firească părea să fi cedat haosului, o spaimă chinuitoare se insinuă în coridoarele întunecate ale minții ei. Se putea ca civilizația umană să se fărâmițeze atât de mult, peste tot, în câteva ore, în mai puțin de un sfert de zi, la fel de brusc de parcă însăși planeta ar fi intrat în convulsii produse de ciocnirea cu un asteroid de mărimea statului Texas? Dacă dușmanul încă nevăzut, sosit din stele, putea doborî regate vechi de sute de ani și răsturna întreaga istorie cu atâta iuțeală, atunci era ușor de anticipat – și imposibil de împiedicat – eradicarea vieții, în orice loc, umil sau apărat, în doar douăzeci și patru de ore.

Dacă tehnologia unei rase extraterestre foarte avansate ar putea părea cea mai pură magie pentru civilizația rămasă în urmă cu o mie de ani, atunci stăpânii acelei tehnologii ar fi egalii zeilor –, dar poate că aceia erau zei cu dorințe misterioase și nevoi ciudate, zei fără milă sau compasiune, care nu ofereau mântuire, speranță și rămâneau neclintiți în fața rugăciunilor.

Referindu-se la Render, Neil spuse:

— Imposibil să fi evadat și să ajungă atât de repede aici. Nici măcar cu o mașină puternică și având adresa ta, mai ales în condițiile astea de condus, cu atâtea drumuri distruse sau inundate…

— Dar era colo, și mergea pe jos, spuse Molly.

— Adevărat.

— Poate nimic nu e imposibil în noaptea asta. Am căzut prin bortă în Țara Minunilor, dar nu văd Iepurele Alb să ne îndrume.

— Dacă țin minte bine, Iepurele Alb nu era o călăuză prea sigură.

Peste câțiva kilometri, ajunseră la intersecția cu drumul ce ducea spre Black Lake{11}. Molly coti la dreapta, părăsind culmea, și urmă drumul care cobora în ploaia tot mai întunecată, a cărei luminozitate se pierduse deja printre

copacii masivi care se înălțau în grupuri negre, către speranța oferită de oameni și așteptările neliniștitoare ale unor noi spaime.

• PARTEA A TREIA •

Prin frigul întunecat și dezolarea pustie…

T.S. Eliot, *East Coker*

• Capitolul 17

Molly își închipuise că rețeaua de distribuție a energiei electrice căzuse deja și că orașul i se va înfățișa în beznă. Cu toate acestea, strălucirea firmelor de magazine și lumina lămpilor stradale era amplificată de ploaia care reflecta totul, astfel că Black Lake arăta de parcă ar fi găzduit vreun festival.

Cu o populație locală sub două mii de locuitori, orașul era mai mic decât Arrowhead sau Big Bear, destinațiile preferate din acei munți. Cum nu avea pârtii de schi, Black Lake nu se bucura de afluență de vizitatori iarna, însă vara, cei veniți să facă drumeții și plimbări cu barca erau de două ori mai mulți decât localnicii.

Lacul era alimentat de un puț, câteva torente, iar acum de un diluviu. În loc să se amestece cu apa existentă și să se dilueze, ploaia acumulată părea să plutească deasupra masei originale de apă, precum uleiul, cu luminozitate crescută grație volumului și strălucind de parcă luna s-ar fi prăbușit în lac.

Din cauza apei care depășea cu mult capacitatea de evacuare a stăvilarului, lacul se revărsa deja. Portul se afla sub apă, bărcile erau amarate de tacheții de pe docurile scufundate, făcând ca parâmele să stea întinse, gata să se rupă.

Degetele argintii ale apei pipăiau cu o răbdare oarbă printre clădirile de la marginea lacului, dorind parcă să deprindă topografia locului, căutând punctele slabe. Dacă ploaia continua în același ritm, în câteva ore casele și

magazinele de pe străzile cele mai joase aveau să dispară sub apă.

Molly nu se îndoia defel că în cursul zilei următoare oamenii din Black Lake se vor confrunta cu situații mai amenințătoare decât inundația.

Întrucât majoritatea caselor aveau ferestrele luminate însemna că oamenii erau conștienți de pericolul ce îi pândea din prag și de evenimentele cumplite de dincolo de munți. Știau că va sosi întunericul, în deplinul înțeles al cuvântului, și doreau să-l țină departe cât mai mult timp posibil.

Locuitorii din Black Lake se deosebeau de oamenii de la câmpie și de mulțimea dornică să aibă o casă de vacanță, atrasă de comunitățile montane mai mondene. Oamenii aceștia erau munteni aflați la a treia sau a patra generație, îndrăgostiți de înălțimi și păduri, de pacea neasemuită a munților San Bernardino, situați deasupra colinelor și câmpiilor suprapopulate dinspre vest.

Erau mai aspri decât majoritatea orășenilor, descurcându-se mai bine singuri. Față de o familie obișnuită dintr-un cartier suburban, era destul de probabil ca ei să aibă adevărate colecții de arme de foc.

Orașul nu era suficient de mare ca să aibă o forță polițienească proprie. Din cauza lipsei de personal și a zonei de răspundere foarte întinse, timpul de reacție al șerifului comitatului în cazul unui apel din Black Lake era, în medie, de treizeci și două de minute.

Dacă se întâmpla ca vreun țăcănit, disperat să-și procure bani pentru droguri sau având poftă de sex violent, pătrundea în vreo casă, în cele treizeci și două de minute putea fi împușcat de cel puțin cinci ori. Prin urmare, majoritatea locuitorilor erau pregătiți să-și apere singuri avutul, și făceau asta cu entuziasm.

Molly și Neil nu văzură chipuri la ferestre, dar își dădu seama că erau urmăriți.

Deși aveau prieteni în tot orașul, Molly și Neil nu erau dornici să bată la vreo ușă, în parte din cauza atâtor pușți și a posesorilor acestora, oricând gata să apese pe trăgaci, pe de

altă parte, n-ar fi dorit să nimerească într-o situație la fel de bizară ca aceea din casa lui Corrigan.

În torentul nesfârșit de apă, casele cu aspect plăcut, cu ferestre luminate, păreau primitoare. Și nefericitelor insecte, desigur, capcana florii numite Venus îi oferă o priveliște frumoasă și o aromă captivantă, în vreme ce frunzele bilobate așteaptă, cu fălcile deschise larg și dinți ascuțiți.

— Cred că unii au rămas în case, zise Neil, dar nu toți. Cei care gândesc strategic s-au strâns undeva, ca să schimbe idei și să facă planuri de apărare.

Molly nu mai întrebă cum s-ar fi putut ca acești munteni – chiar dacă ar fi alcătuit o armată – să se apere împotriva unei tehnologii care era capabilă să folosească vremea ca armă la scară planetară. Atâta timp cât nu punea întrebarea, se putea preface că ar exista și un răspuns la ea.

Black Lake nu avea clădiri publice impozante care să slujească drept centru de comandă într-o criză ca aceea. Cei trei consilieri aleși, care aveau funcția de primar prin rotație, își țineau ședințele într-un separeu de la Benson's Good Eats, unul din cele două restaurante din oraș.

Nu exista nici școală. Copiii care nu primeau educație în familie mergeau cu autobuzul la școli din afara orașului.

Black Lake avea două biserici, una catolică, alta baptist-evanghelică. Când Molly trecu prin dreptul lor, ambele păreau pustii.

În cele din urmă, îi găsiră pe maeștrii strategi pe Main Street din mica zonă comercială, așezată în siguranță deasupra lacului al cărui nivel creștea încontinuu. Se strânseseră la taverna Tail of the Wolf{12}.

În fața localului erau parcate vreo douăsprezece vehicule, nu lângă trotuar, unde rigolele dădeau pe afară, ci aproape în mijlocul străzii. Stăteau cu spatele la clădire, formând un arc de cerc, de parcă ar fi fost mașini pregătite pentru o plecare precipitată.

Sub acoperișul cu streșini mari, la adăpost de ploaie, doi bărbați stăteau de pază în fața tavernei. Molly și Neil îi cunoșteau.

Kenny Halleck lucra la oficiul poștal care servea Black Lake și alte câteva orășele de munte. Era cunoscut pentru zâmbetul lui, care se lățea pe fața foarte mobilă de la un perciune la celălalt, dar în acele clipe nu zâmbea.

— A, Molly, Neil, îi întâmpină el cu un aer solemn. Mereu am crezut că nebunii ăștia de islamiști o să ne-o facă, nu?

— Încă nu ne dăm bătuți, zise fiul lui Bobby Halleck, ridicând glasul mai mult decât era nevoie ca să acopere vuietul ploii. Avem pușcașii marini, cavaleria, Forța Delta, mai avem și scufundătorii marini…

Bobby avea șaptesprezece ani, urma liceul și era fundaș în echipa școlii, un băiat de treabă cu energia debordantă a unui personaj dintr-un film despre fotbalul din anii 1930 sau 1940, cu Jack Oakie și Pat O'Brien. Nu arăta prea tânăr ca să stea de pază, însă nu avea experiența necesară, motiv pentru care tatăl lui, înarmat cu o pușcă, îi dăduse doar o furcă, ceea ce părea o amenințare nepotrivită pentru trupe de asalt extraterestre, deși prezenta un risc mai redus de a se descărca din greșeală.

— Televiziunea a dat ortu' popii, zise Bobby, de aceea nu mai știm nimic, dar pun pariu că armata a trecut la treabă.

Ken își privi fiul cu admirația pe care, urmare a caracterului său, o exprima des și deschis, dar acum și cu o durere pe care nu îndrăznea să o pună în cuvinte de teamă că tristețea se va transforma în disperare irecuperabilă, lipsind ultimele ore pe care mai aveau să le petreacă împreună de puținele bucurii pe care le-ar mai fi putut trăi.

— Președintele s-a ascuns în vreun munte, undeva, zise Bobby. Și avem arme nucleare pe orbită, pun rămășag, așa că ticăloșii ăia nu-s chiar atât de feriți cum își închipuie. De acord, domnule Sloan?

— Pentru pușcașii marini bag mâna în foc, îi spuse Neil fiului și, în semn de consolare, își lăsă brațul pe umărul tatălui.

— Ce se petrece aici? îl întrebă Molly pe Ken, făcând un semn către tavernă.

— Ideea e să ne apărăm, răspunse el. Realitatea e… că nu

știu. Fiecare cu ideile lui.

— Dacă vor să trăiască sau să moară?

— Cred că nu înțeleg situația chiar așa de tranșant. Apoi, referindu-se la îndoielile ei, continuă: Molly, doar știi, oamenii din orașul ăsta locuiesc aici din totdeauna… doar că… nu mai sunt ca altădată. Uneori mă gândeam că era mai bine dacă televiziunea crăpa acum cincizeci de ani și nu mai apărea la noi.

Exteriorul din piatră cenușie și rece al tavernei nu anunța prin nimic atmosfera caldă din interior – podele uzate din lemn de mahon, lambriuri din mahon lustruit pe pereți și tavan, fotografii înfățișând orașul și pe locuitorii din urmă cu un secol, când automobilele și caii își revendicau supremația asupra străzilor.

Aerul era dominat de mirosul de bere vărsată pe jos de-a lungul anilor, bere proaspăt turnată din butoaie, ceapă și ardei, aromă bogată de *nachos*{13} cu aspect lipicios, lână umedă și bumbac ce se usucă încet la căldura corpului, scoțând aburi – precum și parfumul ușor acru despre care Molly credea că era mirosul obișnuit al îngrijorării.

Molly rămase șocată văzând doar șaizeci de oameni, dintre care ea cunoștea în jur de douăzeci. Într-o sâmbătă seara normală, în bar prezența era dublă; în acea situație de urgență, acolo ar fi încăput de patru ori mai mulți oameni.

Numără doar șase copii, ceea ce o neliniști. Socotise că familiile cu copii vor fi printre primele care să întreprindă măsuri de apărare comună.

Adusese păpușa cu ea, sperând că fetița care o lăsase în Navigatorul abandonat s-ar putea afla printre cei care se adăpostiseră acolo. Niciunul dintre ei nu reacționă la vederea jucăriei, de aceea Molly o așeză pe bar.

Exista posibilitatea ca posesorul păpușii să-și caute adăpost acolo. Mereu, speranța.

Cei șase copii se adunaseră într-un separeu mare dintr-un colț, însă adulții se așezaseră în patru grupuri distincte. Molly simți pe dată că se împărțiseră astfel în funcție de ideile fiecăruia privind modalitatea de rezolvare a crizei.

Ea și Neil au fost salutați de cei care îi cunoșteau și studiați de cei care nu-i știau cu priviri care aproape că trădau precauția, de parcă ar fi fost examinați, nu ca aliați în virtutea faptului că erau vecini, ci ca străini ce aveau să fie primiți mai călduros doar dacă li se cunoșteau părerile și credința.

Dar mai mult decât orice, pe amândoi îi surprinse purtarea câinilor. Molly vizitase Franța, unde văzuse câini atât în barurile fără pretenții, cât și în restaurantele cele mai bune. În America însă, reglementările privitoare la sănătate îi trimiteau în verandele deschise, iar majoritatea patronilor de restaurante nu-i tolerau nici măcar în preajma localurilor.

Văzu patru, șase, opt câini la o numărătoare sumară, aflați în fiecare colț al încăperii. Corcituri și de rasă pură, de mărime medie și exemplare mari, dar niciun câine de buzunar. Așadar, mai mulți patrupezi decât copii.

Aproape ca la comandă, câinii se ridică de unde stăteau și-și îndreptară capetele spre ea și Neil – unele fețe comice, altele nobile, dar toate solemne și vioaie. Apoi, după o ușoară ezitare, toți făcură ceva uimitor.

• Capitolul 18

Din toate părțile tavernei, pe căi diferite, câinii se îndreptară spre Molly. Nu se apropiară cu salturile exuberante care să exprime dorința de joacă sau cu precauția manifestată prin coborârea cozii și atitudinea bănuitoare ca reacție la un miros necunoscut și vag deranjant.

Aveau urechile ciulite. Își fluturau cozile încet, de parcă ar fi testat aerul. Se vedea că erau împinși spre ea de curiozitate, ca și cum ar fi reprezentat ceva cu totul nou pentru ei – proaspăt, dar nu amenințător.

Greșise cu unul la prima numărătoare. Erau nouă câini, nu opt, și pe fiecare îl intriga persoana ei. Îi dădură roată, se îngrămădiră în jurul ei, mirosindu-i insistent cizmele, blugii, pelerina de ploaie.

Vreme de o clipă, crezu că depistaseră mirosul de coiot.

Apoi își aminti că atunci când se aventurase pe verandă, fusese îmbrăcată cu pijamale și halat, nu cu hainele pe care le purta acum.

Pe de altă parte, majoritatea câinilor domestici nu au sentimente fraterne față de verii lor sălbatici. De obicei reacționează la mirosul de coiot – și mai ales la țipătul unuia în noapte – ridicând-și părul de pe greabăn și mârâind.

Când se aplecă, câinii îi mirosiră palmele, îi linseră degetele, primind-o cu o afecțiune pe care majoritatea câinilor o păstrează de obicei pentru oamenii cu care sunt familiarizați de multă vreme.

Din spatele barului, Russell Tewkes, proprietarul tavernei, zise:

— Molly, ce-ai în buzunare, cârnați?

Tonul vocii nu se potrivea cu aerul glumeț al întrebării. Era o insinuare pe care ea nu o pricepu.

Cu un trup care amintea de un butoi de bere și cu o față veselă ca a unui călugăr bețiv, Russell era imaginea tipică a cârciumarului prietenos de la colțul străzii. Față de cei oropsiți se purta cu o înțelegere ce rivaliza cu aceea a unei mame față de copilul său. Bine dispus în orice situație, tindea uneori să devină prea jovial.

De astă dată, suspiciunea îl făcu să o privească pe Molly printre gene. Buzele strânse sugerau înverșunarea. Se uita la ea ca la un motociclist din banda Îngerilor Morții având cuvântul *ură* tatuat pe dosul palmelor.

Cum câinii continuară să-i dea roată și să o miroasă, Molly realiză că Russell nu era singurul care împărtășea atitudinea aceea de neîncredere. Și alții aflați în bar, chiar oameni pe care îi cunoștea bine, care o salutaseră ceva mai devreme pe nume sau cu o fluturare a mâinii, acum o urmăreau, nu cu interes, ci cu suspiciune vădită.

Brusc, pricepu schimbarea de atitudine. La fel ca ea și ca Neil, văzuseră și ei filme despre invazii ale extratereștrilor, iar cel care se derula în acele momente prin mintea lor era unul în care *ei-se-află-printre-noi-trecând-drept-oameni,* probabil *Invazia răpitorilor de trupuri*{14} sau *Lucrul,* regizat de John

Carpenter.

Comportamentul ieșit din comun al câinilor sugera că Molly trebuia să fie diferită într-un fel sau altul. Cu toate că toți cei nouă membri ai acelui anturaj îmblănit dădeau din coadă și îi lingeau mâinile, părând fermecați de ea, majoritatea oamenilor din tavernă se îndoiau că acțiunile câinilor trebuiau interpretate ca un avertisment că totuși ceva ce nu aparținea Pământului se plimba deghizat printre ei.

Molly își imagină imediat care ar fi fost reacția lor dacă toți câinii – sau măcar un specimen rău – ar fi întâmpinat-o cu mârâituri, zbârlindu-se și cu urechile lipite de țeastă. O asemenea demonstrație de ostilitate ar fi fost interpretată într-un singur fel, iar Molly s-ar fi trezit în situația unei femei din secolul al XVII-lea, acuzate de vrăjitorie în Salem.

În cel puțin două locuri din încăperea spațioasă, puștile de vânătoare și carabinele stăteau rezemate de pereți, arsenale la îndemână.

Mulți dintre acești pretinși apărători ai planetei aveau cu siguranță și pistoale, la fel ca ea. Între ei se găseau și câțiva, încordați din cauza spaimei și frustrați de neputință, care s-ar fi simțit ușurați, chiar încântați, dacă ar fi avut ocazia să tragă în ceva, cineva, în *oricine*.

În mocirla înfierbântată a paranoiei, dacă ar fi folosit cineva arma, probabil că împușcăturile n-ar fi încetat decât după moartea tuturor.

Molly își îndreptă atenția asupra părții din spate a tavernei, unde se strânseseră copiii. Păreau speriați. Încă de la sosire, Molly avusese impresia că arătau cumplit de vulnerabili, însă acum era convinsă ca așa stăteau lucrurile.

— Hai, se adresă ea câinilor, fugiți, hai.

Reacția lor la comandă se dovedi la fel de neobișnuită ca și atracția manifestată de ei până atunci. Ascultători, ca și cum toți ar fi fost dresați de ea, s-au retras imediat în locurile unde stătuseră la intrarea ei în tavernă.

Demonstrația aceasta extraordinară de supușenie nu făcu decât să întărească suspiciunile celor șaizeci de oameni strânși acolo. În afară de geamătul ploii, nu se mai auzea nimic.

Privirile tuturor urmau același traseu – de la Molly la câinii care se retrăgeau, apoi înapoi la Molly.

Neil rupse vraja adresându-se lui Russell Tewkes:

— E o noapte al naibii de ciudată, o bizarerie după alta. Tare mi-ar prinde bine ceva de băut. E deschis barul? Pentru că aș vrea niște alune la bere.

Russell clipi surprins și clătină din cap, ca și cum rămăsese în *transă* datorită suspiciunilor.

— În seara asta nu vând nimic. Totul e gratis. Cu ce te servesc?

— A, mulțumesc, Russ. Ai bere Coors la cutie?

— N-am decât bere la butoi și la sticlă, mi-s nesuferite cutiile. Am auzit că aluminiul provoacă boala Alzheimer.

— Molly, tu ce vrei? o întrebă Neil.

Ea nu dorea nimic care ar fi putut să-i afecteze percepțiile și judecata limpede. Era convinsă că supraviețuirea depindea de luciditate.

După ce-l privi în ochi pe Neil, deduse că el ținea să o vadă bând ceva, nu pentru că ar fi simțit nevoia, ci pentru că majoritatea oamenilor din tavernă considerau că în situația prin care treceau *trebuia* să simtă nevoia unui păhărel – asta, dacă era ființă umană ca toți ceilalți.

Supraviețuirea depindea și de flexibilitate.

— Dă-mi o Corona, zise ea.

În timp ce Molly trebuia să-i studieze pe oameni și să se gândească la ei ca să înțeleagă limpede caracterele lor, ceea ce semăna cu modul riguros analitic în care își construia personajele din romane, Neil înțelegea intuitiv orice persoană întâlnită, încă din momentul în care îi era prezentată. Reacțiile lui instinctive erau cel puțin la fel de corecte ca și analiza intelectuală pe care Molly o făcea personajelor.

Luă sticla cu bere și o duse la buze, având senzația apăsătoare că devenise centrul atenției. Voise să ia doar o gură, dar spre uimirea ei se trezi bând o treime din lichid.

După ce lăsă jos sticla, încordarea din tavernă scăzu palpabil.

Inspirați de setea lui Molly, jumătate din cei strânși în local

își ridicară la buze propriile pahare. Mulți dintre abstinenți îi urmăriră pe băutori dezaprobator, îngrijorați, sau cu sentimente amestecate.

După ce își câștigase locul printre ei în urma unui test lipsit de noimă – dacă nu chiar absurd – al umanității ei, Molly se îndoi că rasa umană ar putea supraviețui chiar și în cel mai sigur buncăr, în spatele celor mai grozave fortificații, dacă invadatorii puteau căpăta o formă umană convingătoare.

Multor oameni le era greu să admită existența răului pur; sperau să-l alunge doar printr-o gândire pozitivă, să-l facă să se căiască prin psihoterapie sau să-l îmblânzească prin compasiune. Dacă nu erau în stare să recunoască răul implacabil din inimile semenilor și nici să înțeleagă caracterul lui remanent, atunci probabil că nu ar fi putut vedea dincolo de deghizarea biologică perfectă a unei specii extraterestre capabile să imite orice detaliu.

Din locurile în care se retrăseseră, câinii încă o urmăreau, unii direct, alții, pe furiș.

Neîntrerupta lor supraveghere trezi brusc paranoia în mintea ei: Se întrebă dacă nu cumva câinii se repeziseră să o întâmpine, recunoscători pentru șansa de a intra în contact cu un om, *pentru că toți ceilalți din tavernă erau impostori, până și copiii, cu toții niște prezențe extraterestre care se dădeau drept prieteni sau vecini.*

Nu. Câinii nu reacționaseră la fel față de Neil, deși el era neîndoielnic Neil, nu altceva. Explicația interesului lor față de ea rămânea un mister.

Prefăcându-se indiferenți, erau extrem de atenți la orice mișcare a ei, ochii lor lucitori păreau să exprime adorație, de parcă ea ar fi fost singurul punct palpabil al lumii în schimbare, unde trecutul și viitorul converg, exaltați mai mult decât ar fi fost oamenii obișnuiți, singurul lucru din Creație care merita atenția lor vecină cu venerația.

• Capitolul 19

Molly și Neil se plimbară prin tavernă de la un grup la altul, ascultând experiențele altora, căutând să descopere elemente care să le permită să evalueze mai bine atât situația din oraș, cât și de dincolo de Black Lake.

Toți cei aflați în localul Tail of the Wolf văzuseră la televizor imaginile apocaliptice. Probabil că aceștia erau ultimii oameni din istoria umană care urmăriseră știrile cutremurătoare prin intermediul atât de obișnuit al micului ecran.

După ce canalele TV fuseseră invadate de viscole de zăpadă electronică sau de enigmaticele pulsații de culoare, unii deschiseseră aparatele de radio și prinseseră frânturi de transmisiuni pe benzile AM și FM din diferite orașe. Reporterii vorbiseră de prezențe îngrozitoare pe străzi – unii vorbeau de *monștri,* extratereștri, străini, demoni sau, pur și simplu, *lucruri* – deși deseori erau prea copleșiți de spaimă ca să descrie pe deplin ce vedeau ori prezentările lor se încheiau brusc, cu țipete de groază, de durere.

Molly se gândi imediat la bărbatul al cărui cap fusese despicat în două, căzând pe pavajul unei străzi din Berlin, și amintirea o făcu să se cutremure.

Unele persoane prezente în tavernă căutaseră informații pe internet, unde găsiseră o diversitate atât de dezlânată de zvonuri nebunești și de speculații aprinse, încât rămăseseră mai curând derutați decât informați. Apoi, telefoanele – fixe și mobile – nu mai funcționaseră, la fel și serviciile prin cablu, după care internetul se destrămase la fel de abrupt ca o pală de abur într-o rafală de vânt.

Așa cum Molly și Neil văzuseră ceasuri comportându-se straniu, dispozitive mecanice – precum cutiile muzicale – pornind de capul lor, și reflecții ciudate în oglindă, și mulți alții asistaseră la fenomene similare. Cuțite acționate cu acumulator începuseră dintr-o dată să bâzâie și să zăngănească în sertarele din bucătării. Computerele porniseră singure, iar pe ecrane se derulaseră hieroglife și ideograme în limbi necunoscute. Din CD-playere se auzise muzică exotică și discordantă, ce nu aducea nici pe departe cu ceea ce era pe

discuri.

Auziseră povestiri despre întâlniri ieșite din comun cu animale, lucru care semăna cu experiența trăită de Molly cu coioții și cu șoarecii din garaj. Toată fauna lumii păruse a recunoaște că amenințarea era nepământeană, depășind cu mult orice alte primejdii.

În plus, *toți* simțiseră ceva amenințător deasupra capului, ceea ce Neil numise „muntele care venea la vale” o masă de dimensiuni colosale și de o greutate strivitoare, care întâi coborâse, apoi plutise, după care se îndepărtase spre est.

Norman Ling, care avea singura piață de alimente din oraș, povesti că soția lui, Lee, îl trezise strigând: „Cade luna”.

— Aproape-mi pare rău ca n-a fost Luna, zise Lee, cu un aer solemn care era la unison cu expresia din ochii ei negri, speriați. S-ar fi terminat totul de mult, noi muream și n-am fi așteptat nu știu ce nenorociri.

Deși acest eșantion reprezentativ pentru întreaga umanitate trăise aceleași experiențe și ajunsese la aceleași concluzii – că specia lor nu mai era cea mai inteligentă de pe planetă și că domnia lor asupra Pământului fusese uzurpată –, ei nu reușeau să se unească pentru a găsi o soluție agreată de toți împotriva amenințării. Patru filosofii divizau oamenii din tavernă în patru tabere.

Cei beți și cei care se străduiau să ajungă în aceeași stare alcătuiau grupul cel mai restrâns. Potrivit modului lor de gândire, aspectele cele mai plăcute ale civilizației umane se pierduseră fără putință de întoarcere. Dacă nu puteau salva lumea, atunci vor bea în amintirea strălucirii ei – sperând că atunci când îi va lovi o moarte brutală, nu-și vor mai dea seama de nimic, grație amicilor Jack Daniels sau Absolut.

Ceva mai numeroși decât bețivii erau iubitorii de pace, umilii care se pretindeau prudenți și raționali. Ei își aminteau de filme precum *Ziua în care Pământul a încremenit*{15}, în care extratereștri bine intenționați, aducând daruri de pace și iubire pământenilor, sunt considerați dușmani și devin ținte ale violenței demente a oamenilor.

Pentru acel grup, cu sau fără beneficiul alcoolului,

catastrofa universală în plină desfășurare nu era o dovadă de intenții rele, ci mai curând consecința tragică a imposibilității de a comunica, poate chiar urmarea unei acțiuni neclare, precipitate și arogante, tipică oamenilor. Acești cetățeni prudenți și raționali erau convinși – sau cel puțin așa susțineau – că acțiunile cumplite de până atunci vor fi explicate mulțumitor într-un târziu, și îndreptate de către ambasadorii inofensivi ai unei stele.

În asemenea condiții, *Ziua în care Pământul a încremenit* avea mai puțină relevanță pentru Molly decât un episod din *Zona crepusculară* în care extratereștrii vin cu promisiuni solemne de a alunga lipsurile și suferințele, îndrumați de un volum al cărui titlu suna *Cum să-l slujim pe om.* Prea târziu, pământenii descoperiseră rușinați că volumul sacru era o carte de bucate.

Între cele patru grupuri, mai numeros decât cel al beților, împreună cu cel al nehotărâților, era al celor care încă nu se hotărâseră dacă actuala criză se putea rezolva printr-un răspuns violent sau prin propuneri de pace și cântece de iubire – sau poate prin consumarea unor cantități ucigătoare de băuturi alcoolice. Ei susțineau că aveau nevoie de informații suplimentare ca să se poată decidă; ei aveau să aștepte răbdători respectivele informații chiar și în timp ce vreun iubitor de carne din Andromeda i-ar fi înmuiat în unt înainte de a-i înfuleca.

Molly rămase șocată văzându-și prieteni printre grupul nehotărâților. I-ar fi respectat mai mult dacă ar fi îmbrățișat pacifismul sau etilismul.

Cel de-al patrulea grup, doar o idee mai numeros decât nehotărâții, era cel ai căror membri preferau să se opună și să lupte, indiferent de șansele pe care le-ar fi avut. Între ei se numărau deopotrivă femei și bărbați, oameni de toate vârstele și convingerile. Furioși, energici, ei își aduseseră majoritatea armelor de foc și abia așteptau să riposteze.

Ei aduseră încă două scaune și îi invitară pe Molly și pe Neil, deducând după armele lor că gândeau la fel. Acest grup animat lipise câteva mese, formând un U, pentru a putea

analiza pe îndelete toate aspectele posibile, precum și pentru a discuta strategia și tactica recomandate oricărei situații.

Întrucât nu știau aproape nimic despre inamic, toate teoriile și planurile lor abia dacă se ridicau puțin deasupra nivelului unui joc de război. Discuția le dădea sentimentul că au un scop, iar scopul slujea măcar în parte ca antidot pentru frică.

Deși se temeau de o posibilă confruntare, erau frustrați de faptul că invadatorii încă nu-și făcuseră apariția, cel puțin în Black Lake. Cu toate că erau dispuși să lupte și să moară, dacă trebuia, nu se puteau bate cu un adversar nevăzut.

Molly se simțea bine printre ei – și bucuroasă că, în cele din urmă, ea și Neil își găsiseră camarazi.

Liderul neoficial al facțiuni „trăim liberi sau murim" părea a fi Tucker Madison, fost pușcaș marin, iar la vremea respectivă ajutor de șerif în comitatul San Bernardino. Stăpânirea de sine, vocea calmă, privirea limpede și directă o făcură pe Molly să îl compare cu Neil.

— Singurul lucru care mă înfioară, zise Tucker, minimalizând o serie de aspecte care îl îngrijorau, e că ei nu apar în locuri în care să-i vedem. Dacă au posibilitatea de a controla vremea din întreaga lume, ce motive au să rişte un atac din partea noastră, chiar dacă, după standardele lor, armele noastre sunt primitive?

— Unii dintre ticăloșii aceștia au fost văzuți în orașele mari, spuse o femeie sașie, în jur de șaizeci de ani, cu pielea tăbăcită de soare, amintindu-i lui Tucker de un reportaj văzut la televizor. Până la urmă, vor veni și aici.

— Dar nimeni n-a văzut vreunul, zise Tucker. Chestiile alea de la știri puteau fi mașini trimise în recunoaștere, roboți, cine știe…

Vince Hoyt, profesor de istorie și antrenor al echipei de fotbal a liceului zonal, avea trăsături la fel de îndrăznețe și autoritare ca acelea ale busturilor antice din marmură înfățișând împărați romani cu voință de fier. Fălcile lui păreau suficient de puternice pentru a sparge nuci între dinți, iar când vorbi, glasul lui hârâit sună de parcă tocmai ar fi înghițit

cojile:

— Problema e ce se întâmplă dacă ploaia asta nu se oprește o săptămână, două sau o lună? Casele noastre nu vor rezista unui asemenea diluviu. Acoperișul meu s-a spart destul de rău și nu am cum să-l repar pe o asemenea vreme. Poate s-au gândit să ne înmoaie rezistența inundându-ne, să renunțăm la orice idee de opoziție.

— Dacă plouă, de ce nu e și vânt? întrebă un tânăr cu păr blond și cârlionțat, cu un cercel de aur în urechea stângă și cu un tatuaj roșu pe gât, înfățișând buzele țuguiate ale unei femei. De ce nu și tornade, uragane?

— Sau fulgere dirijate, sugeră femeia arsă de soare. N-ar fi posibil? N-ar putea face și asta?

Molly se gândi la bulboanele enorme și, evident, *produse artificial* în apele Pacificului, care supseseră din mare sute de mii de litri pe minut. Ideea fulgerelor dirijate nu i se mai părea chiar trasă de păr ca ieri.

— Poate chiar și cutremure, interveni Vince Hoyt. Înainte de a se întâmpla asta, trebuie să alegem un cartier general, unde să adunăm un arsenal, hrană, medicamente și articole de prim-ajutor…

— În piața noastră sunt alimente din belșug, zise Norman Ling, dar e pe o stradă din josul orașului. Dacă mai plouă mult, mâine pe vremea asta o să fie totul sub apă.

— Pe de altă parte, spuse Tucker Madison, punând în joc experiența lui de pușcaș marin, piața nu e o structură protejabilă, mai ales că are geamuri mari din sticlă. Nu-mi place să aduc vorba de asta, dar nu trebuie să ne facem griji doar din cauza extratereștrilor. Odată cu prăbușirea comunicațiilor, nu ne mai putem baza pe autoritatea civilă. S-ar putea să nu mai existe. N-am reușit să iau legătura cu biroul șerifului din capitala comitatului. Nici poliție nu mai e. Poate nici Garda Națională nu mai există, dacă au căzut sistemele de comandă și control pentru mobilizarea corespunzătoare a forțelor militare…

— Haos, anarhie, șopti Lee Ling.

Extrem de calm pentru cineva care vorbea despre

prăbușirea civilizației, Tucker zise:

— Credeți-mă, sunt o grămadă de oameni care ar profita de haos. Și nu mă refer la străini de oraș. Și noi avem brute și jigodii în oraș, hoți și violatori, și drogați violenți pentru care anarhia ar însemna un adevărat paradis. Ar lua ce și-ar dori, ar face tot ce ar voi, cui ar voi și, cu cât s-ar deda celor mai demente fantezii, cu atât mai sălbatici ar deveni. Dacă nu-i punem la respect, ne vor omorî pe noi și familiile noastre înainte de a ajunge față-n față cu cei sosiți de la celălalt capăt al galaxiei.

Grupul păstră o tăcere solemnă, iar Lee Ling arăta de parcă și-ar fi dorit cu adevărat ca Luna să se prăbușească peste Pământ.

Molly se gândi la Render, ucigașul a cinci copii și părinte al unuia, pe care îl văzuse mergând pe șosea și îndreptându-se spre nord.

El n-ar fi fost singurul monstru eliberat în acea noapte. Când personalul închisorilor și azilurilor își abandonaseră instituțiile, probabil lăsaseră porțile deschise, fie din neglijență, fie motivați de o milă nemeritată față de cei încarcerați. Sau poate că în acel haos, pacienții și deținuții preluaseră controlul și se eliberaseră singuri.

Trăiau o atmosferă de Halloween extrem, cu șase săptămâni mai devreme de data calendaristică normală, fără a mai fi nevoie de bostani scobiți și fantome învești în cearșafuri, pentru că noaptea era mânjită de urmele de puroi ale atâtor rele ce supurau.

— Banca, sugeră Neil.

Toți ochii se întoarseră spre el clipind mirați, ca și cum vocea lui i-ar fi trezit dintr-un coșmar.

— Banca, repetă Neil, e din beton turnat și apoi placat cu calcar, și a fost construită în 1936 sau 1937, când s-au impus prin lege norme de construcție antiseismice.

— Da, și pe vremea aceea se făceau lucruri durabile, întări Molly.

Lui Tucker îi plăcu ideea.

— Banca a fost proiectată să ofere siguranță. Doar o intrare

sau două. Fără multe ferestre, plus că sunt înguste.

— Care sunt și cu bare, l-a ajutat Neil.

Tucker dădu din cap.

— E spațiu suficient pentru oameni și provizii.

Vince Hoyt zise:

— N-am antrenat nicio echipă cu gândul că oricum va fi învinsă, nici măcar în sferturile de finală, când am fost conduși cu patru eseuri, și n-am de gând să-mi schimb atitudinea și să mă consider bătut. Al naibii să fiu dacă o să fac asta. Dar banca e bună și din alt motiv. Camera de tezaur. Ziduri din beton armat, ușă groasă din oțel. Ar fi o redută grozavă dacă se ajunge până acolo. Dacă vor să spargă ușa și să vină după noi, îi ciuruim ca la poligon. Doborâm și noi câțiva ticăloși înainte de a muri.

• Capitolul 20

Cu mersul precaut al unui marinar „de uscat”, care încearcă să traverseze cu un aer demn puntea unei nave în derivă fără să se facă de râs, Derek Sawtelle se desprinse din tabăra beților și o porni spre scaunul lui Molly. Se aplecă spre urechea ei.

— Scumpă doamnă, arăți încântător chiar și în aceste circumstanțe.

— Și chiar și în aceste circumstanțe, zise ea cu afecțiune, n-ai renunțat la complimente.

— Pot să schimb o vorbă cu tine și Neil? întrebă el. În particular.

Derek era un beț simpatic. Cu cât băga în el mai mult gin, cu atât mai manierat devenea.

Fiind prietenă cu Derek de cinci ani, Molly știa că în seara aceea, prăbușirea civilizației îl făcuse să bea. Amețeala controlată era un stil de viață pentru el, o filosofie, o credință.

După ce fusese multă vreme profesor de literatură la Universitatea de stat din San Bernardino, apropiindu-se de vârsta de șaizeci și cinci de ani și de pensionare, Derek avea

ca specializare autori americani din secolul trecut.

Eroii preferați de roman erau genul macho băutori înrăiți, întâlniți în opera unor scriitori precum Hemingway, Norman Mailer și alți ca ei. Admirația față de ei se baza în parte pe intuiția lui literară, dar avea și ceva din iubirea secretă a unei fete urâțele pentru vedeta echipei de fotbal a liceului.

Neavând un fizic atletic, prea blând ca să împartă pumni în vreo încăierare stârnită într-un bar sau ca să ovaționeze la spectacolul sângeros al unei lupte cu tauri, sau ca să-și atârne soția de glezne la fereastra de la etaj, Derek îi putea imita pe eroii preferați doar prin imersiunea în literatură și gin. Își petrecuse viața înotând în ambele.

Unii profesori pot deveni actori remarcabili, pentru că abordează predarea ca joc scenic. Derek era unul dintre aceștia.

La rugămintea lui, Molly le vorbise studenților în câteva rânduri și îl văzuse în acțiune pe scena aleasă de el. Se dovedise un profesor amuzant, dar și bun.

Acolo, unde acoperișul tavernei se transformase în tobă a Armageddon-ului, Derek venise îmbrăcat de parcă ar fi urmat să intre curând în sala de curs sau să participe la o recepție la facultate. Probabil că membrii corpului profesoral din secolul douăzeci nu agreaseră niciodată pantalonii din stofă de lână și sacourile din tweed, vestele cu modele stil arlechin, eșarfele și papioanele înnodate de mână; cu toate acestea, Derek nu numai că-și scrisese rolul în viață, dar își gândise și costumația, pe care o purta cu prestanță.

Când se ridică de la masă împreună cu Neil și îl urmară pe Derek spre partea din spate a tavernei, Molly observă din nou că se bucura de atenția deplină a celor nouă câini.

Trei dintre ei – un labrador negru, un câine de vânătoare auriu și o corcitură cu strămoși greu de identificat – umblau prin cameră mirosind podeaua, stimulați de aromele încă prezente ale mâncării căzute pe podea în ultimele zile, însă curățate; ici o adiere *de guacamole*{16}; colo, o picătură de grăsime de la cartofi prăjiți.

De la începerea ploii, era prima oară că Molly vedea

animale preocupate de ceva ce părea normal și obișnuit. Însă, deși umblau de colo-colo, cu nasurile umede aproape lipite de scândurile podelei, cei trei câini își roteau ochii ca să o urmărească pe furiș.

La capătul barului, unde era mai liniște și nu puteau fi auziți, Derek spuse:

— N-aș vrea să sperii pe nimeni. Adică, să-i sperii mai mult decât sunt. Numai că știu ce se întâmplă și n-are niciun rost să opunem rezistență.

— Dragul meu Derek, spuse Molly, nu te supăra, dar sunt oare multe lucruri în viața ta pentru care ai găsit motive să te opui?

El surâse.

— Singurul lucru la care mă duce gândul e popularitatea dezgustătoare a acelui cocktail groaznic pe care îl botezaseră Harney Wallbanger. Prin anii șaptezeci, la fiecare petrecere ți se oferea amestecul acela grețos, pe care îl refuzam mereu cu o îndărătnicie eroică.

— În orice caz, zise Neil, știm cu toții ce se întâmplă, chiar dacă nu cunoaștem detalii specifice.

Ginul părea să-i fi slujit lui Derek drept colir administrat pe cale orală, pentru că ochii lui aveau o limpezime de cristal, deloc injectați și perfect siguri.

— Înainte de a vă explica, trebuie să-mi recunosc o slăbiciune despre care voi nu aveți știință. De-a lungul anilor, în intimitatea căminului meu, am citit foarte multă literatură științifico-fantastică.

Dacă-și închipuia că un asemenea secret impunea o confesiune și căință, probabil că era mai beat decât credea Molly.

— În parte, e literatură bună, spuse ea.

Derek zâmbi binedispus.

— Da, sigur. Neîndoielnic, e o plăcere vinovată. Nu se apropie de valoarea lui Hemingway sau Faulkner, bineînțeles, dar mulți autori ai genului se ridică deasupra lui Gore Vidal sau James Jones.

— Acum ficțiunea a devenit realitate, recunoscu Molly, dar

ce legătură are asta cu șansele noastre de a mai apuca ziua de mâine?

— În unele romane de science-fiction am întâlnit conceptul de teraformare, le explică Derek. Știți ce înseamnă asta?

Analizând cuvântul în funcție de rădăcină, Molly răspunse:

— Să faci pământul… sau să faci un loc la fel ca Pământul.

— Da, exact, spuse Derek, cu entuziasmul unui amator de *Star Trek* atunci când relatează o întorsătură încântătoare a acțiunii dintr-un episod preferat. Înseamnă să modifici mediul unei planete neospitaliere pentru a o face prielnică formelor de viață terestre. De exemplu, teoretic se pot construi mașini enorme, procesoare de atmosferă, pentru a elibera molecule compuse care să constituie o atmosferă respirabilă chiar din solul și rocile de pe Marte, transformând o planetă practic fără aer, într-una pe care să prospere ființele umane, flora și fauna pământeană. În astfel de povestiri științifico-fantastice, teraformarea unei planete durează decenii sau chiar secole.

Molly pricepu imediat teoria lui Derek.

— Deci spui că ei nu folosesc vremea drept armă.

— Nu ăsta e scopul principal, spuse Derek. Nu vorbim de un război al lumilor. Nu-i ceva chiar atât de măreț. Pentru aceste creaturi, indiferent de unde vin, noi suntem neînsemnați ca niște țânțari.

— Și cu țânțarii nu te războiești, spuse Neil.

— Exact. Doar asanezi bălțile, le distrugi mediul în care se înmulțesc și-ți construiești casa pe un teren unde asemenea insecte supărătoare nu mai apar. Ei s-au apucat să teraformeze în sens invers, transformând mediul pământean asemănător cu planeta lor natală. Pentru ei, distrugerea civilizației noastre reprezintă un efect colateral, lipsit de însemnătate, al colonizării.

Pentru Molly, care credea că viața era un dar ce avea un sens și un scop, cruzimea desăvârșită și oroarea monumentală descrise de Derek nu putea exista în planul Creației, așa cum îl înțelegea ea.

— Nu. Nu, imposibil.

— Știința și tehnologia lor sunt cu sute, dacă nu cu mii de

ani mai dezvoltate, spuse Derek. Practic, depășește până și imaginația noastră. În loc de decenii, probabil vor reface lumea noastră într-o lună sau o săptămână.

Dacă era adevărat, umanitatea era victima a ceva mai cumplit decât războiul, fiind privată până și de statutul de inamic, considerată o colonie de gândaci de bucătărie, ba chiar mai rău, drept un mucegai incomod care trebuia îndepărtat cu totul folosindu-se o soluție de curățare radicală.

Când simți strânsoarea din piept și respirația gâtuită, când inima începu să-i bată speriată, Molly își spuse că reacția ei la premisele înfățișate era un semn de recunoaștere al faptului că Derek avea dreptate. Nu credea că lumea îi va fi răpită umanității cu o asemenea aroganță și fără teamă de consecințe. *Refuza* să creadă așa ceva.

Simțind reticența ei față de teoria expusă, Derek zise:

— Am și dovezi.

— Dovezi? pufni Neil. Ce dovezi ai putea avea?

— Dacă nu-s dovezi, măcar o probă a naibii de convingătoare, insistă Derek. Haideți cu mine. O să vă arăt.

Se întoarse către partea din fund a tavernei, apoi, fără să fi făcut niciun pas, se răsuci din nou cu fața spre ei.

— Molly, Neil… Vă destăinui asta ca să vă demonstrez că mă preocupă soarta voastră. N-aș vrea să vă întristez.

— Prea târziu, zise Molly.

— Îmi sunteți prieteni, continuă Derek. Nu vreau să vă chinuiți în ultimele ore ale vieții opunându-vă inutil unei sorți inevitabile.

— Noi hotărâm. Ne făurim soarta, chiar dacă ne e scrisă în stele, spuse Neil, pentru că așa fusese educat și încă mai credea în acel principiu.

Derek clătină din cap.

— Mai bine bucurați-vă de ultimele plăceri. Iubiți-vă. Prădați din piața lui Norman Ling alimentele preferate, înainte ca totul să ajungă sub apă. Scufundați-vă în plăcuta amețeală dată de gin. Dacă alții vor să moară eroic… ei, asta e treaba lor. Dar nu lăsați să vă scape plăcerile care vă mai sunt la îndemână înainte de a ajunge în bezna eternă, perfectă, unde

nu există gin.

Se întoarse din nou și porni către partea din spate a tavernei.

Privindu-l atent și ezitând să-l urmeze, Molly îl văzu pe Derek Sawtelle așa cum nu i se mai întâmplase până atunci. Le rămăsese prieten, dar mai era ceva; acum devenise întruchiparea ispitei – ispita de a dispera.

Molly nu dorea să vadă ceea ce ținea Derek să le arate. Însă refuzul ar fi însemnat o recunoaștere tacită a temerii că dovada va fi convingătoare; așadar, refuzul ar fi fost primul pas pe un alt drum ce ducea tot la disperare.

Doar văzând dovada, își putea pune la încercare credința și avea o șansă de a se mai agăța de speranță.

Îl privi pe Neil în ochi. Acesta își dădu seama de dilema prin care trecea Molly, pentru că o trăia și el.

Oprindu-se în arcada care ducea spre un hol scurt și toalete, Derek se uită înapoi zicând:

— Dovada.

Molly le aruncă o privire celor trei câini care încă amușinau podeaua, iar ei se uitară repede în altă parte, prefăcându-se interesați de istoria culinară înscrisă pe podeaua pătată.

Derek trecu de arcadă și dispăru în hol.

După o clipă de șovăială, Molly și Neil îl urmară.

• Capitolul 21

După ce Derek se convinse că toaleta bărbaților era liberă, împinse ușa și le făcu semn lui Molly și Neil să intre.

Din pastilele parfumate aflate în pisoare se degaja un miros puternic de pin. Dincolo de mirosul astringent, cel de urină stătută persista.

Încăperea avea trei uși. Două ofereau acces la toalete, iar a treia era de la dulapul cu obiecte de curățenie.

— Tocmai mă spălasem pe mâini, le explică Derek, apoi mi-am dat seama că nu mai erau prosoape de hârtie pe suport. Am deschis ușa asta ca să iau un sul…

La deschiderea ușii, se aprinse automat un bec. În debara se găseau rafturi metalice încărcate cu tot felul de lucruri. O mătură. Un mop cu burete și unul din cârpă. O găleată pe rotile.

— Am observat imediat infiltrația, zise Derek.

Peretele din spate era infiltrat de apă. Se formase o bășică, apoi ea crăpase, iar ploaia se strecurase printre rafturile metalice, îmbibând lucrurile depozitate acolo.

După ce Derek scoase găleata, mătura și mopurile, debaraua se dovedi suficient de mare ca să le permită tuturor să se îngrămădească înăuntru.

La vederea dovezii promise de Derek, aflate pe gresia udă a podelei, Molly se trase înapoi, ciocnindu-se de Neil. Crezu că era un șarpe.

— Probabil e vreo ciupercă, spuse Derek, sau ceva asemănător. Alt cuvânt mai potrivit nu găsesc.

Dacă se gândea mai bine, avea în față o colonie de mucegaiuri de forma unor ciuperci, umflate, rotunde și grupate în așa fel, încât sugerau inelele unui șarpe încolăcit.

— Când am văzut-o prima oară, avea mărimea unei pâini rotunde, spuse Derek. Asta a fost acum o oră, și aproape că a crescut o dată și jumătate.

Ciuperca era în întregime neagră, lucioasă ca un cauciuc mânjit cu unsoare, cu puncte ameboide de un galben strălucitor, tivite cu oranj. Faptul că o luase drept șarpe nu era de mirare, deoarece arăta otrăvitoare și amenințătoare.

— Ploaia nu e o armă, spuse Derek, oprindu-se în fața ciupercii. E un instrument de modificare radicală a mediului.

Ghemuindu-se în spatele lui și privind peste umăr, Molly spuse:

— Nu prea înțeleg.

— Apa este extrasă din ocean și prelucrată… undeva, nu știu, poate în navele ce survolează, și sunt mai mari decât ne putem noi închipui. Cred că extrag sarea, pentru că ploaia nu e sărată. Și se adaugă semințe.

— Semințe? se miră Neil.

— Sute de milioane de semințe, confirmă Derek, semințe și

spori de dimensiuni microscopice, la care se adaugă substanțe nutritive și bacterii trebuincioase ca să le ajute să se dezvolte, toate împrăștiate în lume, pe fiecare continent, munte, vale, în fiecare fluviu, lac și mare.

Aproape în șoaptă, cu glasul gâtuit de un respect plin de spaimă, Neil spuse:

— Întregul spectru al vegetației de pe altă lume.

— Copaci și alge, continuă Derek, ferigi și flori, ierburi și graminee, ciuperci și mușchi, buruieni, plante târâtoare – nevăzute de ochii omului, semințe care sunt acum imposibil de îndepărtat din sol, din oceane.

De un negru lucios, cu puncte galbene. Fecunde. Infinit de stranii.

Să fi crescut acel lucru dezgustător dintr-un spor transportat în mod deliberat prin pustietatea înghețată și dezolantă a spațiului stelar?

Fiorul care o cuprinse pe Molly se deosebea de altele pe care le mai simțise până atunci. Nu era un tremur localizat de-a lungul șirei spinării sau a cefei, nu o străbătu ca o răsuflare călătoare a eternității, ci zăbovi. Un fel de răceală părea să se nască în oasele ei, în substanța roșie-gălbuie a măduvei, de unde se răspândea spre fiecare celulă de la suprafața pielii.

— Dacă aceste plante extraterestre sunt agresive, spuse Derek, și, judecând după specimenul ăsta dezgustător, cred că se vor extinde la nesfârșit – atunci vor elimina sau poate chiar se vor hrăni cu toate speciile de floră care există pe Pământ.

— Această lume frumoasă, murmură Molly, simțind cum fiorul care o cuprinde aducea cu sine o suferință copleșitoare, un sentiment de pierdere la care nu îndrăznea să se gândească.

— Toți vom dispărea, spuse Derek. Tot ce iubim – de la trandafiri la stejari, de la ulmi la plante perene – va fi eradicat.

Negre cu galben, mucegaiurile umflate se încolăciră unul cu altul, ca niște ciuperci sub forma unui șarpe fără ochi. Netede, sclipind datorită unei pelicule fine de ulei secretate chiar de ele. Luxuriante. Proliferând. Nemiloase.

— Dacă, printr-un miracol, continuă Derek, unii dintre noi ar supraviețui fazei inițiale a ocupației extratereștrilor, dacă am reușit să trăim în comunități primitive, pe furiș, în cotloane secrete, unde noii stăpâni necruțători al lumii nu ne-ar vedea, cât timp ar trece până am rămâne fără hrana familiară nouă?

— Fructele, legumele și semințele de pe altă lume nu ar fi neapărat otrăvitoare pentru noi, zise Neil.

— Nu neapărat toate, îl aprobă Derek, dar unele sigur vor fi așa.

— Și, dacă n-ar fi otrăvitoare, întrebă Molly mai mult pentru sine, le-am găsi oare plăcute la gust?

— Amare, opină Derek. Sau cumplit de acre, sau atât de acide, încât ne-ar face rău. Chiar dacă ar avea gust plăcut, ne vor ține în viață? Substanțele nutritive vor avea structura moleculară pe care o poate descompune sistemul nostru digestiv pentru a le utiliza? Sau ne vom umple burțile cu hrană… și vom muri totuși de foame?

Vocea educată a lui Derek Sawtelle, plină în mod natural, demonstrând stăpânirea unor tehnici dramatice bine exersate zeci de ani în clase și amfiteatre, aproape că o fascină pe Molly. Tresări, ca să alunge vraja sumbră pe care vorbele lui o aruncaseră asupra ei.

— La naiba, zise el, după atâta vorbă m-am trezit, și nu-mi place să funcționez fără gin în situația de față. Mă sperie.

Dorind cu disperare să respingă viziunea lui Derek despre viitor, Molly zise:

— Noi presupunem că acest lucru, ciuperca asta, e de pe altă lume, dar nu suntem siguri. Recunosc, n-am mai văzut așa ceva… dar ce dacă? Există nenumărate feluri de mucegaiuri ciudate pe care nu le-am văzut, unele poate chiar mai bizare decât ăsta.

— Mai vreau să vă arat ceva, spuse Derek, ceva mai tulburător – și care, din nefericire, mă va trezi complet – decât ați văzut până acum.

• Capitolul 22

Lăsându-se pe un genunchi în debaraua femeii de serviciu, având-o pe Molly ghemuită alături și puțin în spatele lui și pe Neil în picioare, Derek scoase un briceag militar dintr-un buzunar al sacoului sport din tweed.

Molly nu și-ar fi imaginat un profesor universitar cu papion înarmat cu un asemenea briceag. Apoi își dădu seama că între dotările acelui instrument isteț se numărau și un tirbușon și un desfăcător de sticle.

Derek nu folosi pe niciunul din acestea, ci desfăcu lama de împuns. Ținând vârful deasupra uneia dintre ciuperci, ezită puțin. Îi tremura mâna. Nu ca urmare a alcoolului sau a lipsei lui.

— Când am făcut asta mai devreme, spuse el, eram afumat binișor, animat de o curiozitate de bețiv, exact ceea ce face ca alcoolismul să fie o aventură atât de deosebită. Acum m-am trezit, și știu ce voi găsi – și mă uimește curajul pe care l-am avut prima oară.

După ce-și făcu curaj, împunse cu cuțitul în pălăria celei mai umflate ciuperci.

Întreaga colonie, nu doar specimenul înțepat, tremură de parcă ar fi fost alcătuită din gelatină.

Din tăietură, cu un șuierat ușor, dar perceptibil, scăpă o dâră de vapori alburii, sugerând că structura din interiorul ciupercii era presurizată. Vaporii duhneau urât, a ouă stricate, a vomă și a carne descompusă.

Molly se înecă, iar Derek spuse:

— Ar fi trebuit să vă previn. Lăsați, dispare imediat.

Tăie membrana pe care o găurise deja, dând la iveală structura interioară a ciupercii.

Interiorul nu era cărnos și solid, ca acela al unei ciuperci obișnuite, ci o încăpere goală. O arhitectură grațioasă de coloane spongioase sprijinea membrana de suprafață pe care o crestase Derek.

O masă umedă, de mărimea unui ou de găină, se afla în centru. La prima vedere, Molly se gândi la intestine, deoarece arătau miniatural, ca viscere umane la scară redusă, însă cenușii și pătate, de parcă ar fi fost atinse de vreo boală,

infectate, canceroase.

Apoi văzu că formele acelea ca niște funii încolăcite se mișcau încet, alunecând lenevos peste și în jurul altora. Comparația cea mai potrivită era al unui ghem de râme care se reproduc.

După ce mirosul insuportabil dispăru, viermii aceia își continuară zvârcolirile senzuale vreme de trei sau patru secunde – apoi se desprinseră brusc și se întinseră către fiecare curbă a camerei. Deveniră niște tentacule care pipăiau cu o iuțeală mai mare decât a viermilor, legați de ceva nevăzut, aflat în partea inferioară a golului, la fel de repede și vioi ca niște picioare de păianjen, pipăind agitate marginile tăiate ale domului distrus.

Încordându-se, Molly se dădu înapoi, convinsă că ocupantul respingător al ciupercii va sări din vizuina lui și, odată eliberat, se va dovedi mai iute decât un gândac de bucătărie.

— N-o să pățești nimic, o asigură Derek.

— Mucegaiul ăsta găzduiește ceva ca o cochilie de melc, spuse Neil.

— Nu, nu cred. Derek șterse lama cuțitului cu batista de la buzunarul de la piept. Te poți chinui să faci comparații pământești, dar nu e cazul. Din câte-mi dau seama, chestia asta ca un vierme face parte din mucegai.

Agitația frenetică a micilor tentacule se potolise. Continuară să se miște cu rapiditate, însă de astă dată într-un mod mai rațional.

Molly simți că aveau ceva anume de făcut, dar nu-și dădea seama ce.

— Mișcarea rapidă, zise Neil, capacitatea de a se mișca după voie și de a-și manevra anexele… totul indică viață animală, nu vegetală.

Molly îl aprobă.

— Sigur are țesuturi musculare, pe care nu le găsești la plante.

Aruncând batista murdară, Derek spuse:

— Pe planeta de pe care provin, s-ar putea să nu existe o deosebire clară între plante și animale, așa cum e pe Pământ.

Pornind de la ambele capete ale bolții rupte, tentaculele începuseră să o refacă.

— Ar trebui să mă uit mai atent decât mă trage inima, spuse Derek, probabil cu lupa, ca să-mi dau seama exact cum reușesc să închidă tăietura. Tentaculele par să secrete un material de sudură…

Molly văzu un lichid rozaliu ieșind din capetele câtorva tentacule.

— … Dar cred că disting micro-filamente… ca și cum drăcia asta se repară, la fel ca un chirurg care coase marginile unei incizii. Ridică din umeri. „Toate cunoștințele ne aduc mai aproape de ignoranță”.{17}

Cu o fascinație ce egala dezgustul și groaza, Molly nu reuși să-și dezlipească privirea de la mucegaiul – dacă acela era numele potrivit – care se repara singur.

— Imaginați-vă o lume populată cu o diversitate de plante scârboase care par liniștite la exterior… dar viermuiesc de viață în interior, le propuse Derek.

Molly știa că în lumea îndepărtată de unde venise, ciuperca fusese un element la fel de firesc și lipsit de spectaculos în mediul său, ca și o păpădie pe un câmp de pe Pământ. Rațiunea nu-i îngăduia să îi atribuie o valoare morală, tot astfel cum nu putea să vadă intenții conștiente la un cartof.

Cu toate acestea, judecând după ceea ce vedea cu propriii ochi, simți că acel lucru era profund malign. La nivel intuitiv, *știa* că găzduiește răutate, că într-un anume fel visa violență, la fel cum un păianjen vânător visează să sugă sucurile unui gândăcel ce mai curând sau mai târziu îi va cădea în plasă, deși acel lucru visa cruzimea cu o bucurie pe care păianjenul nu o putea simți, cu o ferocitate care depășea înțelegerea umană. La un nivel mai adânc decât intuiția, în acel tărâm al credinței care aparține mai curând inimii decât minții, ea nu se îndoia defel că forma aceea de viață, mucegai sau altceva, plantă ori animal, ori ceva intermediar nu era doar otrăvitoare, ci *rea*.

Dezgustătoarea arătare care termina coaserea din interior și ale cărei tentacule cenușii, viermuitoare, dispăreau sub pielița

pătată cu negru și galben, părea să nu-și găsească locul de drept în universul creat de Dumnezeul luminii, ci să aparțină altui univers, unde impulsul divin fusese întunecat și strâmb, intenția divină fiind o cruzime inimaginabilă.

După ce introduse lama în mânerul briceagului, pe care îl băgă apoi în buzunar, Derek se uită la Molly.

— Mai crezi că e o ciupercă exotică pe care n-ai mai văzut-o până acum?

— Nu, recunoscu ea.

• Capitolul 23

După ce Molly și Derek ieșiră din debara, Neil mai aruncă o privire la mucegai și stinse lumina închizând ușa.

— Dacă am explora Black Lake acum, am găsi chestii dintr-astea în tot orașul, nu?

— Da, și Dumnezeu știe câte altele, îi răspunse Derek. Teraformare în ritm accelerat. Ciclul de creștere a început. Pe străzi, în parcuri, în curți, alei, pe terenurile de joacă din școli, în păduri, pe fundul lacului – pretutindeni – vom descoperi crescând o lume nouă, o lume botanică plină de lucruri pe care nu le-am mai văzut și pe care ne vom dori să nu le fi văzut.

Cu o intuiție neașteptată, devastatoare, Molly spuse:

— Aerul.

— Chiar mă întrebam când o să te gândești la asta, a zis Derek.

Copacii, uriașele câmpuri plutitoare de alge din mări – flora Pământului filtrează bioxidul de carbon din atmosferă. Ca produs secundar al fotosintezei, acestea elimină oxigen. Oxigenul vital, care susținea viața.

Oare ce proces, similar, dar diferit de fotosinteză utiliza această vegetație extraterestră? În loc de oxigen, putea degaja alt gaz? Ecuația actuală se putea inversa: oxigenul intra, iar bioxidul de carbon ieșea.

— Câte zile ar putea trece până să observăm că suferim din

cauza lipsei oxigenului? se întrebă Derek. Asta, dacă băgăm de seamă. La urma urmelor, unul dintre simptomele lipsei de oxigen este delirul. Câte săptămâni vor trece până să ne sufocăm ca niște pești azvârliți pe uscat?

Întrebările acestea atât de șocante pentru minte și oprimante pentru inimă o făcură pe Molly să simtă că avusese dreptate când, ceva mai devreme, îl considerase pe Derek Sawtelle drept întruchiparea ispitei de a dispera.

Mirosul astringent al pastilelor dezodorizante și aburul mai subtil, dar respingător al urinei păreau să-i ardă nările și gâtlejul lui Molly. Începu să respire mai reținut ca să evite mirosurile neplăcute. Văzând că încercarea nu dă roade și constatând că, fără să vrea, începuse să respire mai profund și mai precipitat, recunoscu un început de atac de panică și se strădui să și-l reprime.

— Poate că ar trebui să sperăm că ne vom sufoca mai curând, spuse Derek, înainte ca bestiile de pe cealaltă lume să se dezlănțuie printre noi.

— Dacă dăm crezare știrilor, au ajuns deja în orașe, îi reaminti Neil.

Derek clătină din cap.

— Prin „bestii” nu mă refer la invadatori în sine, ci la numeroasele animale ale lumii lor, la cele ale câmpiei și pădurii, la prădători, șerpi și insecte. Cred că unele dintre ele vor fi mai cumplite și mai îngrozitoare decât orice ar fi inventat scriitorii de science-fiction în cele mai sumbre povestiri ale lor.

Cu sarcasm în glas, Neil spuse:

— Doamne, Derek, nu știam ce izvor de gândire pozitivă zace în tine.

— Nu e pesimism. Adevărul, pur și simplu, îi răspunse Derek. Prea mult adevăr strică, adăugă el și îi conduse afară din toaleta bărbaților. De aceea vă invit la masa mea. Legați-vă soarta de băutori și petrecăreți, și folosiți cât mai bine timpul ce v-a rămas. Veniți să turnați în voi câteva pahare de anestezic. Nu suntem gloata veselă obișnuită, n-o să râdem una-două, în noaptea asta, dar melancolia împărtășită poate fi

o alinare, chiar dulce. În locul îngrijorării, a durerii și a furiei, vă oferim o mare caldă, legănătoare, de melancolie.

Când încercă să o ia de braț ca să o conducă înapoi în sala mare a tavernei, Molly se opuse.

— Trebuie să merg până la baie.

— Scuză-mă, dar nu te aștept, spuse Derek. Dar în aceste momente sistemul meu are o ungere primejdios de slabă cu gin și mi-e teamă că, dacă nu bag în mine un sfert de Gordon's, mașinăria care sunt n-o să mai funcționeze.

— N-aș vrea să mă fac vinovată de vreo defecțiune fatală, spuse ea cu un zâmbet ironic. Du-te.

Îl urmări pe profesor îndreptându-se către sursa uitării, iar când rămaseră singuri pe holul scurt, Neil zise:

— Ai devenit… pământie.

— Așa mă și simt. Doamne, să fie așa de sumbru cum a zis el?

Neil nu-i putu răspunde. Sau poate prefera să nu exprime în cuvinte singurul răspuns care părea cinstit.

— N-am încercat doar să scap de el, zise Molly. Chiar trebuie să merg la baie. Așteaptă-mă aici. Să nu te depărtezi.

Când intră în toaleta femeilor, avu impresia că era singură. Ușile celor trei cabine stăteau întredeschise, nu închise și cu siguranța pusă.

Sunetul ploii se auzea mai plin acolo, nu doar duruitul insistent pe țigle, ci însoțit de un gâlgâit și plescăituri.

Fereastra-ghilotină avea geamuri vitrate. Partea de jos fusese ridicată, parcă expunând încăperea la sunetele nopții.

Corul picăturilor de ploaie dansa pe pervaz, șiroia de pe marginea acesteia și formase o băltoacă pe podea.

Apa reflecta lumina din tavan, dar nu părea să fie luminiscentă ca mai devreme. Nici nu lăsa impresia că ar mai fi avut vreun miros anume ori poate că ploaia intrase într-o fază nouă.

Amintindu-și ce se născuse dintr-o simplă infiltrație în debaraua femeii de serviciu, Molly se duse spre fereastră ca să o închidă.

Când întinse mâna să apuce bara de jos pentru a coborî

fereastra, avu brusc convingerea că totuși ceva pândea în noapte, dincolo de geam. Ceva ce ea nu putea vedea prin rândul dublu de geam vitrat aștepta, o prezență ostilă care o va smulge, târând-o în beznă și umezeală sau, cu gheare ascuțite ca briciul, o va spinteca, de jos până sus, și o va eviscera pe loc.

Atât de intensă și concretă era spaima, încât avu impactul unei viziuni paranormale, făcând-o să se tragă înapoi, parcă lovită. Se împletici, cât pe ce să cadă, și se dojeni pentru că-i îngăduise lui Derek să o transforme într-un copil speriat.

Când păși din nou către fereastră, o voce cunoscută răsună în spatele ei, o voce pe care nu o mai auzise de ani de zile, dar pe care o identifică instantaneu:

— Nu-mi dai un pupic, dulceață?

Se răsuci și îl văzu pe Michael Render, ucigașul a cinci copii și tatăl unuia, stând la mai puțin de un metru depărtare de ea.

• Capitolul 24

Cu pantalonii cenușii și cu o cămașă de aceeași culoare, ambele ude leoarcă, Render nu arăta doborât de ploaie, ci împrospătat de ea, ca și cum aversele chemate să alimenteze vegetația stranie îl hrăniseră și pe el.

Părea să fi înflorit în cei douăzeci de ani cât stătuse închis ca bolnav mintal. Scutit de grijile muncii și fără să fie nevoit să-și asigure existența, beneficiind de o lejeritate mai mare decât a regilor trăind în puf, având la dispoziție serviciile unui specialist în nutriție și acces la săli de gimnastică bine echipate, își păstrase talia zveltă, dezvoltându-și musculatura și nu făcuse riduri la colțurile ochilor sau ale gurii. La cincizeci de ani, putea trece drept un bărbat care se pregătea să-și sărbătorească aniversarea a patruzeci de ani.

Încântat de efectul pe care înfățișarea lui surprinzătoare o avusese asupra lui Molly, zâmbi și îi zise:

— Când e vorba de emoții care-ți frâng inima, nimic nu se

compară cu reîntâlnirea dintre tată și fiică.

Molly reuși să-și recapete glasul și se simți ușurată descoperind că nu-i tremura, ascunzând astfel faptul că inima îi bătea tunător, cu suficientă forță ca să o perceapă în genunchii care i se înmuiaseră.

— Ce cauți aici?

— Păi unde aș putea fi decât alături de familia mea?

— Nu mi-e teamă de tine.

— Nici mie. Scumpo.

Pistolul calibrul 9 mm stătea cuminte în pelerina de ploaie. Își strecură mâna dreaptă în buzunar, strânse în palmă patul și-și trecu arătătorul pe după garda trăgaciului.

— Ai de gând să mă împuști din nou? întrebă el, pe un ton amuzat.

Render arăta bine, așa cum arătase mereu; iar cândva fusese neobișnuit de fermecător, îndeajuns de atrăgător pentru ca mama ei care, cu toate că și în tinerețe percepuse oamenii dincolo de aparențe, fusese sedusă și se căsătorise în mare grabă cu el.

Thalia descoperise curând urmările naivității ei. Luase caracterul posesiv al lui Render drept iubire. Constatase că tot ce părea o dorință masculină admirabilă de a iubi și proteja fusese în realitate o nevoie aproape diabolică de a domina.

Ud și cu apa șiroind de pe el, Michael Render își păstrase felul de a fi și jubila simțindu-se el însuși. Dar mai era ceva, o schimbare tulburătoare pe care Molly o detecta, dar nu putu s-o definească. Ochii lui cenușii aveau o strălucire care rivaliza cu luminozitatea ploii de început, ca și cum ea l-ar fi umplut până la limită, iar acum se revărsa prin cap.

— Am renunțat la arme, o asigură el. Sunt eficiente, dar impersonale. Între idee și realitate se pierde emoția, iar uciderea cu arme se șterge din memorie prea repede. După un an sau doi, retrăirea evenimentului nu te mai stimulează deloc.

Până când Molly împlinise doi ani, mama ei suportase îndeajuns din cauza acțiunilor de intimidare, a geloziei lui irațională, a crizelor de autocompătimire, a amenințărilor și,

în final, a violenței. Alegând libertatea cu prețul sărăciei, la plecare nu-și luase din casă decât lucrurile cele mai dragi și fiica.

— Și dă-mi voie să-ți spun, Molly, scumpa mea, că atunci când este închis și trăiește solitar într-un spital pentru nebuni criminali, chiar dacă e vorba de una dintre instituțiile moderne, cu toate facilitățile, unui bărbat viril i se refuză satisfacția de a avea femei, iar ca să-și găsească alinarea, *are nevoie* de toate amintirile erotice pe care le poate evoca.

După divorț, Render ceruse să i se încredințeze copilul, apoi tutela comună. Cum sistemul legal se dovedi prea lent și îi pusese la încercare răbdarea, iar judecătorii îl avertizaseră pentru comportamentul din sala de tribunal, congestionat la față și urlând amenințări, el își susținuse cauza prin confruntări personale cu Thalia, deseori în locuri publice, ceea ce dusese la ordine de interdicție a vizitelor, care îi diminuaseră șansele de a obține custodia comună asupra copilului. Nesocotirea hotărârilor judecătorești îi aduse o condamnare de treizeci de zile care puse capăt până și drepturilor de vizită sub supraveghere.

— După un an de izolare, zise Render, aproape că uitasem cum era mama ta – gustul gurii ei, greutatea sânilor. Am avut târfe de două parale de care îmi aminteam mai multă vreme. (Urmă un surâs și o ridicare din umeri.) Mama ta era o cățea plicticoasă făcută din porțelan.

— *Taci.* Molly nu reuși să scoată decât o șoaptă. Ca întotdeauna, Render ținea să domine și, spre tristețea ei, Molly nu reuși să se ridice la înălțimea situației, ca și cum cei douăzeci de ani de experiență se volatilizaseră, azvârlind-o din nou la vârsta copilăriei. *Taci.*

— După doi ani, amintirea micuților tale prietene de joacă pe care le împușcasem în burtă nu mi-a mai fost suficientă. Glonțul rămâne prea impersonal. Glonțul nu e lamă de cuțit, iar lama nu e totuna cu mâinile goale. Am descoperit că strangularea rămâne mai vie în minte, reprezintă ceva mai intim decât apăsarea pe trăgaci. Chiar și acum mă stimulează gândul ăsta.

Molly își scoase pistolul din buzunar.

— Aha, zise el, cu vădită satisfacție, de parcă intenția de a o vizita la tavernă ar fi fost să o provoace la o asemenea confruntare. Am bătut cale lungă prin vremea asta proastă ca să-ți pun câteva întrebări –, dar mai întâi o să-ți spun o povestioară, ca să-l înțelegi mai bine pe tăticul tău.

Întâlnirea devenea din ce în ce mai ireală. Claustrofobică. Paralizantă. Emblematică.

Molly rămase într-un punct de graniță, între colții trecutului și cei ai viitorului, ambele apăsând-o cu forță și încăpățânare, tăindu-i suflarea, împiedicând-o să se miște, gâtuindu-i glasul.

— Am stat douăzeci de ani închis. Beznă, privări de tot felul. Îmi datorezi măcar puțină răbdare. Doar o povestioară și după aceea plec.

Cu douăzeci de ani în urmă, când își ruinase până și ultima speranță de a obține custodia asupra lui Molly, Michael Render apelase la instrumentul de convingere despre care acum afirma că era nesatisfăcător – pistolul. Venise la școala elementară unde învăța Molly să o ia din clasă. După ce solicitase să-și vadă fiica sub un pretext pe care directoarea nu-l considerase convingător, Render își dăduse seama că stârnise suspiciuni, drept care scosese arma și o împușcase mortal pe directoare.

— După cinci ani de tratament, îi spuse el lui Molly, am fost trimis la un spital cu un standard de securitate mai scăzut. Avea terenuri întinse, frumoase. Pacienții cu comportamentul cel mai bun și care înregistraseră progrese în urma terapiei sau, despre care se credea că ajunseseră să aibă remușcări, erau încurajați să muncească, dacă doreau, în diferite părți ale grădinii.

După ce o ucisese pe directoare, Render se dusese să caute clasa lui Molly, omorând pe drum un membru al corpului didactic și rănind alți doi. Găsise clasa și, iritat, o rănise pe doamna Pasternak, profesoara lui Molly, pe care ar fi răpit-o dacă nu ar fi sosit poliția.

— În grădină, purtam o brățară electronică la o gleznă, care

declanșa alarma la biroul de securitate dacă ne aventuram mai departe decât aveam voie. N-am făcut nicio încercare să evadez. La o adică, aveam de sărit un gard, dar lumea de afară îmi cunoștea prea bine mutra. M-am făcut un soi de horticultor, specializându-mă în trandafiri.

La sosirea poliției, o luase pe Molly ostatică, împreună cu douăzeci și doi de copii. Nu era prost – doar avea două diplome universitare – așadar, știa că, după ce ucisese două persoane și rănise trei, nu putea spera să-și obțină libertatea prin negocieri. Până în acel moment totuși, furia care mocnea în el se transformase în turbare și hotărâse că, dacă nu putea prelua controlul asupra fiicei sale, măcar să le răpească altor părinți plăcerea de a se bucura de copiii lor.

— Într-o zi, când munceam singur în grădina de trandafiri, în față mi-a apărut un băiat de nouă ani cu un aparat foto de unică folosință.

Render ucisese cinci dintre cei douăzeci și doi de copii, după care Molly îl împușcase. Venise cu două pistoale și încărcătoare de rezervă. După ce reîncărcase ambele pistoale, reacționase atât de furios după ce auzise ceva ce i se transmisese prin megafonul poliției, încât, întărâtat, uitase o armă pe catedră și se întorsese cu spatele.

La douăzeci de ani distanță, vocea lui, ceva mai întunecată decât furia lui obișnuită, o hipnotiza pe Molly:

— Dintr-un pariu, ca să-și demonstreze curajul în fața amicilor lui, puștiul tăiase o gaură într-un colț al gardului, departe de clădirile spitalului, și se furișase până la mine, sperând să-l fotografieze pe unul dintre pacienții care-și ispășeau acolo pedeapsa, drept dovadă a propriei îndrăzneli.

Deși avea doar opt ani și nu se pricepea la arme de foc, Molly ridicase al doilea pistol de pe catedră. Strângându-l în ambele mâini, apăsase de trei ori pe trăgaci. Azvârlită înapoi și îngrozită de recul, reușise să-l nimerească pe Render de două ori – întâi în spate, apoi în piciorul drept – și, din fericire, nu rănise pe nimeni cu al treilea glonț, care nimerise într-un perete.

— Pacientul infam peste care băiatul a dat din întâmplare

am fost chiar eu, a spus Render. Era sfios, dar l-am fermecat, am pozat și l-am lăsat să facă opt poze acolo, între trandafiri.

După ce fusese împușcat de două ori, Render se prăbușise pe podeaua clasei, iar cei douăzeci și doi de copii supraviețuitori fugiseră. În urma lor, intrase echipa de intervenție și o găsise pe Molly plângând alături de profesoara grav rănită, care avea să-și petreacă restul zilelor într-un cărucior pentru invalizi.

— La sfârșitul scurtei noastre ședințe foto, băiatul n-a mai fost atât de precaut. L-am lovit puternic în mutră, apoi l-am lovit iar, după care l-am strangulat între trandafiri. Experiența m-ar fi satisfăcut mai mult dacă ar fi fost o fetiță, dar a trebuit să mă mulțumesc cu ce mi s-a oferit.

Mai târziu, în acea zi sângeroasă, petrecută cu douăzeci de ani înainte de această întâlnire, Molly se întrebase cum reușise să-l nimerească de două ori din trei împușcături cu toate că nu mai pusese mâna pe un pistol până atunci, deși tremurase de groază, deși reculul dement aproape că o doborâse la pământ. I se păruse un miracol că reușise să-l oprească.

— Nu departe de gradina de trandafiri era un rezervor vechi, ceva enorm, construit din piatră sub sol. Cândva existase un sistem complex de colectare care ducea toată apa pluvială în acel rezervor pentru a fi folosită la stropit în lunile secetoase.

Molly îi spusese mamei că în acea zi avusese de partea ei un spirit, un înger care nu îl ajutase pe Render, însă o îndrumase și-i dăduse tărie să facă ce făcuse.

— Rezervorul nu mai fusese folosit de șaizeci de ani. Îl lăsaseră acolo pentru că îi costa prea mult să-l desființeze.

Thalia o asigurase pe Molly că ea – și numai ea – merita laude pentru curaj, pentru felul cum acționase. Îngerii, îi spusese Thalia, nu fac miracole folosind arme de foc.

— Slujindu-mă de unelte, am desprins capacul rezervorului și l-am aruncat pe băiat înăuntru. Era beznă și o duhoare… mai era ceva apă înăuntru. A căzut cu o pleoscăitură și am auzit chițcăială de șobolani speriați.

În ciuda sfaturilor bine intenționate ale mamei, Molly

crezuse de atunci încoace că la școală avusese alături un spirit care o îndrumase.

Acum nu simțea prezența nici unuia, de aceea nici nu știa cum să-și exprime recunoștința că avea un pistol în mână.

— Am îngropat aparatul foto la rădăcina unui trandafir. Era un Cardinal Mindszenty, denumit astfel pentru culoarea roșie extraordinar de vie.

Render se mișcă, nu către ea – riscând astfel să fie împușcat –, ci în jurul ei, îndepărtându-se de cabinele toaletei, și apropiindu-se de lavoare.

— Poliția a venit să-l caute pe băiat, firește, dar le-a trebuit ceva timp până să-l găsească. Șobolanii își făcuseră treaba. Ba, mai mult, fundul se prăbușise de multă vreme. Băiatul ajunsese într-o catacombă din calcar, creată natural sub rezervor. Când l-au descoperit, starea în care se afla cadavrul nu le-a permis criminaliștilor să descopere prea multe lucruri.

Încet, Render trecu de primul lavoar, apoi de al doilea.

Molly se întoarse, ținându-l în bătaia pistolului.

— Bănuielile au căzut pe alt pacient. Edison Crain, așa îl chema. Un tip grăsuț, care transpira tot timpul. Cu zece ani înainte violase un băiat și-l strangulase – singurul lui act de violență cunoscut.

Cu fiecare clipă, toaleta i se părea tot mai puțin reală lui Molly, în vreme ce Render devenea tot mai viu, atrăgându-i atenția la fel de hipnotic precum un șarpe cobra care se unduiește.

— Crain trăise zece ani fără pată, fusese un pacient model și se crezuse că tratamentul îl lecuise, că va beneficia de eliberare sub control medical peste un an și ceva. Dar sărmanul individ cred că era ros de sentimentul vinovăției față de băiatul pe care chiar *îl ucisese,* și probabil că n-a avut încredere în propria însănătoșire. Când a fost bănuit, a cedat ca o cârpă și a mărturisit că-l omorâse pe băiatul cu aparatul foto.

După ce descrise un arc de o sută optzeci de grade prin sală, Render rămase cu spatele la fereastră și cu picioarele în băltoaca formată de la apa de ploaie pătrunsă înăuntru.

— Pe Crain l-au transferat într-un spital de maximă securitate, iar eu… ei bine, am scăpat de urmări. Asta s-a întâmplat acum cincisprezece ani, și totuși, când stau întins în pat noaptea, sfâșiat între dorință și spasme, amintirea băiatului pe care l-am strâns de gât mă excită la fel de mult ca atunci când am apelat la acea faptă ca să mă stimuleze.

Molly percepuse o schimbare la Render, dar o vreme îi scăpase caracterul ei; acum însă înțelesese. Nu-și mai manifesta vădit furia. Temperamentul irascibil i se mai domolise.

Acum avea un aer mulțumit de sine, vecin calmului suveran. Și concentrarea maximă a unui animal de pradă. Unda de amuzament din glas. O sticlire de veselie rea în ochi.

Cei douăzeci de ani de îngrijire psihiatrică făcuseră ca furia brută să se transforme în dispreț sociopat și veselie psihopată; vinul furiei devenise un venin mai complicat, așezat de vreme.

— Iar acum, să te întreb câte ceva, zise el, arborând zâmbetul tipic. Aproape un rânjet. Mama ta mai e moartă?

Molly nu înțelegea ce urmarea Render prin acea vizită. Dacă ar fi vrut să-i facă rău, ar fi lovit-o pe la spate și nu și-ar mai fi anunțat prezența.

— Mai citește cineva cărțile târfei ăleia proaste?

Irealitatea vâna irealitatea, neîncetat. De ce făcuse Render atâta drum doar ca să-i povestească felul în care îl strangulase pe băiat când știa că Molly nu-l putea urî mai mult decât îl ura deja sau ca să o vorbească de rău pe mama ei când știa că ea va respinge vorbele lui jignitoare cu un aer disprețuitor?

— S-a mai publicat vreo carte de-a ei? A fost o scriitoare la fel de neinspirată pe cât a fost o amantă de doi bani.

Jignirile lui păreau să o determine pe Molly să-l împuște, dar nici asta nu avea vreo noimă. Aroganța lui fără egal și capacitatea de a fi crud erau semne că era la fel de incapabil să simtă durerea sau vinovăția. Pasiunea lui era ucigașă, nu sinucigașă.

— Și cărțile *tale* se tipăresc, scumpo? După noaptea asta, ce mai contează dacă ai scris ceva sau nu? Sau că ai existat? Ești o scriitoare ratată, o femeie stearpă, o groapă goală. Beznă,

beznă, beznă – toate merg în beznă. Și tu. Foarte curând. Ca să scapi de ororile care vor urma, ce-ar fi să îndrepți pistolul acela spre tine?

Molly își dădu seama că el voia să se strecoare afară pe fereastra deschisă.

— Să nu încerci să ieși, îl avertiză ea.

El ridică mirat din sprâncene.

— Cum adică – crezi că poți telefona la spital, iar ei vor trimite niște tipi cu o cămașă de forță? Porțile au rămas deschise, dulceață. Nu pricepi ce s-a întâmplat? S-au deschis porțile. Nu mai există autorități. Acum fiecare pentru sine, iar fiecare om e o fiară.

Când se aplecă spre fereastră, vraja curioasă pe care o aruncase asupra ei fu destrămată de intenția lui clară de a pleca.

Molly se îndreptă spre el.

— Nu. Lua-te-ar naiba, stai.

Din nou acel rânjet – sardonic, plin de pofte și lipsit de umor.

— Cunoști povestea potopului, arca, animalele îmbarcate câte două – toate prostiile alea din Vechiul Testament. Dar știi de ce? De ce trebuia lumea să se sfârșească, de ce judecata, marea inundație, iar apoi un nou început?

— Pleacă de lângă fereastră.

— Se înțelege de la sine, scumpo. Ai procedat corect cândva, dar acum mintea ți-e împuiată cu ce ai învățat vreme de douăzeci de ani, adică doar îndoieli, lucruri echivoce și confuzie. Acum, poți să mă împuști în spate – din nou – sau să-ți vâri țeava pistolului în gură și să-ți zbori creierii.

Render își plecă capul, se ghemui pe sub fereastra ridicată și se strecură dincolo de pervaz, în timp ce Molly strigă:

— Neil!

Se auzi ușa trântindu-se și Neil năvăli în baie chiar când Molly se apropia de fereastra deschisă.

— Ce s-a întâmplat?

Aplecându-se, cu o mână pe pervazul ud și cu pistolul pregătit în cealaltă, Molly spuse:

— Nu-l putem lăsa să plece.

— Pe cine? Unde?

Ea își scoase capul pe fereastră, în ploaie, și privi spre stânga, de-a lungul aleii, apoi spre dreapta – noaptea, furtuna, bănuiala unor monstruozități care creșteau în întuneric, și Render, care deja dispăruse.

• PARTEA A PATRA •

Cadavru-acela ce-n grădină l-ai plantat, anul trecut,
Să-nmugurească a-nceput? Anul acesta va-nflori?[18]

T.S. Eliot, *Țara pustie*

• Capitolul 25

Revenind la bar, când descoperi că se făcuse cafea tare, Molly comandă o cană mare. Fierbinte, neagră, groasă, aromată, avu puterea să o trezească din vis, dacă ceea ce trăise mai devreme fusese vis.

De la masa băutorilor, Derek îi făcu un semn cu mâna. Ea îl ignoră.

Neil bău și el o cafea, sugerând soluții la unele dintre lucrurile care o nedumereau, deși nu avea niciun răspuns la întrebările cele mai profunde și, prin urmare, mai urgente.

— Deci ne-a recunoscut când am trecut pe lângă el pe drum, spuse ea. Dar cum de ne-a găsit aici?

— Explorer-ul era parcat în față. Asta l-a ajutat.

— Dacă n-a vrut să mă ucidă, *de ce* a venit?

— Din ceea ce ai spus, s-ar părea că… ți-a aruncat o provocare.

— La ce – să-l ucid? Are vreun sens?

— Niciunul, recunoscu Neil.

— Mi-a spus că sunt stearpă. De unde știa asta?

— Putea să afle că nu avem copii.

— Dar de unde să știe că am încercat atât de mult vreme de șapte ani și că… nu pot?

— N-avea cum.

— Dar știa.

— A bănuit, zise Neil.

— Ba nu. A știut sigur. A înfipt cuțitul exact acolo unde

durea mai mult. Ticălosul mi-a zis că sunt o „gaură goală”.

Părea puțin confuză, poate pentru că dormise prea puțin sau pentru că noaptea fusese presărată de prea multe evenimente pe care nu le putea analiza clar. Cafeaua încă nu-i limpezise mintea și probabil că niciun ibric întreg n-ar fi ajutat-o să gândească mai rapid.

— Ciudat, dar… acum mă bucur că nu avem copii, spuse Neil. N-aș fi suportat să nu-i pot apăra deloc.

Își lăsă mâna stângă pe tăblia barului. Ea își așeză palma dreaptă deasupra. Neil avea mâini puternice, însă și le folosise toată viața doar în scopuri nonviolente.

— Iar ne gândim la cele întâmplate la Harry Corrigan?

— Nu, la Render. A zis „între idee și realitate”, iar apoi, „între dorință și spasm”. Astea au apărut în pornirile lui de nebunie, dar sunt expresii din „Oameni găunoși”.

— Putea ști că Eliot e unul dintre preferații tăi.

— De unde?

Neil rămase puțin pe gânduri, dar nu găsi răspuns.

— A, și înainte de a pleca, a zis: „Beznă, beznă, beznă – toate dispar în beznă”{19}, care e tot din Eliot. Lucrul care era Harry Corrigan… iar acum Render.

Simți că dădea târcoale unei intuiții care îi scăpa și care, odată surprinsă și descifrată, avea să devină o revelație amețitoare.

— Acea arătare, Harry Corrigan, cu capul sfărâmat, nu era chiar Harry, zise ea. De aceea mă întreb… să fi fost tatăl meu în baie, chiar el?

— Ce vrei să spui?

— Sau era chiar Render… dar nu numai *el*.

— Încerc să te urmăresc, dar nu țin pasul.

— Nici eu nu înțeleg ce vreau să spun. Ori poate știu, la nivel subconștient, unde pot găsi… pentru că acum simt o furnicătură la ceafă.

Prea puțin somn, prea puțină cafea, prea multă groază. Văluri peste văluri de oboseală și derută îi ascundeau adevărul, asta dacă se apropia cumva de adevăr.

Ajutorul de șerif Tucker Madison, strategul-șef al celor care

hotărâseră să opună rezistență ocupației orașului și lumii, veni la bar, alăturându-se lui Molly și Neil.

— Câțiva dintre cei prezenți vor rămâne aici, pentru cazul că mai apar recruți, îi informă el, dar noi o să formăm grupuri de acțiune și o să plecăm. O echipă va verifica banca și va găsi modalități de fortificare. Alta se va duce să aducă hrană din piață, înainte să fie inundată. Iar a treia, să facă rost de arme de la magazinul lui Power. Rămâneți cu noi?

Molly își aduse aminte de mucegaiul cu pete galbene care colcăia de viață, crescând cu rapiditate în debaraua de lângă baie, vestitorul unei noi lumi, al unei lumi schimbate, și chiar dacă nu exista o soluție la fel de bună ca fortificarea băncii și rezistența din interiorul ei, efortul i se păru inutil.

— Suntem alături de voi, îl asigură Neil pe Tucker. Dar mai întâi avem… ceva de rezolvat.

Molly aruncă o privire de cealaltă parte a sălii, la Derek Sawtelle și grupul lui de refugiați din realitate. Așa cum se temuse înainte de a accepta micul lui spectacol macabru, el fusese un agent al disperării.

— Ne vedem la bancă foarte curând, îi zise Molly lui Tucker.

Inutilitatea e întotdeauna în ochiul privitorului. Soarta îi era în propriile mâini. Cu speranță, orice era posibil.

Așa crezuse mereu. Până în acea noapte însă, luase de bună această filosofie și nu considerase necesar să-și aducă aminte sau să-și repete convingerea pentru a crede în ea.

Derek nu fusese singurul agent al disperării pe care îl întâlnise în ultimele ceasuri. Primul fusese entitatea care controlase cadavrul lui Harry Corrigan.

Al treilea fusese Render. Ce rost avusese spectacolul dat de el, dacă nu să-i provoace nesiguranța, spaima și disperarea?

Încă o dată, simți că iluminarea îi era la îndemână, așteptând doar următoarea răsucire a deducției logice?

Tresărind, Neil așeză cana atât de brusc, încât cafeaua stropi tăblia barului.

— Iar vine.

Vreme de o clipă, Molly nu-și dădu seama la ce se referea –

apoi simți și ea pulsațiile grele, ritmice care nu erau însoțite de sunete, care nu aveau niciun efect vizibil asupra lucrurilor din tavernă, dar care goneau prin ființa ei, vibrându-i în oase, un aflux și un reflux în sânge, în carne, ca și cum mareele fantomatice ale unei mări moarte de mult exercitau o presiune asupra memoriei rasiale din celulele ei, amintindu-i de viața de dinaintea apariției uscatului.

Ceva mai devreme în acea seară, acasă, nu-și dăduse seama de acel fenomen decât după ce Neil vorbise despre el. Chiar și după ce el îi atrăsese atenția asupra fenomenului, ea nu-l simțise la fel de intens ca acum.

Pesemne că acele vibrații erau asemănătoare pulsului magnetic produs de motoare de dimensiuni inimaginabile, folosind o tehnologie la fel de nepătrunsă ca și a motorului cu ardere internă pentru un băștinaș care rătăcea cu cortul pe câmpiile pustii ale Americii cu o mie de ani înainte de nașterea lui Hristos.

Se uită la ceasul de la mână. Orarul se rotea către anul următor, în vreme ce minutarul se rotea probabil de șaizeci de ori mai repede către anul ce trecuse, de parcă ar fi vrut să jefuiască timpul de puterea lui și să-i încurajeze pe toți cei care aveau ceas să rămână pe gânduri o clipă și să realizeze că asta este ceea au și vor avea vreodată.

În toată taverna, anxietatea îi făcuse pe oameni să se ridice în picioare. Și ei își consultau ceasurile, dacă le aveau la încheietură, sau priveau ceasul de pe peretele din fundul încăperii.

Misterioasele pulsații erau însoțite și de impresia că o masă apăsătoare trecea prin ploaie – muntele care cobora al lui Neil, luna care cădea a lui Lee Ling.

— Vine dinspre nord, zise Neil.

Continua să fie mai sensibil decât Molly la nuanțele fenomenului.

Și alții detectaseră apropierea. Câțiva dintre băutori, iubitorii de pace, nehotărâții și luptătorii – care încă nu plecaseră în misiune – stăteau cu capetele întoarse spre nord, privind către tavan.

Orice conversație încetase. Nu se mai auzi clinchet de pahare.

Majoritatea câinilor priviră în sus, însă câțiva continuară să adulmece podeaua, de parcă instinctul lor de conservare fusese neutralizat de fascinația stârnită de mirosurile de bere și mâncare.

— E mai mare decât mi s-a părut mai devreme, șopti Neil. Mai mare decât orice munte. Și jos. Foarte jos. Poate doar la… la trei metri pe deasupra celor mai înalți copaci.

— Moartea, se auzi Molly spunând, uimită de propria voce, dar simțind, grație unui dar mai profund decât instinctul, că acest cuvânt nu era potrivit și călătorul din furtună era, în același timp, mai absurd și mai puțin misterios decât își imaginase ea până atunci.

În partea din față a tavernei, o fetiță începu să plângă. Suspinele ei înfundate trădau nenorocirea, dar atât de ritmice, încât păreau false și stranii.

• Capitolul 26

Deși enigma nevăzută, urmându-și traseul de cucerire prin marea nopții, reținea atenția mai mult decât orice altceva, țipătul copilului deveni atât de bizar încât privirea lui Molly, dar și a altora, fu atrasă de sursa acelei suferințe.

Plânsul nu era cel al unui copil, ci era scos de păpușa pe care Molly o luase de pe bancheta din spate a Lincoln-ului Navigator abandonat pe șosea.

Zăcea cu fața în jos pe bar, acolo unde o lăsase Molly. Avea capul întors către încăpere și ochii închiși. Din gura ei ieșeau vaietele care făceau parte dintre sunetele înregistrate pe cipul ei vocal.

Molly își aminti de cutiile muzicale din dormitor. De figurinele din porțelan care valsaseră. De caruselul care se învârtise la nesfârșit.

Cu ochiul minții, văzu și cadavrul mișcător al lui Harry Corrigan. Harry cel mort citându-l pe Eliot printre dinții

sparți, cu gura care nu mai avea palat.

Își dădu seama că acel cadavru-marionetă reprezenta doar o categorie diferită a aceluiași efect care dăduse viață figurinelor din cutiile muzicale și făcuse și păpușa să suspine. Pentru stăpânii necunoscuți ai acelei nopți, morții erau jucării, la fel și viii.

În clipa când Molly era pe cale de a-și îndrepta din nou atenția către tavan, unul dintre câini mârâi încet, apoi fu urmat de altul. Amândoi se uitau la păpușă.

Copilașul acela din plastic și cauciuc avea încheieturile flexibile, dar nu era dotat cu baterii – și totuși, se mișca. Se răsuci pe o parte. Își săltă capul de pe bar.

Toți cei prezenți văzuseră imposibilul în acea noapte, și nu doar o dată. CălițI, nu se mai lăsau impresionați chiar atât de lesne, de aceea priviră situația mai mult îndemnați de curiozitate decât cu teamă sau uimire.

Dacă cei doi câini n-ar fi continuat să mârâie înfundat, arătându-și colții, unii dintre oameni s-ar fi uitat în altă parte, mai puțin preocupați de acel lucru straniu decât de leviatanul care plutea prin curenții nopții de deasupra Lacului Negru.

Apoi păpușa se opri din plâns și se ridică în fund, cu picioarele atârnate pe marginea barului și cu brațele pe lângă corp. Întoarse capul.

Fabricată din material plastic, lipită, îmbinată și vopsită de mașini, manechinul cu pantofiori roz și tricou galben era orb, desigur, însă își mișca ochii în stânga și în dreapta, urmărind lumea adunată în tavernă de parcă i-ar fi văzut perfect.

Cu glas de copil, zise:

— Foame. Papă.

Logica nu era pusă la încercare de ideea că acele două cuvinte ar fi fost incluse în vocabularul unui cip de voce al unei păpuși.

Și totuși, când păpușa vorbi, privitorii aflați cel mai aproape se dădură înapoi.

Molly se apropie de Neil.

— Foame. Papă, repetă păpușa.

Gura părea adevărată. Când păpușa vorbea, buzele i se

mișcau, lăsând să i se vadă limba mică și roz.

Continuând să-și rotească ochii, manechinul derulă o parte din conținutul expresiilor-tip înmagazinate în cip.

— Te iubesc… copilul doarme… noapte-bună… doare burtica… scutecul ud… mami, cântă copilașului… copilului îi place cântecul ăsta… o să fiu bună, mami… mi-e foame… copilașul vrea budincă… mmm, mmm, păpat tot…

Apoi păpușa amuți. Dându-și capul pe spate, privi în tavan, ca și cum ar fi simțit monstrul uriaș ce trecea prin noaptea ploioasă.

Adevărat, ceva din postura păpușii – înclinarea capului, ușoara aplecare în față a corpului, concentrarea iritantă a ochilor sticloși – o făcură pe Molly să creadă că păpușa nu era doar conștientă de leviatanul de deasupra, ci se afla și într-o *comuniune* cu el.

Lăsându-și capul în jos și mutându-și încă o dată privirea către cei din tavernă, păpușa zise:

— Scutec… scutec… scutec. Apoi renunță la a doua silabă: Scu… scu… scu…

Cineva zise:

— Opriți drăcia aia, iar altcineva ripostă:

— Mai las-o puțin.

— Cântă… cântă… cântă, făcu păpușa, apoi prescurtă cuvântul la tă… tă… tă… Urmă o pauză, apoi: Moarte… moarte… moarte…

Privind în jur, Molly văzu chipurile celorlalți pălind, așa cum i se întâmplase probabil și ei.

Lee Ling se uita, ținându-și pumnul la gură, mușcându-și încheieturile, iar Norman, soțul ei, rămăsese cu pușca rezemată de un braț, de parcă ar fi dorit să o folosească.

Păpușa zise apoi:

— Moartea doare, și, deși nu avea nicio sursă de energie care să-i permită mișcarea, își duse mâna dreaptă la gură, parcă imitând-o pe Lee Ling.

Probabil că umărul articulat și încheietura cotului îi permiteau păpușii să-și îndoaie brațul. Mâinile din cauciuc nu erau însă prevăzute cu încheieturi și nu ar fi trebuit să-i

permită automutilarea care a urmat.

Ducând mâna spre buzele articulate, păpușa își prinse limba rozalie din plastic și și-o smulse.

— Moartea doare.

Mâna stângă urcă spre orbita stângă, prinse ochiul semisferic și-l scoase, aruncându-l pe bar, unde, albastru și fără să clipească, sări de câteva ori, după care, pierzând din inerție, se roti de câteva ori pe tejgheaua din lemn de mahon.

— Toți copiii voștri, zise păpușa, cu o cadență spartă care rezulta din lipirea laolaltă a unor porțiuni din vocabularul cuprins de cip: Toți copiii voștri vor muri.

• Capitolul 27

— Toți copiii voștri vor muri.

Auzind repetarea acelei amenințări, Molly privi spre copiii strânși în capătul îndepărtat al tavernei. Toți se ridicaseră și-și întorseseră capetele. Molly și-ar fi dorit ca ei să fie scutiți de un asemenea război psihologic, dacă asta urmărea păpușarul care dăduse acel spectacol.

Păpușa rămăsese fără un ochi și-și băgase un deget al mâinii drepte în orbita goală la fel ca un înotător care încearcă să scape de un dop de aer format în ureche.

Molly n-ar fi fost deloc surprinsă dacă din orbita scobită ar fi năvălit forme umede și cenușii ca niște viermi.

— Toți copiii voștri vor muri.

Greutatea acelor cinci cuvinte, anunțând dispariția speciei umane o apăsa la fel de mult ca și misterul zburător și dens de deasupra Lacului Negru, cu vibrația ritmică a motoarelor sau a inimii lui, de parcă i-ar fi strivit plămânii și spiritul.

Păpușa ridică mâna dreaptă către cealaltă orbită și-și smulse și celălalt ochi. Deși oarbă din ziua facerii ei, acum era de două ori oarbă.

— Toți copiii, toți copiii, toți copiii voștri vor muri.

Exprimându-și furia printr-un blestem înăbușit în gât, Norman Ling păși spre bar și ridică pușca.

— Norman, pentru numele lui Dumnezeu, nu trage aici! îl avertiză Russell Tewkes, proprietarul tavernei.

După ce ochiul căzu din mâna de cauciuc, vrăjitoria care dăduse viață păpușii își pierdu din putere, părăsind-o cu totul. Păpușa se înmuie, alunecă pe spate și rămase întinsă pe bar, cu gâvanele oarbe îndreptate spre tavan, noapte sau spre zeii furtunii.

Palid de teamă, spumegând de furie, Tewkes mătură cu palma făcută căuș limba și cei doi ochi de pe bar și puse totul într-un coș de gunoi.

Când întinse mâna după păpușă, cineva strigă:

— Russ, în spatele tău!

Dovedind că avea prezență de spirit, Tewkes se răsuci cu o rapiditate impresionantă care dezminți aparenta încetineală a corpului burtos, și-și făcu mâinile pumni, pregătindu-se să răspundă oricărei provocări.

La început, Molly nu văzuse ce dăduse naștere strigătului.

Apoi Tewkes spuse:

— Nu eu sunt acela. Ce dracu'.

De-a lungul barului exista o oglindă. Tewkes se holba la propria imagine, în care partea dreaptă a feței era strivită.

În ciuda afirmației de mai devreme, pe jumătate convins de proba prezentă în oglindă, Tewkes își duse o mână la față, ca să se convingă de faptul că încă nu-l lovise o asemenea catastrofă. În imagine, mâna apărea răsucită, mutilată.

Alți oameni din tavernă scoaseră icnete de stupoare și țipete ascuțite de groază când constatară că Tewkes nu era singurul a cărui reflexie lăsa impresia că reprezenta o anticipare a sorții sale. În oglindă, își văzu prieteni, vecini, se căutară pe ei înșiși – și în fiecare caz erau înfățișați morți, fiecare, victimă a unei violențe extreme.

Lui Tucker Madison i se smulsese falca. Dinții de sus ai ajutorului de șerif mușcau aerul.

Reflectat, capului ca de împărat roman al lui Vince Hoyt îi lipsea creștetul, iar Vince cel fantomatic împungea din oglindă, către adevăratul Vince, cu un braț care se termina cu osul dezgolit mai jos de cot.

Alături, o masă arsă și torsionată ce fusese cândva un om, încă fumegând, rânjind, nici cu umor, nici amenințător, ci pentru ca dinții îi rămăseseră expuși ca un mulaj stomatologic, de vreme ce buzele fuseseră pârjolite.

Molly își dădu seama că nu trebuia să se privească în oglinda aceea înspăimântătoare. Dacă oferea o imagine a destinului inevitabil, atunci ar fi aruncat-o în brațele deznădejdii. Dacă era o minciună, imaginea chipului descompus după moarte avea să se păstreze în memorie, diminuându-i voința de a acționa, anihilându-i instinctul de supraviețuire.

Pesemne curiozitatea morbidă este atotprezentă în genomul uman – în ciuda oricărei logici, privi și ea în oglindă.

În oglinda premonitorie, în *cealaltă* tavernă a morților încă vii, Molly Sloan nu exista. În locul unde ar fi trebuit să apară rămăsese doar un loc gol. Dincolo de spațiul neocupat se vedea reflectarea înspăimântătoare și sfârtecată a unui bărbat care stătea în spatele ei pe partea *bună* a oglinzii.

Ceva mai devreme în acea noapte, în oglinda din dormitor, unde văzuse o versiune viitoare a camerei cotropite de vițe, mucegai și igrasie, își văzuse și propria imagine; nu apăruse moartă și distorsionată în niciun fel, ci exact așa cum arăta în realitate.

Cu teamă, căută și reflexia lui Neil. Când descoperi că nici el nu-și găsea loc în panorama de cadavre animate din spatele barului, nu știu dacă trebuia să se simtă ușurată sau să presupună că asta însemna că îi aștepta o soartă mai rea decât decapitarea, amputarea și mutilarea care îi lovise pe ceilalți.

Aruncă o privire spre soțul ei, care stătea alături, în carne și oase. Ochii li se întâlniră, iar ea își dădu seama că observase absența imaginii lor și, la fel ca ea, nu înțelegea semnificația.

Luminile se stinseră. Se înstăpâni o beznă deplină.

De astă dată, pana de curent avea să fie permanentă, fără îndoială.

Pregătiți pentru o astfel de situație, opt, apoi zece, chiar douăzeci de oameni aprinseră lanternele. Săbiile fasciculelor de lumină tăiau întunericul.

Multe dintre fascicule găsiră oglinda, probabil dovadă a unei temeri colective că Ceilalți, aflați de cealaltă parte a sticlei argintate profitaseră de întuneric pentru a pătrunde în lumea oamenilor. Întretăierea razelor de lumină făcea imposibil să se distingă imaginile ce se reflectau.

Cineva azvârli cu o sticlă de bere. Oglinda lungă se sfărâmă, iar cioburile căzură pe podea cu o cascadă de sunete amenințătoare.

Deși oglinda era proprietatea lui și se sparse în jurul picioarelor cu un vârtej de cioburi periculoase, Russell Tewkes nu protestă.

În întretăierea și confruntarea fasciculelor de lumină, în sclipirea argintie a fragmentelor, Molly observă ceva care declanșă un nou arpegiu de spaime în nervii ei încordați.

Păpușa fără ochi și limbă se aflase până atunci pe bar. În întunericul deplin, dar de scurtă durată, dispăruse.

• Capitolul 28

Anticipându-se oprirea curentului, pe mese fuseseră aranjate lumânări, și, din loc în loc, și pe bar. Se auzi scăpăratul bețelor de chibrit, izbucnirea flăcărilor, fitilurile fură aprinse, iar lanternele, stinse când lumina gălbuie și caldă licări pe fețele palide și pe pereții întunecați din mahon, parcă vibrând în aureole pe tavan.

După binevenita revenire a luminii, renăscu și un gând, motiv pentru care, analizându-l, Molly rămase o clipă transfigurată.

Neil îi spusese ceva, dar ea se găsea mai curând în trecutul recent decât în prezent, ghemuită în debaraua pentru obiecte de curățat, urmărind mucegaiul cum se repara singur, cosându-și membrana ruptă. Și îl asculta pe Derek Sawtelle…

Se uita prin mulțime, căutându-l din ochi pe profesor.

Când Neil își lăsă o mână pe umărul ei și o scutură încet ca să o facă atentă, ea spuse:

— Ce naiba se petrece? Care e adevărul, dacă există așa

ceva?

Îl văzu pe Derek în partea cealaltă a sălii; o privea și îi zâmbea, ca și cum ar fi știut ce gândea. Apoi acesta își întoarse capul și se adresă unui bărbat de la masă.

— Hai, îi zise ea lui Neil și-l conduse spre Derek.

Cu câteva excepții, ocupanții tavernei stăteau în picioare, agitându-se de colo-colo, schimbând păreri și încurajări, prea zdruncinați ca să se așeze.

Și câinii se ridicaseră, reluându-și adulmecatul și descriind trasee întortocheate. Poate încă erau interesați de urmele de mâncare și băutură de pe podea, dar Molly se întrebă dacă nu cumva căutau păpușa care dispăruse.

Când ajunse lângă Derek, acesta își turna gin dintr-o sticlă într-un pahar cu lămâie și gheață pe jumătate topită. Se întoarse spre ea de parcă ar fi urmărit-o cu ochiul al treilea din ceafă.

— Molly, Neil, dragi prieteni, presupun că micul spectacol de operă bufă v-a convins că Bachus și Dionysos sunt singurii zei ce merită venerați. Să ne rugăm ca pivnița lui Russell să fie plină cu destulă băutură care să ne ungă pe gât până la ultima scenă a actului final.

— Termină cu prostiile, Derek, spuse Molly. Nu ești chiar atât de beat precum pretinzi. Sau dacă ești, încă mai ai destulă luciditate ca să-ți joci rolul în toată treaba asta.

— Rolul meu? făcu el și se uită în jur, mimând uimirea. Sunt cu camerele pe mine?

— Știi bine la ce mă refer.

— Nu, regret. Și mă îndoiesc foarte mult că ai știi despre ce vorbești.

Îi dăduse o lovitură directă. Adevărat, nu știa ce se petrece; totuși, avea încredere că era vorba de ceva mai complex decât crezuse și mirosi tentativa lui de a se eschiva.

— În debaraua de lângă baie, când ne uitam la blestemăția aceea reparându-și rana… n-am reacționat pe moment, dar ai citat ceva din Eliot.

În ochi îi apăru o umbră pasageră, o umbră și un licăr, precum solzii lucioși ai unei creaturi ce înota aproape

atingând suprafața unor ape tulburi. Sticlirea aceea, indiferent ce ar fi fost și ce ar fi însemnat, nu era tocmai ce ar fi vrut să vadă în ochii unui prieten.

— Eliot și mai cum?

— Lasă joaca! T.S. Eliot.

— Amicul T.S. Eliot nu m-a interesat niciodată prea mult. Prefer romancierii, după cum știi, mai ales bărbații adevărați. T.S. e prea gentleman pentru mine, în toată opera lui nu apare niciun vers scandalos.

— Dar mi-ai spus: „Toate cunoștințele ne aduc mai aproape de ignoranță".

— Serios? se miră el. Chiar dacă vocea nu trăda batjocura, ea îi radia în ochi.

— Nu se potrivea în contextul celor spuse de tine, își aminti ea, dar am pus incoerența pe seama ginului și n-am recunoscut imediat citatul.

— Nu citam pe nimeni, stimată doamnă. Poate că din când în când sunt capabil să zic ceva înțelept și singur.

Molly nu vru să-l lase să scape atât de ușor.

— Următorul vers din Eliot este: „Toată ignoranța ne aduce mai aproape de moarte".

— Mda, asta sigur reflectă bine situația.

— Harry Corrigan, tata, tu – toată lumea citează din Eliot. Ce legătură ai cu ei? Ce se întâmplă aici?

Rânjetul satisfăcut, sardonic, semăna cu cel al lui Render.

— Neil, soția ta pare să-și fi legat soarta de cei care cred într-o conspirație – care cred în elicopterul negru.

— Tu ai rostit cuvintele, confirmă Neil. Îmi aduc aminte.

— Ai grijă, Neil. Paranoia e contagioasă. Mai bine pune mâna pe o sticlă de gin și vaccinează-te.

— Dacă-ți închipui că vrea cineva să te atingă și există cineva care *vrea* să te prindă, spuse Molly, nu e vorba de paranoia. E realitatea.

Arătând către tavan, indicând leviatanul pe care îl simțeau toți fără să-l vadă, fără să-l audă, Derek spuse:

— *Asta* e realitatea, Molly, care atârnă deasupra capetelor noastre. Toți o să murim, lumea întreagă, fără putință de

scăpare, nimic de rezolvat, în afara orei când securea va cădea asupra ultimului dintre noi.

Molly nu sesiză la Derek Sawtelle nici teamă, nici disperare, nici măcar melancolia dulce pe care o căutase drept refugiu ideal împotriva emoțiilor tranșante. În schimb, în ochii lui febrili și în zâmbetul fals, ea văzu triumful, lucru ilogic, dar care era evident și inconfundabil.

— Hai, dragă Molly, nu te mai zbate să descoperi înțeles în teorii ridicole ale conspirației, și bucură-te de plăcerile ce-ți sunt la îndemână. Băutura e pe gratis.

Frustrată și derutată de atâtea lucruri, dar nu de minciunile și ostilitatea prost mascate ale lui Derek, Molly îi întoarse spatele. Își făcu loc prin mulțimea agitată, apoi își dădu seama că nu știa ce să facă sau încotro s-o pornească.

Părea că nu avea de ales, că trebuia să-și aștepte moartea și să o accepte cu brațele deschise când ar fi sosit.

• Capitolul 29

Neil o luă de braț și o conduse spre un separeu gol de lângă peretele nordic al tavernei.

Ea refuză să se așeze.

— Nu mai avem timp.

— Aud ceasul.

— Avem ceva de făcut, hai să mergem.

— Poate banca e cea mai bună idee, zise ea. Asigurăm locul. Ne ascundem acolo. Măcar murim luptând.

— Atunci plecăm într-acolo acum, cu ceilalți.

— Tocmai asta e. Ceilalți. Erau toți morți… în oglindă. O să moară la bancă? Așa o să ajungă… sfârtecați?

Molly clătină din cap. Privi în jur. Observă panica abia ținută în frâu a oamenilor care, cu câteva clipe mai devreme, analizaseră strategii, tactici și posibilități de a supraviețui. Acum dădeau crezare oglinzii. Se așteptau să aibă o moarte oribilă, și asta curând.

— Mi-e frică, zise ea. Până acum, m-am descurcat bine…

dar am început să obosesc.

Neil o luă în brațe. Știa întotdeauna când să tacă.

Tremurând, Molly se lipi de el. Îi ascultă inima. Calm, ca întotdeauna.

După ce inima ei începu să se sincronizeze cu a lui, Neil o îndrumă spre separeu și se așeză cu fața la ea.

Pe masă nu erau lumânări, iar Molly se simți recunoscătoare umbrei în care stătea. Nu voia ca altcineva în afară de Neil să-i vadă lacrimile. Doar se mândrea cu rezistența și cerbicia ei.

Poate că mândria izvorâtă din cinste nu mai conta, însă din motive pe care nu le putea exprima, socoti că avea mai multă importanță ca oricând.

— Înainte de a hotărî ce facem, spuse Neil, poate că ar trebui să ne întrebăm *ce știm*.

— Din ce în ce mai puțin.

Ironic, Neil repetă citatul din Eliot:

— „Toate cunoștințele ne aduc mai aproape de ignoranță”.

Molly își încrucișă picioarele sub bancă și se gândi la păpușa care dispăruse.

În scurtul răstimp între stingerea luminii și aprinderea lumânărilor, păpușa s-ar fi putut strecura chiar în acel separeu, sub bancă. Fără ochi, dar atotvăzătoare. Gura fără limbă, plină de mutenia grea a unui prădător pornit la vânătoare.

Își reprimă impulsul de a ieși din separeu și de a căuta sub bancă la lumina lanternei. Dacă ar fi procedat astfel, ar fi însemnat să cedeze celor mai copilărești temeri, după care i-ar fi fost mai greu să-și adune curajul de a da piept cu spaimele reale și mai serioase care pândeau.

Era doar o păpușă. Iar dacă ar simți o mânuță pe gleznă, ar fi doar mâna unei păpuși, indiferent ce demon ar fi mișcat-o, doar atât.

Își șterse obrajii umezi.

— Chiar o să ne ia lumea?

— Ceea ce vedem o dovedește.

— Sau doar așa interpretăm noi dovezile?

— Nu știu cum altfel le-am putea interpreta.

— Nici eu. Lucrul acela din debara… se cutremură ea.

Încă simțea monstrul zburător de pe cer, iar acum, când își îndreptase atenția către tavan, sesizase mișcarea navei, înaintând spre sud prin furtună. Părea să fi devenit mai sensibilă la ea.

— Dar teraformarea rapidă e teoria lui Derek, spuse ea, și pe el nu-l cred.

— Chiar, ce-a fost cu el? întrebă Neil. De ce s-a purtat așa cu tine?

— Nu știu.

— Ai spus că Render nu era *doar* Render.

— Încă nu știu ce-am vrut să spun cu asta.

— Derek e cel real, dar *nu numai* Derek?

— Sigur, s-a întâmplat *ceva* cu el.

Frecându-se la ceafă, Neil spuse:

— Iar ne întoarcem la filmele cu extratereștri-paraziți.

— Atunci de ce n-au pătruns în noi toți? Cum se face că nu ne controlează până la ultimul?

— Poate urma și asta curând.

Ea clătină din cap.

— Viața nu e literatură SF.

— Submarine, arme nucleare, televiziune, computere, comunicații prin satelit, transplant de organe – toate astea au apărut în literatură înainte de a deveni realitate. Iar tema cea mai măreață a SF-ului e contactul cu civilizațiile extraterestre.

— Dar dacă ai puterea de a schimba o lume, ce rost mai are războiul psihologic? Ne-ar putea strivi ca pe niște gângănii, ceea ce se pare că au și făcut, în orașe, dacă nu și aici.

— Te referi la păpușă și la oglindă?

— Și la Harry Corrigan, și la ciudățenia asta cu T.S. Eliot. Dacă pot înlocui întregul nostru mediu cu al lor, ștergând civilizația umană în câteva zile sau săptămâni, eradicând-o mai eficace decât printr-un război atomic global, nu s-ar mai deranja să ne sucească mințile în felul ăsta.

Amintindu-și de păpușa care privise spre tavan înainte de a se automutila, Molly privi din nou în sus și se întrebă dacă

sensibilitatea sporită față de leviatanul călător prin furtună o va influența. Poate că, lipsită de voință proprie, va imita păpușa și-și va scoate ochii.

— Noi nu am murit încă pentru că le slujim la ceva, înțelese ea brusc.

— La ce?

— Cred că aș putea găsi câteva…

— Și eu, zise el.

— Dar niciunul nu ține.

— Ți-aduci aminte *Matrix*?

— Lasă filmele. Așa vor ei să credem, așa ne *îndrumă* ei să gândim. Dar nu seamănă cu niciun film.

Molly îl urmări pe Vince Hoyt purtând o discuție animată cu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Fără să vrea, îi veni în minte o imagine din oglindă – antrenorul cu creștetul lipsă.

— Poate că nu au nevoie de toți, zise ea, dar sigur îi pot folosi pe unii dintre noi. Am fost aleși, dar nu pentru moarte și manipulare. Treaba cu păpușa și oglinda barului – toată lumea a văzut-o, dar poate că avea menirea de a ne influența pe noi.

— Poate că numai pe tine, zise el. Derek la tine a venit. Render, la fel. Și Harry Corrigan. Niciunul nu s-a apropiat de mine.

Molly refuză gândul că destinele lor ar fi putut fi atât de diferite și că drumurile lor aveau să se despartă mai curând sau mai târziu.

— Nu știu ce înseamnă, dar are o *semnificație* faptul că am fost singurii care n-am apărut în oglindă.

— Nu singurii, o corectă el. Nici copiii n-au apărut acolo.

Cei șase copii stăteau împreună în apropierea separeului pe care îl ocupaseră mai devreme. Dacă până atunci dovediseră un oarecare spirit de aventură, acum el cedase cu totul locul spaimei. Păreau gata să o rupă la fugă la cel mai mic semn.

Mânați de instinct și intenții clare, câinii se foiau în locul în care era nevoie mai mare de ei. În vreme ce șase câini se învârteau prin încăpere, trei – unul de vânătoare, un ciobănesc german și o corcitură negru cu maro, cu constituție de boxer, dar cu botul de terier scoțian – se strânseseră în

jurul copiilor ca să-i liniștească, după cum obișnuiau câinii și, fără îndoială, ca să-i apere împotriva oricărei amenințări.

Urmărind câinii și copiii, Molly sesiză din nou o iluminare care venea de dincolo de spațiile deschise ale gândirii conștiente, o formă încă nedefinită mișcându-se prin pădurile pline de umbre ale subconștientului, ispititor, dar tulburător.

— În afară de copii, îl întrebă ea pe Neil, a cui reflexie nu s-a văzut în oglindă?

— Nu știu. Totul s-a întâmplat prea repede și n-am avut timp să bag de seamă. Poate și alți câțiva. Sau poate doar noi opt – eu, tu și copiii.

Vibrația mută din oase, sânge și limfă, pulsațiile la unison cu ritmul motoarelor magnetice care acționau monstruozitatea din cer începu să scadă.

Simți apăsarea cumplită și umbra răuvoitoare trecând peste ei, odată cu deplasarea giganticei nave spre sud, și, pentru a nu se lăsa cuprinsă de disperare, nu îndrăzni să se gândească la nenumăratele creaturi inumane care se aflau la bordul ei și la puterea și cruzimea pe care o reprezentau.

În tavernă, flăcările lumânărilor deveniră mai puternice, de parcă până în acel moment lumina ar fi fost ținută în frâu.

Chiar și mintea lui Molly începu să funcționeze mai alert și mai limpede. Percepu sensuri acolo unde până atunci totul fusese învăluit în ceață și confuzie.

Luând-o pe rând, îi zise lui Neil:

— Ce e Render, tatăl meu?

— Cum adică?

— Dă-mi un cuvânt care i-ar defini esența.

— *Psihopat,* spuse Neil.

— Ne îndepărtăm de adevăr.

— *Ucigaș* zise el.

— Mai precis.

— Ucigaș… de copii.

În timp ce Neil îi răspundea, un câine se apropie de masa lor – ciobănescul german care stătuse cu grupul de copii. O privi insistent pe Molly.

Ea se îndreptă de spate, pentru că viitorul ei imediat, până

atunci tulbure și misterios, începuse să se clarifice.

— Da, Render e ucigaș de copii. Dar eu ce sunt?

— Pentru mine, totul, îi răspunse Neil. Pentru restul lumii – scriitoare.

— Te iubesc, zise ea, pe tine și tot ce-am trăit împreună. Mai bine nu se poate. Dar dacă asta e ultima noapte a lumii, dacă nu o să mai trăiesc, atunci mă caracterizează doar ce am făcut bine și rău.

Încruntându-se, Neil făcu un pas timid pe urmele raționamentului ei.

— Cel mai bun… ai salvat viața unor școlari.

— El a ucis copii. Cândva… eu am salvat câțiva.

Cu un scâncet neliniștit, ciobănescul îi atrase atenția lui Molly.

Ea crezuse că ciobănescul se apropiase de separeul lor ca să exploreze și porțiunea aceea de podea și să se aleagă cu ceva dacă ei ar fi mâncat.

Privirea lui era neobișnuit de insistentă, ba chiar mai mult decât atât – ciudată, convingătoare.

Molly se gândi la felul în care câinii, dar toți, reacționaseră când intrase în tavernă. De-atunci păruseră s-o urmărească pe furiș tot timpul.

— Neil, ne-am gândit mult doar la noi, cum să supraviețuim. În felul ăsta nu ne rămâne decât să găsim o ascunzătoare, unde să ne ghemuim și să așteptăm.

El înțelese.

— N-ai trăit niciodată așa… pasivă, doar așteptând să urmeze ceva.

— Nici tu. În noaptea asta, în haosul de acum, există copii cărora nu li se oferă adăpostul și protecția de care au nevoie, pe care o merită.

Spunând acestea, se simți ușurată că-și găsise o menire, că își stabilise o misiune urgentă și importantă.

— Dar dacă nu-i putem salva? întrebă Neil.

Cu urechile ciulite și capul înclinat într-o parte, câinele se întoarse către Neil.

— Poate că nimeni nu mai poate salva pe nimeni, continuă

Neil, mai ales că întreaga lume e pierdută.

Câinele scheună la el, așa cum făcuse față de Molly.

Intrigată de atitudinea și purtarea ciobănescului, ea se întreba dacă urma să se întâmple ceva extraordinar; însă câinele se îndepărtă, furișându-se printre oameni, și curând îl pierdu din ochi.

— Dacă nu-i putem salva, spuse ea, atunci o să încercăm să-i scutim de durere și de groază pe cât ne stă în putere. Trebuie să ne așezăm între ei și ceea ce îi amenință. Aruncă o privire către cei șase copii. Nu la ei mă refer, adăugă ea. Părinții lor sunt aici, iar grupul e suficient de numeros ca să-i apere atât cât se poate în situația actuală. Dar câți copii sunt în oraș? Nu adolescenți. Mă refer la cei mici, mici și vulnerabili. O sută? Două?

— Dar nu cunoaștem prea mulți oameni din oraș, zise Neil. Sunt, probabil, patru sau cinci sute de case, și nu știm câte familii au copii. Ne va lua ore, poate chiar o zi întreagă, ca să mergem, doar noi doi, din casă în casă. Nu avem atâta timp.

— De acord. Să găsim câțiva oameni să ne ajute, spuse Molly.

Neil o privi neîncrezător.

— Au alte planuri.

Strecurându-se printre mese și printre oaspeții ce forfoteau, ciobănescul se întoarse la ei. În gură ținea un trandafir roșu, pe care i-l aduse lui Molly.

Nu-și imagina unde anume în tavernă găsise trandafirul. Nu observase niciun aranjament floral.

Câinele sugera că ea trebuia să ia floarea.

În mod inevitabil, se gândi la tatăl ei, care-l ucisese pe băiatul acela în grădina de trandafiri. Îi auzea parcă glasul: „Am îngropat aparatul foto la rădăcina unui trandafir. Era un Cardinal Mindszenty, denumit astfel pentru culoarea roșie extraordinar de vie”.

La început, înclinând să creadă că exista o legătură între Render și câine, Molly ezită să ia trandafirul.

Apoi privi în ochii ciobănescului și văzu ceea ce se poate observa în ochii oricărui câine care nu a fost zdrobit de un

stăpân crud – încredere, tăria lipsită de aroganță, dorința de a oferi și primi afecțiune – și o onestitate atât de evidentă, încât trădarea nici nu putea fi concepută.

Ciobănescul dădu din coadă.

Molly prinse trandafirul de tulpină, iar animalul își desfăcu fălcile pentru a da drumul florii proaspete.

Când îl luă, Molly văzu o picătură de sânge pe limba câinelui, semn că se înțepase în ghimpii trandafirului.

Se gândi imediat la Render – dar nu cum îi apăruse în acea seară, ci mai curând cum își revărsase furia maniacă în clasa ei cu douăzeci de ani înainte – și nici la Render în sine, ci la una dintre victimele lui, o fată pe nume Rebecca Rose, cu păr blond, zburlit și ochi albaștri, care murise în brațele lui Molly.

Rebecca Rose. O fată sfioasă, cu un ușor sâsâit. Ultimele cuvinte, șoptite în delir, părând o amăgire fără sens: „Molly… un câine. Așa frumos… ce tare strălucește…”

Acum, ciobănescul o privea atent pe Molly. În ochii lui luceau mistere care rivalizau cu altele din acea noapte a enigmelor, a șaradelor și a perplexităților.

Iar pe un ghimpe, sângele lui.

Roza uitării, adusă de câine, devenea Rose a amintirii, retezată când era atât de fragedă.

După înclinarea capului, ciobănescul părea să întrebe dacă Molly Sloan – Molly cea simțitoare, cea care avea resorturile interioare bine încordate, care trăise mereu mai mult în viitor decât în prezent, care pornise spre ținte minuțios plănuite și arătase prudență în toate, mai puțin în scris, care evita dramele din propria viața, dar le punea pe hârtie – putea înțelege intențiile unui sfinx aducător de roze, ale unui rebus pe patru picioare, care dorea cu atâta ardoare să fie citit și înțeles corect.

Trandafirul îi tremura în mână, iar o petală se desprinse moale, ca o picătură de sânge, și căzu pe tăblia mesei.

Iar câinele aștepta. Câinele o urmărea. Zâmbea.

În noaptea minunilor întunecate și a evenimentelor ieșite din tipare, trăia un moment nu mai puțin important, dar cu un caracter diferit decât toate celelalte de până atunci.

Inima începu să-i bată cu putere. Căuta cu febrilitate revelația amețitoare, însă deocamdată pe drumurile începătoșate ale speculațiilor.

Lăsă trandafirul pe masă. Întinse mâna spre câine. El îi linse degetele.

— Și? făcu Neil, pentru că o cunoștea îndeajuns de bine ca să-i citească gândurile.

În minte, Molly călca peste apele unui lac invizibil și ajungea pe mal cu o intuiție de clarvăzător.

— Câinele o să ne conducă la copiii care au nevoie de ajutor.

Neil se uită la câine, care își întoarse ochii limpezi spre el, ca și cum intenția îi putea fi citită în ei de oricine, la fel de ușor cum o făcuse Molly.

— Să nu mă-ntrebi de unde știe ce vrem, spuse Molly. Dar e clar că știe. Nu am idee cum îi va găsi, dar o va face. După miros, instinct, ajutat de cine știe ce dar.

Neil se uită lung la câine. Apoi o măsură pe Molly.

— Știu că ți se pare o nebunie, spuse ea.

El privi spre rama goală, din care oglinda populată de oameni vii se prăbușise în cioburi.

— Atunci, așa să fie, zise el. La urma urmelor, ce avem de pierdut?

• Capitolul 30

Pe nume Virgil, după medalionul de identificare atârnat de zgardă, ciobănescul era tânăr și vânos, cu ochi strălucitori, afectuos și dornic să se apuce de treabă.

Sub numărul de evidență erau înscrise numele și adresa stăpânului – James Week, Pina Street.

După câteva întrebări adresate celor din tavernă, aflară imediat că Week nu se afla acolo. Se părea că Virgil fusese lăsat liber și ajunsese singur acolo.

Russell Tewkes, luând o gură zdravănă dintr-o stacană mare de bere și alegând să-și lege soarta de aceea a clienților

lui cei mai serioși, băutorii, îi luă în râs pe cei care se pregăteau să plece ca să aprovizioneze și fortifice clădirea băncii. Când își dădu seama că și Neil, și Molly erau pe punctul de a ieși, zise:

— Nu sunteți în stare să înfruntați realitatea? N-aveți unde să vă ascundeți de așa ceva.

— Nu ne ascundem, îl asigură Molly și, cuprinsă de un val neașteptat de spaimă nelămurită, hotărî să nu-i spună ce intenții aveau.

— Când o să ajungă extratereștrii ăștia în munți… o să vă scoată mațele ca la niște pești și-o să vă lase zbătându-vă pe stradă, zise Tewkes.

Tulburată mai mult de starea decât de predicția cârciumarului, Molly și Neil nu-i răspunseră.

Tewkes nu-și controlase cuvintele de avertisment, ci le vorbise pe un ton urât, provocator. Aproape spera ca ei să aibă parte de o soartă atât de îngrozitoare, astfel că ideea de a-i ști pe Neil și Molly eviscerați și zvârcolindu-se în chinuri îi dădea o bucurie perversă.

Fața lui de călugăr chefliu își pierduse umorul, iar termenul de *călugăr* era potrivit pentru a-l descrie doar prin comparație cu o gorilă furioasă, pentru că avea o alură primitivă, șireată și calculată. Bretonul semănând cu al Părintelui Tuck{20} era zbârlit, de parcă, furios, încercase, dar nu reușise să-și smulgă firele de păr.

Când dădură să se îndepărteze de el, Tewkes se repezi spre ei, vărsând bere din stacană și spunând:

— Dacă ieșiți, aveți grijă la părțile intime. „Gunoierii cu ochi roșii pândesc.”{21}

Alt vers din Eliot, de data asta recitat de individul acesta care probabil nu citise o poezie în viața lui: „Gunoierii cu ochi roșii pândesc…”

— Iarăși, spuse Neil, pentru că, deși nu cunoștea la fel de bine opera poetului, sesiză ciudățenia vorbelor rostite de bărbat.

Când Molly se întoarse către Tewkes, văzu pe fața lui răvășită și în ochii febrili – mult mai înfierbântați decât o

putea reda lumina lumânărilor – batjocura, disprețul și ura. Arterele de la tâmple i se umflaseră și palpitau. Nările îi fremătau. Fălcile strânse i se mișcau ritmic, de parcă, în furia lui, voia să-și macine dinții.

Nu înțelegea ce semănase și făcuse să crească *de la o oră la alta* asemenea sentimente respingătoare în cârciumarul care până atunci fusese un om agreabil. Mai precis, de ce își revărsase dușmănia cu atâta îndârjire asupra ei, când, de fapt, abia îl cunoștea și nu comisese nimic să-l înfurie sau măcar să-l irite?

Ridicând stacana, Tewkes mai luă o dușcă de bere, apoi, umflându-și obrajii, o ținu câteva clipe în gură și o scuipă pe podea, la picioarele ei.

Neil dădu să se repeadă la Tewkes, dar Molly îl reținu cu o atingere. Virgil mârâi, iar ea îl liniști doar șoptindu-i numele.

Dacă Russell Tewkes mai era cât de cât cel dinainte, atunci, fără îndoială, devenise și altceva. Paraziții sau mucegaiul colorat, sau alți microbi își croiseră locul în mintea și în inima lui.

Atmosfera din tavernă se schimbase radical. Nu putea sesiza transformarea și nici s-o guste, așa cum s-ar fi întâmplat în cazul funinginii aduse de vânt, nici n-o putea vedea, dar o simțea – o iritare latentă. În întreaga încăpere se instaurase întunericul, nu cel legat de pana de curent, nu cel pe care lumânările l-ar fi putut alunga, ci unul înrudit cu materia neagră a universului, pe care fizicienii nu au cum să o vadă, dar despre care știu că există din cauza forței gravitaționale necuprinse.

Voia să iasă de acolo. Cât mai curând.

Cinci dintre copii erau cu grupul ajutorului de șerif Tucker Madison, luptătorii care intenționau să transforme banca în fortăreață. Aveau să plece peste câteva momente.

Al șaselea, o fată de nouă ani, se alăturase părinților, printre nehotărâți. Își răsucea părul blond între degetul mare și arătător, iar ochii ei frumoși, de un albastru ca safirul, erau bântuiți de toate fantomele sluțite pe care le văzuse în oglindă.

Spuse că o chema Cassie. Încercase să zâmbească atunci când Molly îi lăudase părul, dar nu prea reușise.

Părinții ei, în special mama, reacționară vehement la sugestia lui Molly că taverna nu oferea siguranță și că ar trebui și ei să-i însoțească pe cei care plecau la bancă.

— Ce știi tu? o întrebă mama. Nu știi mai multe decât noi. Stăm aici până mai aflăm câte ceva, până știm. Aici e uscat, avem și lumânări. Ne-am simțit în siguranță. Până la clarificarea situației, n-avem motiv să plecăm, e o *nebunie* să ne mișcăm de aici.

— Atunci lămurește-te, o sfătui Molly. Du-te la toaleta bărbaților și uită-te în debaraua femeii de serviciu. Să vezi ce crește acolo.

— Ce tot spui? În ciuda întrebării, femeia nu ținea să o asculte. Evident, mama lui Cassie era înspăimântată de posibilitatea ca Molly să aibă informații care să o silească să ia o hotărâre în cunoștință de cauză. Nu mă duc eu la toaleta bărbaților. Ce te-a apucat? Pleacă de aici!

Molly vru să o ia de mână pe Cassie, să o ducă de acolo cu forța, dar gestul ar fi declanșat violență și o întârziere, iar asta ar fi speriat-o și mai mult pe fată.

Când îl văzu pe Russell Tewkes venind bălăbănindu-se spre ei ca să continue discuția, Neil spuse:

— Molly, hai să mergem.

Cinci dintre câini se pregăteau să plece cu luptătorii. Ceilalți trei se strânseră în jurul lui Cassie. Două corcituri și un câine de vânătoare auriu.

Molly văzu privirile solemne ale celor trei și simți o nefirească legătură cu ele, o comunicare mai presus de oricare alta mijlocită prin cuvinte. Știa că ei vor apăra fata, chiar murind dacă era nevoie.

Așa cum Render părea a fi el, dar și altcineva, așa cum Derek și Tewkes păreau ei înșiși, dar se purtau ca alte persoane, câinii păreau, la prima privire, să fie doar câini, însă erau ceva mai mult. Spre deosebire de ucigaș, de profesor și de cârciumar, câinii nu erau propovăduitori ai disperării, ci dimpotrivă.

Cu uimire crescândă, care egala teama de a nu-i răpi inima, Molly atinse fiecare animal, trecându-și palma peste crestetele lor, iar fiecare, la rândul lui, îi linse mâna.

— Inimi curate, le spuse ea, și curajoase.

— Ce se petrece aici? întrebă Russell Tewkes, apropiindu-se cu un damf de bere și de transpirație.

— Plecăm, îi spuse Molly și îi întoarse spatele.

De îndată ce ea și Neil ajunseră la ușă, ploaia se opri brusc, de parcă ar fi închis cineva un robinet.

• Capitolul 31

Învinse, cataractele ploii se scurgeau de pe străzi și de la rigole. Noi cataracte, care țineau de orbire, chinuiau ochiul și derutau mintea.

Învăluit în ceață, orașul aproape că dispăruse. Mase dense de aburi se scurgeau de pe înălțimile muntelui și se ridicau de pe apele umflate ale lacului.

Vreme de o clipă, Molly își ținu răsuflarea, temându-se că norii ar putea fi otrăvitori. Apoi inspiră, și nu muri.

De-a lungul străzii, casele și alte clădiri alcătuiau o simetrie mai mult sugerată decât vizibilă. Caligrafia copacilor, cu frunze căzătoare sau nu, încărcați de linii cursive și înfloriturі, era mereu ștearsă, doar pentru a fi pe jumătate dezvăluită de ceața ce se rostogolea leneș peste ei.

Pentru Molly, tăcerea bruscă, urmând urletului îndelungat al ploii, încă păstra drama unui fulger care zguduie un acoperiș. Ieșind din tavernă împreună cu Virgil, urmată îndeaproape de Neil, Molly părea să fi asurzit, senzație întărită de efectul atenuator al ceții dese.

Mai mult decât încetarea ploii, mai mult decât obscuritatea tăcerii, apariția zorilor o luă prin surprindere. O privire la ceas – care funcționa când ieșea de sub influența misterioasei prezențe apăsătoare – îi confirmă că zorii sosiseră.

Lumina ce cobora din cer era de un purpuriu-închis, aducând mai mult cu amurgul decât cu răsăritul ce aduce

strălucirea. Lumina împrumuta ceții o nuanță purpurie, cu vinișoare lungi de auriu.

În vremuri normale, acele culori regești ar fi reprezentat începutul maiestuos al unei zile. În situația pe care o trăiau, lumina stranie și ceața învăluitoare vesteau haos și violență.

Ceața nu avea niciun miros. Ploaia nu lăsase niciun parfum.

O fază a cuceririi pământului se încheiase. Începuse o fază nouă, neîndoielnic, mai îngrozitoare. În fiece sfârșit e un început – și probabil că în acel început, pentru ea și Neil, se găsea sfârșitul tuturor celor ce erau muritoare. Ultima răsucire a pumnalului.

Vizibilitatea era inconstantă. Chiar când stătea nemișcată, vedea la doar doi pași depărtare, iar, o clipă mai târziu, la cinci; uneori nu reușea să-și vadă nici mâna întinsă în față.

Lumea ieși din tavernă, deși mulți rămaseră înăuntru cu băutura și iluziile lor. Fiecare făcu numai câțiva pași, după care deveni o siluetă fantomatică, cu glasul vătuit ca al unei mumii bine înfășate în pânză.

În vâltoarea lentă, mereu schimbătoare a opacității purpurii, lanterna părea un obiect util. Când Neil o aprinse pe a lui, fascicolul se dispersă ciudat în tulbureală, fără a dezvălui nimic, ba chiar descumpănind ochiul.

Închizând lanterna și băgând-o în buzunar, el spuse:

— Mai bine să am mâinile libere pentru pușcă.

Molly își scosese pistolul imediat ce ieșise pe ușa tavernei. Nu se simțea mai bine înarmată decât un primitiv azvârlit de vreun capriciu al timpului pe un câmp de bătălie disputat de armate de tancuri și proiectile ghidate prin laser.

Un grup de adepți ai rezistenței armate porni spre bancă, pe jos și în formație strânsă. Zgomotul pașilor și glasurilor se stinse curând.

Un alt grup, într-un automobil Chevrolet Suburban și o camionetă Ford, plecă spre partea de jos a orașului, unde se găsea piața de alimente a lui Norman Ling. Deși automobilele abia se târau, dispărură curând în gura căscată a ceții; o clipă mai târziu, se topiră și luminile.

Gemetele motoarelor se îmblânziră cu rapiditate și,

îndepărtându-se, deveniră duduituri înfundate, sugerând fiare din Jurasic care patrulau prin mlaștini în lumina difuză și purpurie.

Molly se temu că Virgil va fugi înaintea lor, dispărând în norii ce-și târau burțile de pământ, dar spera totuși că se va supune când îi va cere să se întoarcă. Ceața le îngreuna căutarea, dar nu mai mult decât ar fi făcut-o ploaia torențială.

— Bravo, Virgil, zise ea, hai la treabă.

Câinele lăsă impresia că înțelesese și o porni într-un ritm pe care îl puteau menține și ei.

Mergeau pe mijlocul străzii, cu glugile date pe spate, dar purtând în continuare pelerinele de teamă că ploaia ar putea reîncepe.

Nu după mult timp, o voce mâhnită strigă din ceață:

— Ajutor! Ajutați-mă, vă rog!

Câinele se opri și ciuli urechile.

Molly scrută semiobscuritatea, căutând locul din care venise strigătul.

— Unde? întrebă Neil.

— Nu știu.

Apoi, rugămintea răsună iar, de astă dată cu o notă subțiratică de durere:

— Vă rog! Ajutor! Of, Doamne, ajutați-mă!

Molly recunoscu vocea. Ken Halleck, funcționarul de la poștă, cel cu perciuni mari și zâmbet până la urechi.

Cu o pușcă și o furcă, el și fiul lui de șaptesprezece ani, Bob, stătuseră de pază la ușa tavernei.

Când ieșise din local, Molly nu-și dăduse seama că cei doi dispăruseră. Încetarea ploii, apariția zorilor și ceața purpurie îi reținuseră întreaga atenție.

— Aud pe cineva, spuse Halleck, cu glas în care se întrepătrundeau durerea și teama. Vă rog, nu mă lăsați singur aici, să sufăr astfel. Mi-e teamă.

Virgil simți poziția lui Halleck și avansă câțiva pași, după care se opri. Lăsă capul în jos și părul i se zbârli pe spate. Mârâi încet, mai mult pentru a-și avertiza însoțitorii decât pentru a arunca o provocare amenințării pe care o detectase

în ceață.

Molly șovăi, dar când Halleck strigă din nou, de data asta cu glas gâtuit și mai jalnic decât până atunci, simți că nu-i putea întoarce spatele, chiar dacă putea fi – așa cum sugera atitudinea câinelui – momeala dintr-o capcană.

— Atenție, îi șopti Neil, pătrunzând alături de ea în ceață și lăsând câinele precaut în urma lor.

Prevestitoare, prohibitivă, miasma fără miros îi cuprinse, se lipi de ei, atât de groasă, încât părea să amuțească până și bătaia inimii, pe care Molly o simțea în urechi. După câțiva pași, totul se trase deoparte, strat după strat, ca deschiderea unei cortine multiple.

Printre valurile ce se ridicau, Molly văzu un obiect pe stradă, ceva închis la culoare pe pavajul negru. După încă un pas, își dădu seama că era capul retezat al lui Ken Halleck.

Ochii îi rămăseseră deschiși, plini de o viață imposibilă, exprimând o nenorocire dincolo de cuvinte.

Buzele i se mișcară, gura se deschise și se auziră următoarele cuvinte:

— Nu știți unde e Bobby, Bobby, fiul meu?

• Capitolul 32

S-ar putea ca imaginația umană să fie cel mai elastic lucru din univers, extinzându-se pentru a cuprinde milioanele de speranțe și vise care, de-a lungul secolelor de luptă neîncetată, au construit civilizația modernă, pentru a nutri nenumăratele îndoieli care frânează acțiunea și pentru a naște uriașa menajerie de sperietori care tulbură orice inimă. Și totuși, în acele ore copleșitoare, avuseseră parte de atâtea descoperiri și lucruri pe care Molly nu și le-ar fi imaginat și cu care rațiunea ei ducea o bătălie pierdută dinainte. Unul dintre acestea era capul retezat și aparent viu, cu toate că grozăvia fusese anticipată de cadavrul umblător și fără creier al lui Harry Corrigan și de păpușa care se automutilase.

Vreme de o clipă, ochii lui Ken Halleck o hipnotizară.

Patetic. Patoformic. Demonic.

Extratereștrii aduseseră pe Pământ o energie maladivă, care nu făcea deosebirea între vegetal și animal, între organic și anorganic, între însuflețit și neînsuflețit. Prospera deopotrivă în vii și morți, și în ceea ce nu trăise niciodată.

În vocea lui Ken, de astă dată, un tremur de durere, de suferință:

— Unde e Bobby al meu? Ce i-ați făcut? Vreau să-mi văd băiatul.

Mintea nu numai că rămânea descumpănită, ci se revolta, și nu numai atât, dar se retrăgea în negare, disperată să alunge acea grozăvenie, indiferent cât de acut o confirmau simțurile.

Se putea imagina supraviețuirea într-un mediu transformat pentru a semăna perfect cu acela al unei lumi de la celălalt capăt al galaxiei, înveșmântat în plante bizare și maligne, populat de un amestec sabatic de animale respingătoare și fioroase. Se putea spera la un colțișor ospitalier cine știe în ce loc se putea trăi ca într-o gaură ca de șoarece, cu hrană simplă și plăceri rezervate doar sfioșilor.

Dar Molly nu se putea imagina *dorind* să supraviețuiască într-o lume-balamuc, unde morții pășeau, capetele retezate vorbeau, păpușile aruncau amenințări și se puteau întâlni toate ororile create de imaginația elastică a omului – ba chiar mai rău. Un asemenea loc nu putea oferi niciun moment de liniște, nicio șansă de a trăi fericit.

Aici, acum, poate că ar fi renunțat la speranța supraviețuirii, doar că avea de ales între două lucruri – să aștepte până când vreo creatură de coșmar o va găsi, și-o va sfârteca sau să se sinucidă. Oricare din aceste soluții erau totuna cu autodistrugerea, însă sinuciderea nu era admisă de credința ei.

Pe de altă parte, trebuiau găsiți copiii. Prefera să nu se gândească la ceea ce se putea întâmpla după ce-i strângea laolaltă sub protecția ei destul de fragilă.

— Îmi iubesc băiatul, Bobby al meu, spunea capul lui Halleck, unde-i Bobby al meu?

Neil ridică pușca, dar Molly îl opri cu o ușoară atingere.

— Nu e Ken, spuse ea. Nu e nevoie să-l scutești de suferință. Ken nu mai e.

— Vreau doar să-l reduc la tăcere, spuse el furios. Să tacă.

— Nu vei reuși. Va primi lovitura și va continua să vorbească. Și s-ar putea să fie mai rău.

În plus, Molly considera că trebuiau să economisească muniția. Deși cele câteva cartușe risipite nu descurajaseră lucrul ce venise după Harry Corrigan, în orele următoare puteau da și peste dușmani vulnerabili la gloanțe. Retrăgându-se prin lumina confuză, nu-l găsi imediat pe Virgil. El lătră încet și-i conduse din nou pe drumul cel bun.

După ce făcură zece pași, un zdrăngănit metalic tulbură regatul vătuit al ceții. Se apropiară cu precauție de sursa zgomotului.

De data aceasta, ceața care se ridică le dezvălui un bărbat, stând în genunchi aproape de rigolă, scăldat în lumina lugubră a zorilor ciudați. Stătea în dreptul unei guri de canalizare cu spatele la ei, ghemuit, încercând să scoată grătarul greu de oțel din locașul lui.

Deși ploaia se oprise, de-a lungul rigolelor încă se vedeau șuvoaie. Apa murdară, îngroșată de un amestec de frunze și gunoaie, îi trecea peste mâini.

Un mârâit gutural al lui Virgil îi preveni să fie precauți.

Molly și Neil se opriră fără o vorbă, și așteptară ca omul să le simtă prezența.

Poziția lui cocoșată, concentrarea, natura ciudată a sarcinii pe care și-o asumase – toate acestea îi redeșteptară în minte povești tulburătoare cu personaje dezgustătoare, cu pofte nefirești.

Cu un scrâșnet puternic făcut de târârea pe pavaj, grătarul se desprinse. Trolul îl trăsese deoparte.

Omul își săltă capul, dar nu avea cap. Se uită peste umăr, spre Molly și Neil, dar chiar dacă și-a dat seama că ei erau în spatele lui, nu i-a văzut, pentru că era spaima lui Ichabod Crane{22}, mai puțin calul.

Bătăile inimii lui Molly păreau a fi ciocăniturile nebuniei la ușa minții ei.

În dimineața purpurie și nepământeană și în ceața care ascundea cerul, în care legile naturii păreau să se fi topit cu totul în unele cazuri sau să se fi remodelat în altele, Molly aproape că se aștepta ca ziua să nu urmeze zorilor. Apusul putea succede imediat răsăritului, fără speranța intermediară a luminii, iar următoarea noapte avea să fie nesfârșită, fără lună și stele, îmbibată de sunetele furișate a o mie de morți la pândă.

Dorința lui Molly și Neil de a împușca scârboșenia fără cap era greu de alungat, dar dacă lama ghilotinei nu reușise să convingă acea creatură să moară, un glonț de 9 mm prin inimă nu o putea face să se întindă pe pavaj și să-și dea duhul.

Corpul decapitat al lui Ken Hallek – manipulat de un păpușar parazitar sau de vreo putere extraterestră care, judecând după efecte, putea prea bine să fie vrăjitorie curată – se lăsă prin gaură, direct în canalizare. Dispăru și, curând, se auzi un pleoscăit.

O clipă, noaptea rămase neclintită, cu excepția gâlgâitului venind dinspre rigole și a picurilor din copacii îmbibați de apă.

Apoi Molly auzi clefăitul și zdupăielile minunii fără cap care pășea prin apa adâncă de sub străzile Lacului Negru, îndreptându-se hotărât într-o direcție doar de el știută. Poate că avea să găsească un pervaz în canal, întinzându-se apoi deasupra torentelor și oferindu-și carnea ca sol pentru o colonie de mucegaiuri sau altei forme de viață cu intenții mult mai sinistre.

• PARTEA A CINCEA •

Ne naștem odată cu morții:
Uite, se întorc și ne aduc cu ei.

T.S. Eliot, *Little Gidding*[23]

• Capitolul 33

Fără să mai dea din coadă, preocupat și iute atât cât îngăduia ceața, Virgil îi conduse către o casă de pe La Cresta Avenue, care nu era nici aproape de creastă, nici pe un bulevard, ci la jumătatea drumului dintre lac și linia lanțului muntos, o stradă destul de îngustă, care nu se deosebea deloc de atâtea altele din oraș.

Casa fără etaj, în stilul american tipic anilor 1905-1930, părea primitoare și plăcută, în ciuda faptului că ploaia sălbatică doborâse toate frunzele vițelor cățărate pe spaliere și bătuse straturile de ciclame, transformându-le într-un noroi îmbibat cu petale roșii și purpurii.

Când se apropiară de veranda spre care ducea o alee pavată, Neil sări brusc de pe pietre, făcu trei pași pe peluza ca un burete și zise:

— Ia uită-te la asta.

Obiectul care îi reținuse atenția era un pin de stâncă, dar nu atât copacul în sine, cât ceea ce crescuse pe coaja lui crăpată. Mijindu-și ochii în lumina chinuită, Molly văzu petice de *thallus,* un țesut vegetativ nediferențiat, având pete de verde, ce creșteau pe trunchi ca niște cruste.

Molly mai văzuse asemenea licheni, deși niciun lichen pământean nu avea elemente luminiscente care să se compare cu acela. Fiecare pistrui de un verde ca smaraldul radia delicat; strălucirea pulsa într-un ritm pe care ea îl bănui a fi la unison cu vibrațiile lungi și lente ale motoarelor ce puneau în

mișcare leviatanul zburător care trecuse de curând pe deasupra lor.

De-a lungul perimetrului fiecărui *thallus,* lichenul agresiv creștea văzând cu ochii, în toate direcțiile, iar Molly avu impresia că privește un set de fotografii făcute la intervale mari de timp. În minutul cât ea și Neil o urmăriră, crusta avansă mai bine de un centimetru.

Într-un asemenea ritm, trunchiul și fiecare ramură aveau să fie acoperite cu scabia aceea solzoasă în doar câteva ore.

Lichenii sunt organisme simbiotice complexe, alcătuite dintr-un mucegai și o algă. Deseori se dezvoltă fără să afecteze copacul-gazdă.

În acel caz, Molly bănuia că pinul de stâncă nu va supraviețui atacului. Fie că avea să piară și să se prăbușească, golit de o specie de putregai, la fel de ciudată ca organismul care îi colonizase scoarța, fie că, invadat, avea să sufere o mutație și se va transforma într-o imagine genetică a unei plante de pe altă lume.

Pulsația de smarald strălucitor care vârsta *thallus*-ul negricios avea un luciu de giuvaier. În alte condiții, copacul ar fi părut să fie încrustat cu o sumedenie de pietre prețioase, sclipitoare și fermecătoare.

Cu toate acestea, pinul nu era înconjurat de o aură de basm. Dimpotrivă, în ciuda aspectului înzorzonat, ca și cum infestarea cu licheni abia începuse, copacul părea mâncat de cancer, pătat de semne de malignitate.

Virgil nu se apropiase de pin, ci rămăsese pe alee, atent și încordat.

Molly adoptă aceeași atitudine. Nu se atinse de lichen, temându-se că i s-ar putea lipi de degete dovedindu-i apoi ca putea coloniza și pielea umană la fel de lesne.

De cealaltă parte a aleii se înălța un pin similar și, de departe, chiar în lumina scăzută, Molly văzu pe scoarță licheni luminoși ca la ei acasă.

Virgil îi conduse pe trepte, către ușa de la intrare.

Dinăuntru nu răzbătea lumină de lumânări, lămpi cu ulei sau altceva. Ferestrele erau întunecate, cu excepția reflecțiilor

de strălucire roșiatică, slabă, care inundaseră ceața cu mișcări molatice.

Dacă intrau fără să bată la ușă era ca și cum ar fi dorit să fie împușcați fără somație.

Pe de altă parte, dacă înăuntru erau copii în primejdie – amenințați de Michael Render sau ceva chiar mai puțin uman – Molly și Neil ar fi putut risca să intre fără să se anunțe.

Dilema se rezolvă în parte când yala de la ușă scoase un clic, semn că se descuia.

În mod reflex, se dădură înapoi și într-o parte, ca să nu devină ținte prea vizibile.

Virgil rămase pe loc.

Ușa se deschise cu o mișcare rapidă spre interior. Deși micul vestibul era iluminat doar de razele de soare filtrate de ceață, Molly reuși să vadă că înăuntru era pustiu, ca și cum ar fi fost întâmpinați de o fantomă.

Holul de dincolo de vestibul rămase întunecat ca o bortă de șarpe.

Pentru a-i lăsa mâinile libere lui Neil, care avea pușca, Molly a scos lanterna.

Curajos, Virgil intră înaintea luminii.

De pe verandă, cu ajutorul fasciculului, Molly cercetă spațiul de dincolo de vestibul. O măsuță de hol, cu două vaze pe ea. O ușă la capătul îndepărtat. Nu remarcă nicio amenințare imediată.

Deși toți câinii se comportaseră neobișnuit, deși Virgil o uimise aducându-i trandafirul și cu intuiția privind misiunea ei, intrarea într-o casă străină, neinvitați și neanunțați, cerea nervi tari și o încredere deplină în calitățile câinelui. Vreme de un moment, nu îndrăzni să pășească înăuntru, iar Neil fu la fel de rezervat.

Drept reacție la ezitarea lor, Virgil întoarse capul și-i privi cu ochi aurii. Lui Molly strălucirea nu i se păru normală pentru un animal, ci un fenomen ce ținea exclusiv de acea noapte, nu o simplă refracție a luminii, nu bioluminiscență, ci ceva minunat ca niște nimburi de sfinți adunate în orbite.

Parcă vrăjită, fascinată și înrobită de privirea aurie a

câinelui, Molly uită de orice teamă. Avea gura uscată de îndoială, dar reuși să saliveze și scuipe. Păși apoi peste prag și intră în casă.

Neil o urmă, iar când ajunseră amândoi în vestibul, ușa se închise în spatele lor cu o moliciune mai tulburătoare decât dacă ar fi fost trântită. Nu o împinsese curentul.

Teama n-o părăsi pe Molly, ba chiar începu să se hrănească din ea însăși, crescând, dar ea nu s-a întors ca să deschidă ușa. Știa că *el,* oricine ar fi fost, voia ca ea să fugă. Dacă ar fi fost să se retragă, *ea* avea să aleagă momentul și nu va admite ca acesta să-i fie impus.

Virgil amuși ușile închise și arcadele deschise din stânga și dreapta holului central. Câinele nu dădu atenție dulapului din vestibul. Molly deschise ușa, iar Neil verifică hainele atârnate acolo cu țeava puștii.

Deși Virgil nu părea să fie interesat de birou, unde draperiile erau trase, iar întunericul, absolut, Molly cercetă încăperea cu fasciculul lanternei. Umbrele se lungiră și se îndoiră, însă erau doar umbrele făcute de mobilier și erau create doar de fasciculul mișcător.

În arcada spre camera de zi, ciobănescul scoase un sunet ascuțit, semn de neliniște.

Lumina ca de ametist a dimineții înnegurate, părând să apese ferestrele, nu dezvăluia nimic, dar Molly își dădu seama ce-l tulbura pe câine, pentru că auzise și ea sunetul – o șoaptă, un foșnet și un susur.

Aprinse lanterna, iar lumina ei se reflectă din sticla tablourilor înrămate. Din lămpile de ceramică. Dintr-o vază, un bol din cristal gravat, o oglindă pusă deasupra șemineului. Din ecranul mort al unui televizor.

Cu pușca pregătită, Neil urmă fasciculul, dar nu găsi nimic în care să tragă.

Foșnetul spori ca intensitate și păru că vine de peste tot.

Cu urechile ciulite și coada lăsată, câinele se învârti pe loc.

— Pereții, spuse Neil și, cu lanterna, Molly îl găsi cu urechea lipită de tencuială.

Ea și Neil stăteau de o parte și de alta a arcadei, după care

Molly se deplasă către peretele din partea ei.

Pentru o ureche mai analitică, sunetul nu era un foșnet, ci o fluturare, o vibrație, ca și cum un stol de păsări sau un roi de insecte zburătoare ar fi bătut nebunește din aripile care se loveau de șipcile din interiorul peretelui.

• Capitolul 34

Din pereții holului și, după ce și-au continuat explorarea, din cei ai camerei de zi și probabil din tavan, nenumăratele aripi, cu pene sau membranoase, se loveau de ceea ce le întemnița și una de alta.

Molly înclină lanterna către orificiile de încălzire situate sus pe perete, dar nimic nu se zbătea în fantele acelea, încercând să scape. Roiul necunoscut încă nu migrase din ziduri spre conductele sistemului de încălzire.

Aceea nu mai era o casă, ci un incubator, un cuib de creaturi mai dezgustătoare și mai primejdioase decât păianjenii ori gândacii de bucătărie. Nu ar fi vrut să se afle înăuntru când legiunile agitate și-ar fi croit drum afară din închisoarea de lemn și tencuială.

Curajosul Virgil, deși speriat de ocupanții pereților, dar deloc înclinat să o rupă la fugă, îi conduse pe Molly și pe Neil către capătul holului. O ușă se deschise, la fel ca și cea de la intrare, sub acțiunea unei mâini nevăzute.

Dincolo de prag se găsea bucătăria, abia luminată de dimineața purpurie. Cu pistolul și lanterna, Molly urmă câinele pe ușă, chiar mai precaută decât la intrarea în casă – apoi se repezi înăuntru, iar Neil o imită imediat, când auzi strigătele speriate ale unor copii.

Lângă masă, stătea un băiat de nouă sau zece ani. Virgil îl speriase de aceea ținea o mătură de parcă ar fi fost la serviciu, gata să lovească mingea. Avea doar arma aceea jalnică pentru a se lupta cu ceea ce viermuia în pereți – gândaci, lilieci sau fiare de la celălalt capăt al galaxiei.

O fetiță de aproape șase ani stătea pe masă, cu picioarele

strânse sub ea, de parcă s-ar fi temut că acele cete colcăitoare se vor năpusti din crăpăturile pereților, traversând podeaua. Optzeci de centimetri înălțime reprezentau singura asigurare pe care o găsise.

— Cine sunteți voi? îi întrebă băiatul, străduindu-se să pară neînfricat, dar incapabil să-și ascundă tremurul din glas.

— Eu sunt Molly. Iar el, Neil. Noi…

— *Ce* sunteți? îi întrebă el, pentru că văzuse toate filmele posibile și îi bănuia drept hoți de trupuri, paraziți…

— Suntem ce părem a fi, îi răspunse Neil. Locuim la nord de oraș, dincolo de drumul ce trece pe creastă.

— Am știut că sunteți în pericol, zise Molly. Am venit să vă ajutăm.

— Cum? întrebă băiatul pe un ton bănuitor. De unde știți?

— De la câine, zise ea. El ne-a adus aici.

— Știam că sunt copii lăsați singuri. Virgil ni-i găsește, explică Neil. Nu știm de ce. Nici cum.

Probabil că promptitudinea răspunsurilor îl liniști pe băiat. Ori poate era convins doar de purtarea lui Virgil; înclinarea prietenoasă a capului, limba atârnându-i și coada care se mișca vesel.

Când băiatul coborî mătura, adoptând o postură mai puțin defensivă, Molly îl întrebă:

— Cum te cheamă?

— Johnny. Ea e Abby. Sora mea. N-o să las pe nimeni să-i facă vreun rău.

— Nici tu n-o să pățești ceva, îl asigură Molly dorindu-și ca ea și Neil să le poată oferi o astfel de garanție.

Ochii lui Abby aveau aceeași culoare albastră și uimitoare ca și ai fratelui ei, și exprimau aceeași spaimă.

Pentru ca ochii să nu-i dea de gol temerile, Molly se sili să surâdă, dar, dându-și seama că trebuie să fi arătat înfricoșătoare, renunță.

— Unde sunt părinții voștri? îi întrebă Neil.

— Bătrânul era terminat, spuse Johnny cu o grimasă de dezgust. Cu tequila și pastile, ca de obicei. Nici nu s-a oprit emisiunea la televizor, că se și scăpase pe el fără să-și dea

seama. Vorbea prostii, voia să-și facă o fortăreață, s-a dus în garaj să-și ia scule și cuie, și nu știu încă ce.

— Am auzit ce a pățit, spuse Abby încet. L-am auzit urlând. Apoi privi temătoare în jur, spre pereți. Chestiile alea din pereți l-au prins.

Ca și cum ar fi înțeles vorbele copilei, creaturile nenumărate de sub tencuială începură să se foiască și mai furioase. Entomologic. Polimorfic. Mai mult decât demonic.

— Nu, o contrazise Johnny. Altceva l-a prins, ceva mai mare decât ce e în pereți.

— A urlat mult. Și Abby făcu ochii mari amintindu-și, apoi își încrucișă brațele firave la piept, de parcă i-ar fi slujit drept armură.

— Lucrul care l-a prins mieuna și mârâia ca o pumă, dar nu era o pumă, spuse băiatul. Am auzit bine de tot. Ușa care dădea spre garaj rămăsese deschisă.

Acum ușa era închisă.

— Apoi a răcnit cum n-am mai auzit vreodată, continuă Johnny, și scotea un sunet, așa… ceva ca un hohot… și s-au auzit zgomote ca și cum mânca.

Băiatul se cutremură amintindu-și, iar fata zise:

— O să ne mănânce și pe noi de vii.

Lăsându-și lanterna pe un blat de bucătărie și păstrând pistolul, Molly se apropie de Abby, o trase spre marginea mesei și o îmbrățișă.

— Dar mama voastră unde e? întrebă Neil.

— Ne-a părăsit acum doi ani, explică băiatul.

Glasul îi părea mai chinuit decât adineauri, ca și cum fuga mamei l-ar fi afectat mai mult, la doi ani depărtare, decât ororile extraterestre cu care se confruntaseră în ultimele câteva ore.

Johnny își mușcă buza de jos ca să-și reprime suferința, apoi se uită la Molly.

— Eu și Abby am încercat de câteva ori să plecăm. Nu s-au deschis ușile.

— Nouă ni s-au deschis, îl asigură Molly.

Clătinând din cap, băiatul spuse:

— Poate la intrare. Dar la ieșire?

După aceea, înșfăcă o glastră de flori de pe capacul aragazului și o aruncă cu putere în fereastra bucătăriei. Glastra lovi geamul, scoțând un pocnet și un zdrăngănit prelung, dar sări înapoi, lăsându-l intact.

— Se-ntâmplă ceva ciudat cu casa asta, zise băiatul. Se schimbă. Parcă… parcă ar fi aproape vie.

• Capitolul 35

Ieșind din bucătărie, de-a lungul holului, spre vestibul, fură însoțiți de un cor crescând de bătăi disperate de aripi, o foială, o fojgăială, o accelerare precipitată, ca și cum hoarda de creaturi simțea că prada promisă îi scapă.

— Vorbesc, i se confesă Abby lui Molly în timp ce se grăbeau să iasă din bucătărie, urmându-l pe Virgil.

— Cine, scumpo?

— Pereții. Nu-i așa, Johnny? Nu vorbesc?

— Uneori se aud voci, confirmă băiatul când ajunseră în dreptul dulapului din vestibul.

Pentru cazul în care ploaia ar fi reînceput, singurul lucru folositor pe care l-au găsit pentru copii au fost niște jachete din nailon cu căptușeală călduroasă.

Cât Abby și fratele ei se chinuiră să se îmbrace, Molly spuse:

— Doar nu vreți să spuneți că erau voci… în engleză.

— Uneori și în engleză, întări Johnny. Dar alteori și în altă limbă. Nu știu ce era.

În întreaga casă se auzea tot mai tare un scârțâit ieșind din scândurile podelei, îmbinările zidurilor, din grinzile tavanului. Structura răsuna ca un vas aflat pe mare, înfruntând valurile de hulă dinaintea furtunii.

Virgil, care până atunci rămăsese tăcut, lătră. Doar o dată. De parcă ar fi spus: „Haideți!”

Pe neașteptate, casa scârțâi mai puternic, cu gemete mai multe pornind din podele, tavane, tocuri de uși, rame de

ferestre, pereți. Trosnituri, ca de oase lovite, scoase de instalația sanitară. Șuieratul și fâsâitul respirației fierbinți din țevile torsionate. Brusc, totul gemu ca o creatură bătrână și obosită care se trezește după un somn de secole.

Când Neil încercă ușa, aceasta păru încuiată.

— *Știam eu,* spuse băiatul, iar fetița se agăță disperată de Molly.

Neil manevră opritorul, trase de ușă cu toată puterea, dar aceasta rămase blocată.

Înconjurați de gemete, scârțâituri și pocnete, Molly era aproape încredințată că în curând casa s-ar putea închide peste ei ca o pereche de fălci, măcinându-le corpurile între dinții ascuțiți ai grinzilor sfârtecate, gustându-i cu limba podelelor, strivindu-i de palatul tavanelor și, în cele din urmă, înghițind rămășițele lor mestecate în subsol, unde legiunile foșnitoare vor năvăli asupra lor, transformând carnea în lichid și oasele în praf.

Neil se îndepărtă de ușă.

— Dați-vă înapoi, a spus el poruncitor și ridică pușca, dorind să tragă în încuietoarea încăpățânată.

Virgil intră lipăind în câmpul de tragere și trase cu laba de ușă… care se deschise spre interior.

Molly nu mai stătu să analizeze dacă Neil, mereu sigur ca o navă ancorată, își pierduse calmul vreme de un moment și răsucise butonul clanței în direcție greșită, luptându-se cu o ușă deja deschisă, ori dacă nu cumva câinele poseda calități mai deosebite decât cele pe care le constataseră până atunci. Ținând-o pe Abby strâns, îi urmă pe Virgil și pe Johnny afară din casă, pe verandă, coborând apoi treptele și ajungând pe aleea pavată.

Întorcându-se, se simți ușurată văzând că Neil venea grăbit în urma ei și că nu rămăsese prizonierul arhitecturii ce căpătase viață.

Casa arăta la fel cum o văzuseră prima oară. În stil tipic american, nu Cthulhu.

În tăcerea cețiii purpurii, Molly se aștepta să audă structura scârțâind, gemând, într-o strădanie de a o egala pe cea a Casei

Usher, descrise de Edgar Alan Poe, însă așteptările nu-i fură răsplătite – nu pentru prima oară în acea noapte bizară –, pentru că reședința rămase la fel de tăcută, înșelător de senină, la fel de sugestivă în exprimări complicate ca un conac impunător dintr-o povestire cu stafii de Henry James.

Ușa de la intrare s-a închis încet, de parcă ar fi avut un arc de acționare din interior, alunecând pe articulații bine unse. Bănui totuși că acolo acționa o forță mecanică, una capabilă de intenții conștiente și crude.

Crusta de licheni de pe scoarța pinilor, pătată de străluciri verzi de smarald, deși cu aspect canceros și întinzându-se rapid în susul trunchiului și ramurilor, în comparație cu lucrurile diavolești ce se înmulțiseră sau crescuseră în pereții casei, părea acum un petic nevinovat și aproape încântător de festiv de vegetație extraterestră.

Presupunând că soarele care răsărea nu își încetase urcarea, ceața se îngroșase la înălțime, chiar dacă la nivelul străzii se mai împrăștiase, pentru că lumina de culoarea ametistului, se întunecase, devenind violacee ca pruna coaptă. Promisiunea dimineții cedase deja locul unui amenințător tărâm al umbrei, mai potrivit unui crepuscul balcanic decât unui răsărit californian.

— Și acum unde mergem? întrebă Johnny.

Molly se uită la Virgil, care o privi cu speranță.

— Încotro ne duce câinele.

Imediat după aceea, ciobănescul se răsuci și porni cu pași vioi pe aleea pavată spre stradă.

Îl urmară cu toții în ceața care se subțiase și se ridicase într-atât încât, chiar în acel fals amurg, puteau vedea cale de două intersecții.

La o examinare mai atentă, senzația inițială a lui Molly că ceața de la înălțime se îndesise, cu toate că vălurile de jos se mai limpeziseră, se dovedi corectă.

De fapt, stratificarea dintre ceața ușoară de la nivelul solului și cea deasă de sus era atât de șocantă, încât deasupra Lacului Negru părea să se fi format un plafon la înălțimea de aproape cinci metri. Totul deasupra acelei linii imaginare – o

parte a etajelor de sus și acoperișurile caselor, ramurile superioare ale copacilor – dispăreau cu totul într-un soi de tulbureală.

Simți apăsarea plafonului impenetrabil de ceață și apropierea lui de sol.

Ceața lenevoasă și deasă se lăsa străpunsă doar de o bandă îngustă a spectrului, ceea ce dădea naștere acelei semiobscurități de culoare violacee, adăugând o doză apăsătoare de claustrofobie stării de deprimare.

Dar cerul care cobora tot mai aproape de pământ o deranja pe Molly și dintr-un alt motiv, dar pe care nu-l putea numi.

Îl urmaseră pe Virgil numai jumătate de intersecție, după care sesiză cauza – în atmosfera lugubră, lucrurile se puteau mișca pe jumătate sau cu totul nevăzute.

Dinspre apus, plafonul jos de ceață se lumină. Ceața ce tindea să acopere totul a făcut ca sursa să pară difuză, însă strălucirea se apropia de orașul asediat.

Cu cât venea mai aproape, cu atât mai evidentă era forma: un disc ori, probabil, o sferă. În centrul coroanei înconjurătoare ardea lumina mai intensă a obiectului, care îi definea conturul aproximativ. Aprecie că avea mărimea unui vehicul cu tracțiune integrală ca al lor, deși nu putea discerne cu precizie proporțiile fără să știe la ce altitudine se deplasa.

Nu avea nicio îndoială că era un vehicul. Filmele văzute o pregătiseră pentru așa ceva, la fel ca și decenii întregi de știri despre OZN-uri.

Obiectul se mișca fără zgomot. Nu se auzea torsul motoarelor. Nici șuieratul produs de dislocarea aerului. Din el nu emanau pulsațiile care radiau din nava mai mare care îi făcuseră sângele și oasele să vibreze.

Dacă leviatanul ce mergea spre sud puțin mai devreme era nava-mamă – sau una dintre numeroasele nave-mamă – atunci OZN-ul care se apropia se desprinsese din acea navă. Putea fi o navă de observare, bombardier sau ceva echivalent, sau poate transportor de trupe.

Sau nimic din toate astea. Războiul acesta nu prea semăna cu vreunul dintre numeroasele conflicte din istoria umană, iar

limbajul obișnuit al bătăliilor nu se aplica unui asemenea eveniment.

Pe măsură ce OZN-ul se apropia, încetini, părând să lunece cu o ușurința care sfida atracția gravitațională a unui balon cu aer cald.

Se opri cu totul deasupra micului lor grup, în locul în care acesta încremenise, și rămase staționar și mut.

Molly simți că inima îi plesnește de spaimă.

„Învață-ne să ne îngrijorăm și să nu ne îngrijorăm. Învață-ne să stăm neclintiți”.{24} Acum cita chiar ea din Eliot, căutând consolare în cadență, încurajare, în ritm.

Când Abby se ghemui lângă ea, Molly se lăsă într-un genunchi, ca să fie la nivelul copilului, trăgând-o aproape ca să-i insufle curajul de a înfrunta ceea ce avea să urmeze.

• Capitolul 36

Dedesubtul misterului zburător, în lumina aurie, dar funestă, sub influența lui răuvoitoare, toți patru priviră în sus, temători, însă incapabili să-și îndrepte ochii în altă parte.

De îndată ce văzuse lumina care se apropia, Molly se gândise să fugă împreună cu copiii, să se ascundă, dar își dăduse seama că, dacă pilotul navei dorea să-i vadă, nu aveau scăpare. Bineînțeles că extratereștrii puteau depista țintele de la sol prin supraveghere cu raze infraroșii, detectoare de căldură emanată de corp, senzori de sunet și prin alte mijloace care depășeau capacitățile științei și tehnologiei umane.

Se simți urmărită, ba mai mult de atât, analizată intim, fizic și mintal, înregistrându-i-se toate caracteristicile într-un mod necunoscut și profund. Pe măsură ce deveni mai conștientă de acea analiză, îi spori teama și, spre uimirea ei, fu copleșită de rușine – fața îi ardea deja – de parcă ar fi rămas goală în fața unor necunoscuți.

Când se trezi murmurând o rugăciune, realiză că, instinctiv, se aștepta să moară acolo, în stradă, dintr-o clipă în alta.

Nici lumina puternică a navei plutitoare, nici sistemul mut

de propulsie nu alungară ceața de sub ea. Ceața mai curând se îngroșase, conspirând parcă să țină ascunse conturul și detaliile mașinii.

Se aștepta să fie incinerată, să devină o feștilă arzând pe asfaltul înfierbântat sau să fie transformată în atomi.

Ca alternativă, perspectiva ca nava să coboare până pe stradă, iar ea să fie luată la bord, ajungând față în față cu stăpânii ei inumani, și să fie supusă la cine știe ce experiențe și umilințe făcea ca atomizarea să pară chiar atrăgătoare.

În schimb, pe neașteptate, obiectul luminos se îndepărtă de ei cu rapiditate. În câteva secunde, orice urmă a strălucirii ei aurii fusese înghițită de cerul acoperit.

Ceața groasă se împurpură din nou, iar strada fu azvârlită în crepusculul artificial ce dominase până atunci.

După ce o strânsese pe Abby prea înfocat, Molly se ridică, simțind că picioarele abia o mai țin. Neil rămăsese cu o mână pe umărul lui Johnny, încurajându-l. Ochii li se întâlniră, iar Neil nici măcar nu clipi.

Sentimentul comun de ușurare era palpabil, dar niciunul nu putea spune ceva despre eveniment, ca și cum discuția despre navă ar fi însemnat și revenirea ei.

În cursul acelei întâlniri, Molly uitase cu desăvârșire de câine. Dacă se speriase, își revenise de îndată ce nava dispăruse în ceață. Stătea alert și aparent netemător, gata să pornească în căutarea altor copii.

Molly abia aștepta să-l urmeze și era recunoscătoare că-și găsise un scop suficient de important și dificil care să o împiedice să se gândească prea mult la noua și ostila lume în care aveau să trăiască în zilele următoare.

Cu toate acestea, în timp ce Virgil îi ducea mai departe spre nord, de-a lungul străzii, Molly observă că lichenii strălucitori creaseră cruste pe nenumărați copaci: pini de stâncă, pini de zahăr californieni, sicomori învești mântați cu frunzișul galben al toamnei. Transformarea pământului continua neîngrădită.

Observă și alți sicomori și plopi canadieni cu bărbi de mușchi cenușiu, ce nu semănau cu nimic văzut până atunci în Black Lake. Unele dintre acele podoabe de mușchi atârnau în

fâșii rare ca și ceața, însă altele semănau cu niște draperii, fiind atât de dense, încât creau impresia de putreziciune și boală.

Doi copaci masivi se prăbușiseră, însă soarta lor părea să nu aibă nimic de a face cu formele agresive de plante extraterestre. Se aflaseră într-un sol atât de îmbibat de ploaie, încât greutatea lor învinsese rezistența pământului, care nu-i mai putuse ține în picioare. Unul căzuse pe stradă, blocând-o, iar celălalt, pe o casă, producând daune serioase.

Fără să se îndepărteze, fără să se oprească pentru a mirosi pământul sau aerul, Virgil trecu de încă o intersecție, apoi coti spre est și o luă la deal, spre Chestnut Lane.

Molly se aștepta să ajungă la o altă reședință ai cărei pereți erau infestați. Se putea ca de astă dată creaturile înaripate să scape din stup și să-și caute hrana dorită.

Ciobănescul îi duse însă către St. Perpetua, biserica din Chestnut Lane colț cu Hill Street, a cărei turlă înaltă împungea ceața dispărând în ea.

Fusese construită din piatră tăiată și adusă din munții învecinați. Ușile masive din lemn de stejar stăteau sub două timpane frumoase din calcar care, împreună, adăposteau o fereastră cu vitralii sub formă de rozetă, totul înconjurat de o arcadă în cinci foi.

Zidurile de nord și de sud ale bisericii aveau, de asemenea, ferestre cu vitralii. Prin două dintre acestea, situate către capătul dinspre altar al naosului, venea o lumină slabă, dar tremurătoare, nu suficient de puternică pentru a transforma mozaicurile din sticlă în scene strălucitoare care să sugereze grația și miracolele, dar îndeajuns cât să anunțe că cineva se refugiase înăuntru.

Ceva mai devreme, când Molly și Neil făcuseră repede un tur de oraș în căutarea vecinilor strânși ca să se apere, înainte de a găsi grupul din tavernă, trecuseră prin dreptul bisericii.

Virgil nu se duse la ușile principale de intrare. Se îndrepta spre poarta deschisă aflată în gardul din fier forjat care înconjura cimitirul alăturat.

Acolo, câinele începu pentru prima oară să trepideze: cu

urechile aplecate în față, fără să răsufle, cu coada strânsă între picioare. De la șolduri până la genunchi și de acolo până la jaret, tremura.

După o ușoară ezitare, ciobănescul trecu de poartă și o luă printre morminte. Molly, Neil și copiii îl urmă cu fereală.

Doi stejari foarte bătrâni, care atinseseră înălțimea maximă și probabil nu ar fi supraviețuit undeva pe munte, umbreau partea îndepărtată a cimitirului. Coroanele lor masive erau în mare parte învăluite în ceață, iar aleile dintre mormintele aflate sub ramurile lor erau gravate cu filigranele umbrelor negre ce se profilau pe un fundal de lumină purpurie.

În acele spații deschise situate mai aproape de poartă, crepusculul anacronic și lung ilumina îndeajuns cimitirul, astfel încât se putea vedea că unele pietre de mormânt fuseseră ținta unor vandali. Pietre simple, rectangulare, din granit, îngeri sculptați, două cruci în stil latin, una în stil calvar, o cruce celtică, moline și botonee{25} și patriarhale, toate răsturnate și sparte.

Erau și morminte deschise. Nu foarte multe. Probabil între douăsprezece și cincisprezece, din câteva sute.

Micuța Abby căută mâna lui Molly și o strânse cu putere.

Grămezile de noroi și pământul excavat acopereau unele porțiuni de iarbă. În noroi fuseseră împrăștiate capace de coșciug de toate felurile – lemn sfârtecat, metal răsucit și îndoit.

Mormintele deschise erau aproape pline cu apă tulbure, noroioasă. Pe suprafața apei pluteau bucăți încâlcite din satinul care căptușise coșciugele. Acum pătată, o pernă îmbrăcată în dantelă pe care se odihnise cândva capul unui răposat. Un pantof negru. Fragmente de îmbrăcăminte putrezită. Câteva oscioare, curate și albe, majoritatea falange și metatarsuri…

Câinele îi adusese acolo ca să le arate acel peisaj.

Molly nu-și dădu seama de ce.

Ori poate știa înțelesul acelei infamii, dar nu avea puterea să meargă cu logica până la capăt.

• Capitolul 37

Nartexul bisericii avea o singură fereastră: vitraliul sub formă de trandafir cu multe petale de deasupra ușilor principale. Când era filtrată prin sticla roșie și aurie, lumina violacee își pierdea puterea de a ilumina.

Era un loc întunecat, lambrisat cu lemn de mahon. Aerul avea un miros dulceag din cauza tămâiei și stătut din cauza mucegaiului.

Câinele strănută de două ori, apoi pufni ca să-și curețe nasul.

Fasciculul lanternei lui Molly scoase la iveală o colonie de mucegai într-un colț, nu negru și galben, ci de un alb pur.

Specimenul era alcătuit din două forme care creșteau într-o întrepătrundere aparent întâmplătoare. Corpuri rotunde grupate laolaltă, având diverse mărimi, umflate de parcă abia ar fi reușit să mai rețină lichidul din interior, licărind umed din cauza unui mucus pe care îl secretau. Formele ca niște saci dintr-o țesătură moale nu erau umflate complet, ci creșteau și scădeau ca dimensiune, palpitând precum plămânii.

Colonia avea aproape un metru și douăzeci de centimetri lățime, un metru adâncime și doi metri înălțime. Masivă. Malignă. *Conștientă.*

Molly n-ar fi putut spune ce o făcea să creadă că acea structură era conștientă; probabil că trăsese acea concluzie ajutată mai mult de imaginație decât de rațiune sau intuiție. Cu toate acestea, era convinsă că interiorul baloanelor albicioase, dacă nu erau plămâni decolorați, colcăiau de forme de viață înzestrate cu simțuri și intenții malefice.

Îi păru rău că nu-i lăsase pe copii să aștepte afară, însă ei nu puteau sta singuri, iar ea și Neil nu doreau să-și calce promisiunea de a rămâne permanent împreună.

Cu labele, Virgil încercă să deschidă ușa dintre nartex și naos, punând atâta insistență în efort, încât părea să sugereze că trebuiau să facă asta în cel mai scurt timp.

După ce deschise ușa, Molly observă imediat în dreapta un

vas din marmură pentru apă sfințită, însă se simți atrasă mai mult de imaginea zecilor de lumânări grupate în partea din față a bisericii, în capătul din dreapta al balustradei altarului.

Din obișnuință, își înmuie două degete în micul vas. În locul apei răcoroase și a senzației de pace, simți ceva umed, spongios și respingător.

Trăgându-și degetele înapoi și îndreptând fasciculul lanternei direct spre apă, descoperi o mână de om zăcând în apă. Cu palma în sus. Degetele erau crispate ca niște picioare de crab.

Își înăbuși un țipăt, apoi reuși să scoată un scâncet și un gâfâit de spaimă.

Ceva atât de familiar precum o mână, într-un context atât de neașteptat și ostil, depășea orice măsură, fiind mai curând șocant decât respingător, însă suficient de dezagreabil.

Pentru a-i feri pe copii de o asemenea priveliște, Molly îndepărtă fasciculul de vasul cu apă sfințită, îndreptându-l spre intervalul principal din naos. Tremurător pe podeaua de lemn, fasciculul trăda starea ei de spirit.

— Stați departe de vas, nici măcar să nu vă uitați la el, îi avertiză ea, și speră că lumina slabă îi va scuti de imaginea care ei i se întipărise în memorie.

Deși proaspătă, amintirea rămăsese imperfectă. Bănui că mâna tăiată avea ceva revelator, premonitoriu, însă acel amănunt crucial îi scăpa.

Nu se întoarse ca să mai privească o dată. Partea din față a naosului îi reținuse deja atenția, pentru că văzuse trei copii și doi bărbați adunați în apropierea luminii numeroaselor lumânări aprinse în colțul dinspre sud, în fața sanctuarului.

De la depărtare, postura celor care alcătuiau grupul părea defensivă, temătoare. Judecând după atitudinea lor încordată, însă pasivă, nu aveau arme și nu păreau să se aștepte să vadă un grup ca al lor, ci atacatori din altă lume.

Brusc, Molly înțelese că din perspectiva celor cinci care stăteau printre lumânări, ea și Neil, precum și cei doi copii, erau învăluiți în întuneric, iar adevărata lor natură rămăsese de nepătruns. Prin urmare, în timp ce înainta pe interval, le

adresă un salut prietenos, prezentându-se pe sine și pe soțul ei.

Cei cinci au rămas muți și nemișcați, încremeniți de încordare. Pesemne că experiențele prin care trecuseră în acea noapte îi făcuseră să se aștepte la înșelătorii; reacția lor depindea de ceea ce vedeau cu propriii ochi.

Lumânările, deși numeroase, nu reușeau să alunge semiobscuritatea din porțiunea naosului, rezervată credincioșilor. Tot astfel, lumina de un purpuriu-închis a zilei ce venea dinspre vitralii nu putea descâlci niciun fir al urzelii de umbre dese.

În timp ce îl urma pe Virgil de-a lungul intervalului dintre bănci, Molly auzi un glas murmurând ceea ce părea a fi *Tatăl nostru,* apoi un al doilea, chiar mai slab, care recita ceva ce suna ca ritmul unui *Ave Maria* din cartea de rugăciuni.

Își dădu seama că și alții își căutaseră salvarea în St. Perpetua, apelând la Dumnezeu în situația aceasta de criză, așteptându-se însă ca mult mai mulți dintre orășeni să fi făcut acest lucru. Credincioșii de acolo stăteau izolați sau câte doi, printre strane, siluete umile în întuneric.

Nu tulbură rugăciunile și meditațiile lor scormonind ungherele cu fasciculul lanternei, ci le respectă intimitatea credinței și căinței.

Când ajunse la spațiul acela deschis dintre primul rând de bănci și balustrada altarului, sub tălpi simți o vibrație, însoțită de un scârțâit și pocnetul lambei încordate pe ulucul scândurilor din stejar ale podelei.

Plimbă lumina lanternei peste podeaua bine ceruită. Câteva scânduri arcuite, ridicate puțin de pe podină, sugerau existența unei presiuni de dedesubt.

Virgil le mirosi în trecere, ocolind larg scândurile încovoiate.

Biserica avea subsol. Acolo, printre diverse lucruri și podoabele ce se scoteau doar la sărbători, între cazan și centrala termică, probabil se instalase o creatură care nu credea în Dumnezeu.

Toate lumânările din paharele din sticlă roșie de pe

grătarele votive erau aprinse. Altele, scoase dintr-o cutie de rezervă, fuseseră așezate pe balustrada din fața altarului și în jurul statuii în mărime naturală a Fecioarei Maria din interiorul sanctuarului.

În lumina rubinie-aurie ce fluctua, Molly observă că cei trei copii aveau pistrui, ochi albaștri și se vedea că sunt frați.

Fața celui mai mic dintre ei – o fetiță în jur de cinci ani, cu părul castaniu – deschis – lucea de lacrimile ce-i curgeau în tăcere. Abby o luă imediat de mână și rămase lângă ea, poate pentru că se cunoșteau ori pentru că-și dăduse seama că îi putea da puțin curaj.

Ceilalți copii erau băieți, gemeni, în vârstă de opt sau nouă ani. Deși speriați, păreau încordați, dar și agitați datorită energiei sănătoase care, uneori, îi caracterizează chiar și pe cei mai cuminți dintre băieți. Voiau să facă ceva, să acționeze, chiar dacă înțelegeau că ieșirea din acea situație neplăcută depășea puterile lor.

Niciunul dintre bărbații cu copii nu păreau să le fie rude.

Primul, înalt și slab, avea un măr al lui Adam proeminent și nasul ascuțit. În timp ce-și morfolea buza de jos, îndeajuns de viguros ca să-i dea sângele, ochii lui de găină speriată săgetau agitați către Molly, apoi Neil, după care spre copii, apoi spre credincioșii din strane, apoi spre altarul întunecat.

Celălalt era mai scund, gras, frământându-și mâinile de îngrijorare și dând impresia că-și cerea mereu scuze.

— Îmi pare rău, regret, dar nu am găsit altă cale.

— De ce-ți pare rău? îl întrebă Neil.

— Nu avem arme, zise cel gras. Speram că aveți voi – și văd că aveți. Deși mă întreb la ce ne-ar putea folosi?

— Nu pricep șarada asta, spuse Neil.

— V-am fi putut preveni, dar ce ni s-ar fi întâmplat nouă? De aceea v-am lăsat să intrați în capcană. Iertați-mă.

Prin podea se propagă o nouă vibrație. Suporturile în care stăteau vasele rubinii cu lumânări se ciocniră de grătarul votiv. Flăcările pâlpâiră, se înălțară, limbile lor luminoase scoțând strigăte mute.

• Capitolul 38

Indiferent ce era prezența nedomolită care se agita în subsolul bisericii, bărbatul solid, la fel ca tovarășul lui, părea să fie mai puțin preocupat de amenințarea de sub tălpi decât de sanctuarul din spatele lor și de credincioșii din stranele din față. Ochii lui agitați treceau de la un grup de umbre la altul.

— Ne puteți scoate de aici? întrebă cel înalt, de parcă ar fi uitat unde se aflau ușile.

În spate, Molly auzi foșnete venind din diferite puncte ale bisericii, ca și cum cei din strane se ridicaseră ca unul, ca răspuns la invitația de a veni la împărtășanie.

Întorcându-se, își aminti de vasul cu apă sfințită. Din cauza șocului resimțit la acel contact neplăcut, șterse din memorie un amănunt esențial, care acum nu-i mai scăpase. Mâna tăiată nu aparținea unui om hăcuit în actualul conflict, pentru că era umflată, decolorată, intrată în descompunere.

Ea aparținuse unui cadavru îngropat de câtva timp. Rezistând doar datorită priceperii îmbălsămătorului, cedase doar puțin procesului de descompunere.

Una după alta, în fasciculul lanternei, apărură zece siluete stând printre strane – acei pretinși credincioși, carcase fără suflet mâncate de viermi, purtând costume și rochii de îngropăciune semiputrezite. Oarbe îndărătul pleoapelor strâns cusute. Surde la adevăr, incapabili să nutrească speranțe. Reînviate doar în înțeles fizic – și, probabil, în semn de batjocură. Derâdere. Travestire. Pângărire, profanare.

Din nou, acea putere nepământeană nu făcea nicio deosebire între vii și morți sau între organic și anorganic. Se părea că Pământul fusese cucerit și refăcut, nu de extratereștri din alt braț al spiralei Căii Lactee ori din altă galaxie, ci de ființe din alt *univers*, unde legile naturii erau total diferite.

Realitatea omenirii, care funcționa în baza legilor einsteiniene, și realitatea complet diferită a cuceritorilor omenirii, se întrepătrunseseră. La acea intersecție einsteiniană, toate lucrurile păreau posibile în cea mai rea

dintre toate noile lumi posibile.

Ridicându-se în picioare, morții stârniseră gazele rezultate din descompunere și acumulate în ei. Ceea ce păruse a fi mirosul emanat de mucegaiul alb deveni mai pătrunzător și mai ușor și de identificat.

Având un miros de o mie de ori mai ascuțit și complicat decât al oricărui om, Virgil își dăduse seama imediat ce se afla în stranele întunecate, dar nu lansase niciun semnal de alarmă când îi condusese pe lângă ele. Acum stătea între cei cinci copii. Dăruirea lui în operațiunea de salvare depășea până și cel mai impresionant devotament al vreunui exemplar canin de care auzise Molly vreodată, și asta îi aminti, într-un mod pe care nu-l pricepu pe deplin, că Virgil era ceva mai mult decât părea la prima vedere.

Copcile folosite de antreprenorul de pompe funebre nu rezistaseră în toate cazurile, iar unul dintre enoriașii de coșmar avea ambii ochi deschiși. Fasciculul lanternei nu dezvălui ochi cu cataractă sau descompuși; conținutul craniului ieșise prin orbite – deja bine-cunoscutul mucegai negru, pătat cu galben.

La fel de eficientă ca o lipitoare care suge sânge, teama o secă pe Molly de speranță. Când bătăile inimii i se întețiră, găsi consolare, dacă nu alinare, în faptul că expatriații din morminte o speriau mai puțin decât întâlnirea cu Render la tavernă.

Un alt cadavru, descărnat și cu oase lungi, etala o masă de mucegai negru cu galben care ieșea printre coastele cutiei toracice. O altă colonie de mucegai îi șerpuia pe brațul drept, de la umăr până la încheietura mâinii, arătând ca un șarpe încolăcit.

Podeaua bisericii se cutremură din nou, scândurile crăpară, ca și cum ceva de la subsol s-ar fi trezit înfometat, pregătindu-se să devoreze.

Trei lumânări căzură de pe balustrada unde se găsea locul de împărtășanie. Una se stinse, iar Neil le strivi pe celelalte sub talpă.

Morții începură să se miște. Nu-și târau picioarele, nu

rânjeau și nu scoteau sunete sâsâite, nu se agitau furioși, nu făceau niciunul din gesturile cu care îi învățaseră filmele. Se îndreptau spre intervale – la nord, sud, în centru – blocând toate căile de ieșire din biserică, pășind încet, dar cu o demnitate ciudată și impunătoare.

Ca să revină în nartex și să scape pe ușa principală, Molly ar fi trebuit să dea piept cu cel puțin trei dintre acei Lazări, lucru pe care nu voia – și nici nu putea să-l facă, mai ales că trebuia să se gândească la copii, dar situația ar fi fost aceeași chiar dacă era singură, folosind pistolul sau vreun aruncător de flăcări.

Intuind gândurile ei, Neil sugeră o alternativă:

— Mai e un drum. Prin sacristie, pe ușa din spate, care dă în curte.

— N-are rost, spuse bărbatul înalt cu un glas încărcat de o certitudine sumbră.

Drept confirmare, dinspre sanctuarul care se afla dincolo de locul de împărtășanie, din bezna nepătrunsă de licăritul lumânărilor, se auzi un zdrăngănit.

Deși n-ar fi vrut să îndepărteze fasciculul de la cele zece cadavre din naos, Molly îndreptă lanterna către sunet. În altar apăruse un preot.

Ba nu. Nu era preot. Ci doar rămășițele umane ale unuia.

Părintele Dan Sullivan, care slujise în acea parohie aproape trei decenii, murise anul trecut, în luna august. Acum revenise în altar, ca și cum ritualurile zilnice ale vieții îi fuseseră imprimate în celulele corpului îmbălsămat, încă silindu-l să slujească.

Din locul în care se găsea, Molly îl vedea doar din profil, dar își dădu seama cine putea fi. Purta un costum negru și gulerul cu care fusese îngropat în urmă cu treisprezece luni. Părul alb – cândva roșcat – era încâlcit și plin de mizerii, costumul preoțesc mânjit de noroi.

La o clipă după ce fasciculul îl lumină, preotul mort prinse între degete antependiul, pânza brodată care învește fața altarului, și trase violent de el. Tabernacolul se prăbuși la podea și se crăpă, făcând să se împrăștie artoforul, farfurioara

pentru sfânta împărtășanie și potirul.

Trebuiau să treacă pe lângă fantomă ca să ajungă în sacristie. Un astfel de adversar era mai ușor de înfruntat decât ceilalți zece.

Alte vibrații ale podelei, mai violente decât înainte, făcură să se cutremure coloanele, urcând către tavan, făcând candelabrele să descrie arcuri la capetele lanțurilor de care erau suspendate, acestea scoțând clinchete și scârțâituri.

De pe balustrada din fața altarului căzură și celelalte lumânări, rostogolindu-se sub bănci, iar flăcările lor linseră podeaua ceruită căpătând forță.

Neil aprinse lanterna lui și i-o întinse bărbatului corpolent.

— Eu pornesc înainte, tu urmează-mă în dreapta și ține lanterna înaintea mea.

Virgil sări peste balustrada puțin înaltă a sanctuarului, iar cei cinci copii îl imitară.

În naos, enoriașii macabri se apropiară fără grabă de parcă ar fi ghicit viitorul și știau că, de se grăbeau sau nu, intențiile lor rele aveau să se împlinească.

• Capitolul 39

Dincolo de șirul de lumânări votive așezate în pahare din sticlă rubinie, peste balustrada locului de împărtășanie, prin sanctuar, Molly îl urma pe bărbatul înalt, care mergea în spatele copiilor și câinelui, care, la rândul lor se ghidau după fasciculul de lumină al lanternei ținute de bărbatul gras.

Prima lumină mătură spațiul de la stânga la dreapta, apoi invers, cercetând neîncetat drumul, așa cum ceruse Neil.

Molly se sluji de fasciculul lanternei ei ca să depisteze umbrele îndărătnice din colțurile dubioase, așteptându-se să stârnească, mai devreme sau mai târziu, vreo atrocitate.

Între ei și altar se găsea spațiul rezervat corului. Șirurile de scaune fuseseră mutate alandala de vibrațiile care cutremuraseră clădirea.

Pe gangul înclinat trecură prin dreptul, apoi pe deasupra

balconului corului și a orgii mute. Ușa spre sacristie se afla la sud de altar, la trei metri de capătul rampei, acolo unde podeaua era dreaptă.

În timp ce urcară cu precauție, dar și în grabă, arătarea care fusese părintele Dan încerca să le iasă în cale.

Lumina lanternei lui Molly căzu pe fața preotului. Umflată. Lividă. Crăpată la colțurile gurii precum pielița unei prune prea coapte. Ochiul stâng, cusut; cel drept, deschis, cu firele rupte atârnând de pleoapa superioară. Ochiul lăptos și imobil reflecta lumina cu un luciu argintiu.

Întrucât și acela era un agent al disperării, a cărei imagine părea să aibă rostul de a alunga speranța și de a-i slăbi curajul, Molly vru să privească în altă parte, dar nu putu. Groaza și fascinația morbidă o împiedicară – plus o intuiție asemănătoare celei avute în tavernă, la scurt timp după confruntarea cu Render. Avea în față moarte nedusă până la capăt și viață care nu era vie. Vedea noua ordine mondială impusă de prinți de pe cine știe ce stea îndepărtată, miracole sumbre care răneau, fascinau, îngrețoșau, vrăjeau.

Brusc, fața preotului înflori, ca și cum trăsăturile și oasele feței pe care acestea le acopereau deveniseră o fațadă fragilă – mai puțin decât o fațadă, o iluzie. Ceea ce se găsea dedesubt explodă, iar exteriorul se plie spre lateral și înăuntru, astfel că de sub claia de păr încâlcit apăru o masă de forme sângerii, tentaculare, prevăzute cu ghimpi sau ace lungi, toate viermuind și zbârlindu-se, ceva îndeajuns de înspăimântător să facă ordine în cea de-a zecea bolgie a iadului dacă Dante ar fi găsit mai mult de nouă.

Ecourile împușcăturii se alergară unul pe altul prin biserica plină de bolți, făcând să vibreze sfinți, îngeri și ferestrele cu vitralii.

Lovit în piept, cadavrul infestat fu împins înapoi și se prăbuși la podea. În cădere, făcu să cadă potirul, care se rostogoli cu zgomot și se agăță de antependiul sfâșiat.

Bineînțeles că lucrul care se instalase în cadavru nu fusese descurajat de împușcătură. Se zbătu, încercând să azvârle pânza de pe altar și să readucă în picioare cadavrul.

Cu fiecare clipă, contactul dintre mâna strânsă a lui Molly și patul pistolului oferea tot mai puțină alinare. Chiar un încărcător plin de gloanțe de 9 mm, bine trase de aproape, nu ar fi fost în stare să oprească acel cadavru cuprins de vrajă dacă acea vrajă era probabil o formă foarte rezistentă de viață, mai aproape de plante decât de animale.

La lumina lanternei, grupul continua să înainteze printre umbre. După numai câțiva pași, podeaua se cutremură cumplit – se zgâlțâi violent, se despică și se desfăcu.

Molly se împiedică, cât pe ce să cadă.

Între Neil, aflat în frunte, și bărbatul din urma lui, scândurile podelei, sfărâmate, țâșniră ca un buchet țepos.

Din subsol răzbătu o duhoare și, odată cu acel abur puturos, se ridică și un lucru abia întrezărit în lumina tremurătoare a fasciculelor de lanterne.

„Un gândac”, se gândi Molly.

Imagini confuze din cauza luminii slabe. O formă ca de insectă. Enormă. Cu carapacea lucioasă. Coarne de gândac. Mandibule serate amenințător. Abdomen cu armură. Antene palpatoare. Mulți ochi, ciudați prin lipsa de expresie și vag luminoși. Brusc, o gură uriașă, și plină de dinți ascuțiți care rivalizau cu ai unui rechin.

Urlând, bărbatul corpolent fu înhățat de pe podeaua sanctuarului și târât în subsol.

Creatura apăruse doar o clipă, iar în următoarea dispăruse.

Din pricina podelei distruse, a picioarelor bărbatului care se zvârcoleau și a panicii, copiii se treziseră claie peste grămadă, azvârliți la pământ, iar unul – fetița pistruiată cu părul castaniu – căzuse în groapă. Reușind să se prindă cu ambele mâini de capătul frânt al unei scânduri, rămăsese agățată, iar picioarele îi atârnau în gol.

Din bezna de dedesubt, strigătele torturate ale bărbatului cerșeau moartea și implorau milă, pentru că nu era frânt și supt, ci suferea o moarte lentă, neînchipuit de dureroasă.

• Capitolul 40

Misterul răului este prea adânc pentru a fi scos la iveală de lumina rațiunii și, tot astfel, subsolul bisericii, deși nu avea decât patru metri, i se arăta lui Molly ca o genune perfectă, ca aceea pe care o descoperi când privești către vidul cosmic de la marginea cea mai îndepărtată a universului.

Înainte de a fi fost târât în camera de dedesubt, bărbatul masiv scăpase lanterna. Aceasta se rostogolise și ajunsese lângă peretele coridorului; acum fasciculul ei era îndreptat spre sacristie, dezvăluind prea puține lucruri.

Molly nu îndrăzni să îndrepte lanterna spre groapă, de teamă că ar putea stârni creatura ce se ridicase de acolo sau altele asemenea ei. De aceea o întinse bărbatului înalt, cerându-i să mături cu fasciculul sanctuarul și să-i arate lui Neil orice amenințări ar fi putut fi oprite, măcar o clipă, cu ajutorul unei împușcături.

Apoi se lăsă repede în genunchi pe marginea gropii din podea și o prinse pe fetiță de brațe.

Urletele îngrozitoare ce se auzeau de jos nu o îndemnau pe fată să se lase salvată, ci o înghețară. Nu voia să-și desprindă degetele de scândura zdrențuită.

— Hai, te scot de acolo, te ridic, îi făgădui Molly.

Conținând trei striații de verde – măr crud, verde-jad și verde-gălbui – ochii fetei cereau îndurare. Voia să fie ajutată, dar nu avea încredere.

Străduindu-se să stabilească o legătură care să spargă gheața care o făcea pe fetiță să se țină cu atâta putere, Molly o întrebă:

— Scumpo, cum te cheamă?

De jos se auziră țipetele bolborosite, cutremurătoare ale bărbatului pierdut, o vânzoleală și un zgomot ca de supt – și, dincolo de toate acestea, o șoaptă rece pornită parcă dintr-o mie de glasuri hămesite.

Fetița începu să suspine îngrozită.

Gemenii, frații ei, se aplecară deasupra gropii, iar Molly le ceru să se tragă îndărăt, însă unul din ei își încurajă sora:

— Bethany, vrea să te ajute. Las-o.

Evident, lucrul care purta înfățișarea preotului mort se

ridicase din nou în picioare, pentru că se auzi o nouă împușcătură.

Printre reverberațiile multiple ale zgomotului pușții, ce se lovea de bolți și de ferestrele cu vitralii, Neil îi strigă lui Molly:

— *Grăbește-te*!

— Bethany, o imploră ea, dă drumul scândurii!

Urmă încă o bubuitură care, venind atât de curând, îi sugeră lui Molly că nu cadavrul preotului era cea mai mare amenințare.

Molly își fixă privirea asupra ochilor fetiței și nu și-o desprinse pentru a vedea ce alte primejdii o pândeau, apoi, cu toată pasiunea pe care o putea pune în glas, zise:

— Bethany, ai încredere în mine! Sunt gata să mor pentru tine. Dacă te scap, mă arunc după tine. *Ai încredere.*

În spatele ei izbucni o lumină gălbuie, strălucirea vibrantă a flăcărilor care sporesc. Lumânările dărâmate găsiseră ceva ce putea arde.

— *Ai încredere în mine*!

Privirea fetei alunecă spre dreapta lui Molly și se opri din plâns.

Câinele. Curajos, Virgil venise până la marginea sfârtecată a scândurii.

De jos, ultimul strigăt al bărbatului se transformă într-un geamăt, apoi se lăsă tăcerea.

Ținând-o strâns pe Bethany și privind dincolo de ea, Molly nu văzu decât umbre întunecoase mișcându-se prin subsol, diferite nuanțe și texturi de beznă neliniștită. Vocile șoptitoare păreau să fi fost îndemnuri grăbite și furioase ori doar sunete fără conținut.

Vreme de o clipă, Bethany păru să comunice cu câinele. Apoi îi spuse lui Molly:

— Ajută-mă.

După care panica teribilă din ochii ei se potoli.

Ținând-o strâns de brațe, Molly o ridică ca pe o pereche de gantere. Fata dădu drumul scândurii și, mișcând din picioare de parcă ceva ar fi încercat să o prindă de ele, ieși din groapă

și fu așezată pe podea.

Reflecțiile flăcărilor jucau acum pe ziduri, plesneau ca niște cozi strălucitoare de salamandră, descriind mișcări învoalte pe ferestre, adăugând luciu suprafețelor din lemn. Molly simți mirosul de fum și-l văzu încolăcindu-i-se gros și unsuros pe după propriile picioare.

Îndemnându-i pe Bethany și pe frații ei să treacă de spărtura din podea și să ajungă pe un teren sigur, Molly aruncă o privire în spate și văzu flăcările adevărate, nu doar reflectarea lor, în naos, desfăcându-se și fluturând ca flamurile unei națiuni înnebunite după război.

Un cadavru cu părul aprins, și ale cărui haine ardeau cu pălălăi, deschise poarta ce dădea în spațiul destinat împărtășaniei și înaintă hotărât.

Molly se întoarse cu spatele la torța mergătoare și-l urmă pe bărbatul deșirat, care păși în urma lui Bethany și a fraților ei, ocolind scândurile frânte, către Neil, Abby și Johnny, către sacristie.

De astă dată, zguduiturile avură forța unui seism. Podeaua tresăltă, căzu la loc, se undui.

Bărbatul înalt se împiedică, mai să cadă în groapă, dădu disperat din brațe, dar…

… Un văr al viermilor, frate al miriapodelor, soră a viespilor, bestia care părea să fi fost zeul tuturor insectelor *țâșni* din subsol, despică abdomenul omului cu o țepușă la fel de lungă precum o lance de cavaler și-l trase în adânc.

Molly simți o căldură bruscă și intensă în spate. Cu ochiul minții, văzu mâna fierbinte a cadavrului arzând întinzându-se să-i apuce părul. O rupse la fugă.

• Capitolul 41

Strigătele bărbatului răzbătând din bezna subsolului, pocnetele lemnului lins de flăcări, șuierături de origine necunoscută, țipetele agitate ale copiilor speriați, și Neil răcnind cuvinte frânte în fragmente de sunete din cauza

bătăilor ca de baros ale inimii lui Molly…

Neil făcu un pas spre ea și îndreptă arma ca și cum ar fi vrut să o doboare. Ea se lăsă în jos și se rostogoli prin fum, iar el trase pe deasupra ei.

Cu toate că-și ținu suflarea, simțise vaporii unsuroși și, când se ridică, înecându-se, simți că trebuie să scuipe.

Din biserică, în șiruri, traversând câmpul în care se cultivau doar suflete, enoriașii morți, cu hainele de îngropăciune aprinse, se apropiau ca niște sperietori, animați de o vrajă, unii arzând, alții răspândind incendiul.

Podeaua se cutremură, zidurile se legănară, un vitraliu se crăpă de-a lungul unei linii plumbuite.

Virgil lătră de parcă ar fi zis: „E vremea să plecăm”.

Molly încuviință.

O nouă detunătură a puștii.

Johnny recuperase lanterna scăpată de bărbatul corpolent. I-o dădu lui Molly.

Numai energie și instinct, cu lanterna în mâna stângă și cu pistolul în dreaptă, deschise ușa sacristiei cu o lovitură de picior.

Ținu cu umărul ușa care dădu să se închidă la loc, pătrunse impetuos în încăpere, alungând umbrele cu fasciculul lanternei, pregătită să tragă în orice lucru pe care doar lumina nu l-ar fi alungat.

Biserica se zgâlțâi, ușile dulapurilor se deschiseră brusc, iar ea trase două focuri în sutane și odăjdii ca să fie sigură că acelea erau doar veșminte ce atârnau pe umerașe.

Virgil trecu pe lângă ea, nepăsător la detunături, grăbindu-se spre ușa ce dădea afară.

Gemete adânci și ululații semielectronice, amintind de cântecul balenelor, se ridică din străfundurile biserici, venind parcă de la o sută de metri adâncime. De această dată, podeaua tremură și *se scufundă.*

Întorcându-se ca să strige la copii, Molly descoperi că în urma ei veneau toți cei cinci copii.

Dincolo de ei, Neil stătea în cadrul ușii, cu fața spre sanctuar, pregătit să le acopere retragerea.

Podeaua devenise spongioasă, tremurând ca o membrană la fiecare pas făcut de Molly. Deschise violent ușa ce dădea afară, iar câinele țâșni din biserică.

Atentă la orice forțe ostile – cunoscute, necunoscute și inimaginabile – îi conduse pe copii în curtea prezbiteriului, unde lumina purpurie, deși dimineața făcea loc amiezii, nu mai crescuse în intensitate. Plafonul de ceață continua să atârne jos, atât de densă încât nu putea fi ghicită poziția soarelui.

În afara micului lor grup, nu se mai vedeau semne de viață pământeană sau de alt fel. Black Lake stătea încătușat în nemișcare, înveșmântat în ceața vătuită, la fel de pregătit pentru eternitate ca un faraon îmbălsămat care așteaptă să fie vârât în sarcofag.

Imediat ce Neil ieși cu spatele din sacristie, ajungând în curte, înăuntrul bisericii păru că izbucnește o furtună. Clădirea se cutremură sub o bubuitură de tunet, la fel de violentă ca un trăsnet care clatină cerurile.

Fărâme de mortar se desprinseră din zidurile de piatră. Praf și resturi de hârtie ieșiră plutind pe ușa deschisă a sacristiei.

În mod sigur, podeaua se prăbușise în subsol. Vălătucul incendiului scăzu brusc, vreme de câteva clipe, apoi crescu mai înalt și mai strălucitor decât până atunci, iluminând în nenumărate culori geometriile sacre ale ferestrelor cu vitralii.

Nici măcar mugetul incendiului dezlănțuit nu-i stârni pe cetățenii orașului să iasă pe stradă. Aceștia stăteau ghemuiți în propriile case, înarmați cu bâte de baseball și arme ușoare, sau își căutaseră alte adăposturi – ori muriseră. Ori, chiar mai rău – deveniseră ferme vii pentru mucegaiul extraterestru, gazde vii pentru minunile entomologice ale altei lumi.

• Capitolul 42

Drama bisericii în flăcări se profila sclipitor pe fundalul sumbru, dar Molly se săturase de spectacol. Sperând că prăbușirea podelei și furtuna de foc vor distruge ororile din

subsol și vor transforma cadavrele cotropite de vrajă în cenușă și resturi de oase carbonizate, se întoarse cu spatele și-i îndemnă pe copii să traverseze curtea și să iasă în stradă.

Cutremurat, dar mânat de o hotărâre sumbră, Neil li se alătură.

— Și acum, încotro?

— Dacă Virgil ne mai conduce undeva, zise ea, o să-l urmăm, dar mai întâi mergem până la tavernă.

— De ce acolo?

Molly își adusese aminte că o lăsase acolo pe Cassie, fetița de nouă ani cu ochi ca de safir, fiica unor nehotărâți.

Își mai amintise cum se plimbaseră câinii de-a lungul și de-a latul tavernei, mirosind cu asiduitate podeaua uzată. Presupusese atunci că savurau petele lăsate de mâncăruri apetisante și de băutură vărsată.

Acum își schimbase părerea.

— Dacă taverna are subsol, sigur e ceva în el. Trebuie să-i scoatem pe oameni dinăuntru cât mai curând.

Ajunseseră la șase metri de stradă când un refugiat apărut dintr-o halucinație produsă de LSD se ivi în semiobscuritatea purpurie, apropiindu-se din dreapta lor după ce traversase peluza casei parohiale. Se opriră, dar nu bătură în retragere imediat.

O colonie de mucegaiuri albe, mai mici, dar în rest la fel ca acelea pe care le văzuseră în nartexul bisericii St. Perpetua, se deplasa: structuri rotunde, ca niște bășici, de diferite dimensiuni, mânjite de scursori lăptoase, și mici saci, traversați de vinișoare, care se umflau și dezumflau încontinuu, ca și cum creatura ar fi fost întoarsă pe dos, scoțând la iveală grupuri de organe interne. Înainta pe opt picioare scurte, care îi aminti lui Molly de un greier de Ierusalim{26} – cu aspect de insectă, dar groasă și rezistentă.

Copiii se strânseră mai aproape de Molly. Ea descoperi că încrederea lor îi dădea curaj, drept răspuns la tăria pe care prezența ei le-o transmitea.

Neil scoase câteva cartușe din buzunar și încărcă pușca.

Asimetrică, de două ori mai mare decât Virgil, fără a fi

înaltă, arătarea înainta cu pas măsurat. Deși nu părea să fie făcută pentru a se mișca iute și nu avea niciun aparat vizual care să-l îndrume, Molly nu ignoră posibilitatea că hidoșenia se putea deplasa mult mai repede dacă era nevoie, ghidată de alte simțuri decât văzul, dar la fel de sigure.

Sătui și mulțumiți, și crocodilii par lenți și greoi. Când sunt înfometați sau iritați, pot alerga mai repede decât câinele sau omul.

Dacă năluca aceea solidă reprezenta un simplu mucegai sau altă specie sofisticată de plantă, atunci era puțin probabil să se dovedească un prădător primejdios din tradiția plantelor carnivore din filmul *Magazinul ororilor*[27]. Pe de altă parte, plantelor nevinovate nu le cresc picioare ca să pornească în călătorie.

În spatele lor, geamurile bisericii explodară de căldură. O cascadă de cioburi multicolore căzu cu clinchete, alcătuind mozaicuri întunecate pe peluza udă.

Ca lumina lunii acoperită când și când de nori dintr-un vis apăsat de psihoză, fulgere oranj se încolăciră pe peluza îmbibată de apă, peste mucegaiul bulbos și dezgustător care acum, prin forma lui umflată și unsuroasă, părea obscen.

Își aminti siguranța pe care o avusese, când văzuse pentru prima oară specimenul mai mare din nartex, că era malign, dacă nu chiar răuvoitor. Și *conștient*.

Beat sau nu, Derek Sawtelle mersese până la esența lucrurilor când spusese că pe lumea de pe care veneau acei invadatori, probabil că diferențele dintre viața animală și vegetală nu erau chiar atât de clar definite ca pe Pământ. Drept urmare, prădătorii nu puteau fi recunoscuți cu ușurință de fiecare dată.

Creatura nu se abătu de la direcția pe care o urmase dintru început, nu porni spre ei, ci mărșălui netulburată spre sud. Le tăie calea și continuă să se deplaseze.

În timp ce se îndepărta, lucrul scoase un sunet pe cât de neașteptat, pe atât de tulburător, încât Molly simți că rațiunea șovăie, așa cum se întâmplă cu o monedă rotită, care își pierde din viteza de rotație. Lucrul, atrocitatea palidă, scoase

un strigăt care semăna cu plânsul tăcut al unei femei lovite de nenorocire, un plâns mut, dar încărcat de suferință nespusă.

Vreme de o clipă, încercă să respingă ideea că acea creatură se lamenta, și de aceea privi în jur, căutând din ochi o siluetă umană care putea glăsui astfel. Nu zări pe nimeni.

Într-adevăr, oribilitatea pe opt picioare jelea, deși felul în care plângea îi era firesc, probabil, nu mimat, o similitudine explicabilă doar de pura întâmplare.

A interpreta sunetul drept necaz sau nenorocire era, fără îndoială, o greșeală. Țipătul unui cufundar, care sfâșie neclintirea unui lac într-o noapte de vară, poate sugera singurătatea pentru urechea umană, chiar dacă nu tocmai singurătatea este starea de spirit pe care vrea să o exprime cufundarul.

Cu toate acestea, auzind un țipăt atât de sfâșietor uman scos de o creatură atât de ciudată și respingătoare din toate punctele de vedere, orice om ar fi fost cuprins de un fior înghețat de neliniște.

Lucrul tăcu – dar, o clipă mai apoi, dintre sau din spatele unor case de peste drum, se auzi un țipăt de răspuns.

Așadar, un seamăn de-al lui se găsea acolo, iar cel care țipase primul se opri, monstruos, ca și cum ar fi ascultat răspunsul.

Apoi se auzi un al doilea răspuns, venind din altă direcție, la fel de slab – însă acesta avea un timbru mai profund și nu mai semăna cu plânsul unei femei, ci cu acela al unui bărbat.

După ce vocile tăcură, monstrul porni din nou la drum, urmându-și calea de la început.

Suprareal. Ireal. Prea real.

— Uite, zise Neil, arătând către nord.

O altă luminozitate, semănând cu aceea care plutise pe deasupra lor pe La Cresta Avenue, apăru în ceața densă, călătorind fără zgomot de-a curmezișul orașului, de la nord-est spre sud-vest.

— Și acolo.

Dinspre vest, apăruse o a doua navă luminoasă și se îndrepta spre est pe un traseu sinuos.

În spatele perdelei de ceață care ascundea mai totul, stăpânii cerului își continuau operațiunile de cucerire.

• PARTEA A ȘASEA •

Dar în spatele meu într-o rece suflare aud
Zăngănitul oaselor și un chicotit cu gura până la urechi.{28}

T.S. Eliot, *Țara pustie*

• Capitolul 43

De la biserica St. Perpetua până la taverna Tail of the Wolf, Johnny și Abby merseră aproape de Neil, în vreme ce Virgil rămase în urma lor, atent la orice primejdie de a fi atacați din spate sau din flancuri. Câinele părea să fi înțeles că, deocamdată, sarcina lui principală era de a păzi, nu de a conduce.

În fruntea micii coloane, mergând cu gemenii și cu sora lor, Molly află că îi chema Eric și Elric Crudup, născuți de Anul Nou în urmă cu zece ani. Primiseră numele unor eroi vikingi, deși niciunul din părinți nu se putea lăuda cu strămoși scandinavi.

— Lui mami și tati le plac Aquavit și berea Elephant, spuse Eric. Le beau una după alta.

— Aquavit și berea Elephant sunt făcute în țările scandinave, explică Eric.

Sora lor – cu aspect mai nordic decât frații ei datorită părului blond – era cunoscută mai mult după numele mijlociu, Bethany, pentru că primul era Grendel.

Părinții îi dăduseră numele de Grendel știind că era de origine scandinavă. Fata împlinise deja patru ani când ei aflară că numele fusese purtat de monstrul ucis de Beowulf. Cunoștințele lor de mitologie scandinavă și de literatură engleză nu se ridicaseră la nivelul la care apreciau cele mai bune băuturi din Scandinavia.

Niciunul din cei doi bărbați care pieriseră în biserică nu

erau rude ale copiilor. Cel corpolent, pe care îl cunoscuseră – dar nu bine – drept domnul Fosburke, preda la clasa a șasea din școala lor. Nu știau cine era cel înalt.

Eric, Elric și Bethany credeau că părinții lor trăiau, deși ei – și bunica din partea mamei, care locuia cu ei – „ieșiseră prin acoperiș”, în cursul nopții, lăsându-i pe cei mici să-și poarte singuri de grijă.

Ulterior, când se oprise curentul, copiii se simțiseră prea speriați ca să mai rămână acasă. Fugiseră două intersecții prin ploaie ca să se adăpostească în biserică. Unde îi găsise răul.

„… Ieșiseră prin acoperiș…”

Sub marea de ceață purpurie, în lumina scăzută a soarelui înecat, în care demonii și amenințările de pe altă lume fuseseră eliberate în număr neștiut, Molly trebuia să fie atentă la fiecare umbră, ce putea fi chiar o umbră sau o amenințare mortală. Cum se grăbeau, nu se putea concentra îndeajuns la discuție ca să afle de la cei trei copii ce înțelegeau mai precis prin „ieșiseră prin acoperiș”.

Copiii pășeau iute alături de ea, dornici să povestească tot ce văzuseră.

— S-au ridicat pur și simplu din camera de zi, spuse Bethany, care părea să fi depășit în mod remarcabil trauma produsă de șederea ei, ca o momeală, deasupra culcușului din subsol al insectelor cu aspect oribil.

— Au plutit ca niște astronauți când nu e gravitație, zise Elric.

— Noi am fugit la etaj, explică Eric.

— Și i-am găsit în dormitor, dar au continuat să se înalțe, completă Elric.

— M-am speriat, zise Bethany.

— Ne-am speriat toți, confirmară gemenii în același timp.

— Dar bunica, nu. Ea nu s-a speriat.

— A înnebunit, afirmă Eric.

Bethany se simți jignită.

— Ba nu.

— Era nebună de legat, insistă Eric. Râdea. Am auzit-o râzând.

Dintr-o curte sau alee din apropiere, se auzi plânsul unei femei, care poate pornise din pieptul unei văduve sau mame nenorocite, dar Molly nu era dispusă să creadă niciuna, nici alta.

În vremuri normale, s-ar fi dus imediat să vadă despre ce era vorba, să ofere ajutor, consolare… Acum nu îndrăznea să ofere consolare decât copiilor. Țipetele de suferință și durere erau o capcană, iar mila ei putea fi răsplătită de vreun cârlig, gheară sau țepușă.

Începu să pășească mai energic, gândindu-se la Cassie, care rămăsese în tavernă, în grija beților și a celor ce se autoamăgeau, iar copiii Crudup iuțiră și ei pasul.

— În orice caz, bunica a înnebunit mai târziu, spuse Elric. Întâi am fugit la etaj și am văzut cum ei au ieșit prin podea, direct din camera de zi.

— Și după aceea au plutit drept prin tavan, a adăugat Eric.

— S-au agățat de noi, spuse Bethany, ca și cum i-am fi putut opri, dar noi eram speriați, și oricum nu puteam să-i ținem.

— Nu s-au putut agăța de nimic. Eric părea supărat în legătură cu fapte rele comise cu mult înainte să înceapă cucerirea Pământului.

— Când s-a întâmplat din nou, își aminti Elric, am încercat să o țin pe bunica de un picior.

— Și eu l-am ținut pe Elric, fiindcă mă temeam că o să plece cu ea, spuse Bethany.

Năucită de povestea aceea, care cu altă ocazie ar fi sunat ca relatarea unui coșmar sau halucinație și ar fi putut fi lesne ignorată, Molly zise:

— Dar ce vreți să spuneți, chiar au trecut *prin* tavan?

— Da, întări Eric. De parcă n-ar fi fost solid, ci doar *visul* unui tavan.

— Ca atunci când magicianul își bagă asistenta într-o cutie și o taie în două, când lama trece prin picioarele ei, dar ea nu pățește nimic, iar lama se îndoaie, explică Elric.

— Am crezut c-o să plutim și noi, pentru că așa li s-a întâmplat lor, și-a amintit Bethany, dar n-a fost așa.

— Ne-am suit pe scara care dă în pod și urlau acolo, spuse Eric.

— Bunica, nu, ținu să precizeze Bethany.

— Așa e. Ea se pregătea să înnebunească mai târziu.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— În fine, continuă Elric, urlau și încercau să se agațe de ceva, de bârnele din pod.

— Și țipau la mine și la Elric, spuse Eric. „Ticăloși mici, faceți ceva.”

— Au spus ei mai multe și mai rele decât „ticăloși”, spuse Bethany. Dar ne-am înțeles cu *luni* în urmă să nu vorbim așa ca ei.

— Am fi făcut ceva, explică Eric, dar nu aveam ce, iar ei nu se puteau ține de nimic, și au ieșit prin acoperiș.

Dădură colțul și intrară pe o stradă unde jumătate din copaci erau decorați cu mușchi cenușiu, amintind de o scenă din mlaștinile din Louisiana sau de mintea lui Poe când consuma opiu. Trunchiurile strâmbate erau pline de licheni luminoși și deformate de excrescențe cum Molly nu mai văzuse până atunci, forme ca niște viermi inelați, de dimensiunile unui capac de pubelă, grași și colcăind pe sub scoarță.

— Noi n-am putut ajunge pe acoperiș, îi spuse Elric lui Molly, așa că n-am văzut ce s-a întâmplat după aceea.

— Dar i-am auzit, spuse Bethany cu un aer solemn.

— Răcneau, spuse Eric, în ploaie, deasupra casei.

— Ne-am speriat.

— Tare de tot.

— Iar glasurile au dispărut în ceață, spuse Eric.

— Au fost teleportați, explică Bethany.

— La nava-mamă, rostiră la unison gemenii, educați de secolul tehno-fanteziilor în care fuseseră procreați de părinți.

— Nava-mamă. Așa credem noi, aprobă sora lor. Cred că o să se întoarcă. Oamenii care sunt teleportați în sus sunt aduși înapoi mai târziu, dar uneori în alte locuri.

Cu toate că mergeau pe mijlocul străzii, trebuiră să treacă

pe sub ramurile lungi ale copacilor infectați. Molly ar fi vrut să se întoarcă, dar mai aveau puțin până la tavernă.

În neclintirea aceea fără nicio adiere, lui Molly i se păru că aude zgomote furișe deasupra capului. Privind printre gene în sus, prin rețeaua de ramuri, care de la înălțimea de cinci metri dispăreau în ceața purpurie, nu putu vedea mare lucru, pentru că ramurile desfrunzite aveau frunze și erau infestate de mușchi.

Speriați și ei, copiii găsiră că era mai bine să vorbească la trecerea prin pădurea bântuită.

— Când ne-am dus în pod, după bunica, îi zise Elric lui Molly, am găsit ceva, dar nu l-am văzut de la început.

— Dar l-am mirosit imediat, zise Eric.

— Mirosea a ou stricat și a chibrituri arse, preciză Bethany.

— Ba mirosea a baligă, zise Elric de-a dreptul.

— A excremente, îl corectă Bethany, care dezaproba cu hotărâre cuvintele vulgare. A ouă stricate, chibrituri arse și excremente.

Prin spațiile libere din rețeaua crengilor de deasupra lor, având ca fundal strălucirea purpurie a plafonului de ceață, Molly văzu o mișcare rapidă și fluidă. Distinse prea puțin ca să aprecieze forma sau dimensiunile lucrului care îi urmărea din ram în ram.

— Noi n-am văzut lucrul decât după ce a ieșit bunica prin acoperiș, spuse Elric.

— Și nici atunci nu l-am văzut bine, își aminti Bethany.

— Lumina încă nu se stinsese, spuse Eric, așa că-n pod ardea un bec.

Elric își aminti.

— Dar când te uitai direct la el, nu puteai vedea niciun detaliu, ci doar forma.

— Dar și forma era *schimbătoare,* a spuse Bethany.

— Cel mai bine îl vedeai cu colțul ochiului, povesti Eric. Era între noi și ușa de urcare în pod, și venea drept spre noi.

— Și-atunci ne-am speriat al naibii de tare, spuse Bethany.

— Să facem pe noi, spuse Elric, apoi își ceru scuze față de sora lui, deși nu pe deplin sincer. Iartă-mă, Grendel.

— Idiot, zise fata.

— Tâmpito.

— Jigodie, îl puse ea la punct.

Cu cât mergeau mai mult pe sub bolta formată de ramuri, cu atât percepea Molly mai multă mișcare exact deasupra lor, deși acele mișcări rămăseseră furișe. Bănui că deplasarea ei și a copiilor era însoțită de numeroase prezențe arboricole, nu doar de o singură creatură.

Când aruncă o privire înapoi către Neil, Abby, Johnny și Virgil, observă ca și ei își dăduseră seama de prezența călătorilor nevăzuți din copaci.

Neil avea pușca în ambele mâini, ținând-o nu foarte strâns, cu țeava în sus, gata să o rotească la stânga sau dreapta și să tragă în ramuri la primul semn de pericol. Acest bărbat încântător își petrecuse treizeci și doi de ani în căutări calme – savant, păstor, producător de mobilier –, dar în cursul nopții se dovedise un protector curajos.

— Chestia din pod putea să ne ia pe toți, dacă ea nu ar fi făcut-o să se retragă, spuse Elric.

— *Sigur* nu ne prindea ea pe noi, susținu Bethany.

— A apărut ca din aer. Ca tipul din filmul acela vechi, *Războiul Stelelor,* spuse Eric, numai că ea nu era tip și nici n-avea sabie luminoasă – da' nici n-avea sabie.

Imediat în fața lui Molly, deși netulburate de vreo boare, frunzele vorbeau altor frunze, mușchiul tremura auzind conversația, iar mâna unuia dintre urmăritorii lor apăru, doar mâna, prinzându-se de o ramură, ca să-și păstreze echilibrul.

— Obi-Wan Kenobi, spuse Elric.

— Așa e, aprobă Bethany. Moșul acela.

Mâna apărută era la fel de mare ca mâna lui Molly, având doar un deget în plus, extrem de puternică după aspect, de un carmin-închis, cu solzi ca de reptilă.

— Nu era chiar așa de bătrână, spuse Eric.

— Ba era, îl contrazise Bethany.

— Nu era la fel de bătrână ca moșul din *Războiul Stelelor.*

— Mda, nu era.

Cu câte patru falange la fiecare deget, terminat cu gheare

negre, la fel de ascuțite ca ghimpii trandafirului, mâna stacojie dădu drumul ramurii și dispăru în frunziș, dovedind că agila creatură pornise înaintea lor.

Revenind la prezența amenințătoare întâlnită în podul casei lor, Elric spuse:

— Nu știu cum de-a reușit să facă să stea departe de noi.

— A vrăjit-o, fu de părere Bethany.

Molly se întrebă cum de putea o creatură de dimensiunile ei să se deplaseze atât de repede dintr-un copac în altul, și totuși într-o liniște aproape deplină, și fără să tulbure frunzele și mușchiul. Și se mai întrebă câte asemenea creaturi viermuiau prin ramuri atât dedesubtul, cât și deasupra cetii dense.

— N-a făcut farmece s-o găsească, spuse iritat Eric.

— Cuvinte magice, insistă Bethany. „Forța să fie cu tine."

Molly se gândi că trebui să se deplaseze încontinuu. Intuiția îi spunea că orice ezitare ar putea fi interpretată drept slăbiciune și orice semn de slăbiciune ar oferi șansa de-a fi atacați.

— Ce-i prostia asta? făcu Eric. N-a spus „forța să fie cu tine" și nici altă chestie dintr-asta.

— Bine, și-atunci ce-a zis?

Ajunseseră la vreo douăzeci de metri de intersecție. În fața lor se găsea Main Street, cu trei benzi late de circulație, nu două, și acelea înguste; copacii nu acopereau toată lățimea străzii, ca aici.

— Nu-mi aduc aminte ce-a zis, recunoscu Eric.

— Nici eu, spuse fratele lui.

— Dar tot a zis *ceva,* susținu Bethany.

La trei pași în fața lor, mâna stacojie a unei creaturi apăru pe o creangă altfel desfrunzită.

Molly se gândi să tragă cu pistolul în copac. Chiar dacă ar fi nimerit creatura și ar fi ucis-o, ar fi fost un gest nesăbuit. Instinctul – care, alături de intuiție, rămânea unul dintre puținele lucruri care să o îndrume – îi spunea că, dacă ar trage, ar putea declanșa atacul dezlănțuit al altor creaturi aflate pe autostrăzile din crengi de deasupra capului.

Simultan cu apariția mâinii, o anexă, lungă de cel puțin un metru și treizeci de centimetri, de culoare roșie cu pete verzi, cu grosimea de peste trei centimetri la bază, dar devenind ca un bici cu șfichi subțire și tăios la capăt, probabil o coadă, alunecă dintre frunze, coborî în fața lor într-un arc lenevos – apoi plesni în sus, retezând din mușchii prinși de ramuri, și dispăru.

Bethany și frații ei văzuseră acel spectacol al cozii sinuoase. Era evident că pentru ei fusese pregătit. Coada avea rostul de a constitui o provocare și de a crea panică.

Copiii se opriră, agățându-se unul de celălalt.

— Nu vă opriți, le șopti Molly, dar să nu fugiți. Mergeți. La fel ca până acum.

Teama îi făcuse precauți pe copii, însă mersul la pas era mai bun decât goana care ar fi putut, așa cum se întâmplă în cazul tigrilor, să declanșeze o urmărire. Iar unei vânători nu aveau cum să-i reziste.

Se găseau la zece metri de capătul bolții înfrunzite de deasupra străzii.

Ca și cum toate acele lucruri îngrozitoare ar fi alcătuit o compoziție nebunească, organizată și orchestrată în cel mai mic amănunt, din ceața dimineții se auzi din nou plâns de femeie, căruia îi răspunse un vaier la fel de nenorocit scos de un bărbat, și, de asemenea, de undeva din fața lui Molly, se auzi zăngănitul unui capac de canalizare, lovit pe dedesubt de vreo creatură neliniștită. Probabil era corpul fără cap al lui Ken Halleck.

• Capitolul 44

Plâns uman venind din surse inumane, reptile roșiatice mari cât leoparzii umblând prin copaci, un bărbat fără cap sau ceva și mai rău făcându-și de lucru cu capacul canalizării – anarhie dezlănțuită în întreaga lume, o maree mânjită de sânge care amenința să smulgă starea de sănătate mintală din rădăcini, să o plivească de parcă ar fi fost o buruiană și să o

azvârle.

Molly continuă să meargă, deși se îndoia că va scăpa de sub bolta copacilor. Spre uimirea ei, ajunseră la intersecția cu Main Street, unde singura arhitectură de deasupra capului era reprezentată de bolțile purpurii, mereu schimbătoare, din ceață peste ceață.

Înainte de a reuși să-și trezească în suflet măcar o speranță firavă, una dintre navele mute și luminoase apăru din nou din neguri, gonind către ei dinspre vest cu atâta rapiditate, încât, la șase secunde după ce o zărise, ea îi și ajunsese deasupra capului. O formă fără formă. O lumină care nu-și dezvăluia sursa. Puterea ei impresionantă era sugerată de nemișcarea absolută a levitației ei.

Ca și mai devreme, Molly se simți examinată până la nivel celular, fiecare firicel din încrengătura bogată a emoțiilor ei fiind cartografiat, fiecare întorsătură a gândurilor, de la cea mai luminoasă la cea mai întunecată, fiind explorată instantaneu și înțeleasă în cel mai mic amănunt. Prin raze analitice, curenți palpatori, scanări telepatice, printr-o știință și o tehnologie care depășeau capacitatea minții umane, era răsfoită și *cunoscută*.

În cazul întâlnirii precedente se simțise dezbrăcată, îngrozită și rușinată. Acum se simțea la fel ca mai devreme.

Copiii păreau orbiți, lucru ușor de anticipat, și temători, așa cum se cuvenea, însă ea nu credea că vreunul dintre ei se simțea la fel de profund agresat ca ea.

Aruncând o privire la Neil, pe a cărui față ea putea oricând să citească extrem de multe, Molly observă mai mult decât teama brută; recunoscu teroarea, cu toate subtilitățile ei, începând cu iritarea și anxietatea, până la panica incipientă, dar și ceea ce ar fi putut fi interpretată ca o părere de rău cumplită. Iar părerea de rău lupta cu furia în fața acelei examinări intruzive, căreia nu i se putea da un nume mai precis decât „viol psihologic”.

Inima i se umplu de furie, într-o măsură ce rivaliza cu sângele, pentru că avu senzația că, dacă lumea avea să fie luată în robie și dacă toți urmau să fie măcelăriți mai curând

sau mai târziu, atunci li se datora măcar îndurarea unei morți rapide și ușoare. În schimb, simțea că devenise o jucărie vie, ținută în lesă de un stăpân perfid: chinuită cu sălbăticie, amenințată și torturată.

Nu-și putea explica felul în care o specie extraterestră, cu o mie de ani mai avansată decât umanitatea, având înțelepciunea de a depăși limitele de viteză a luminii și capabilă să traverseze galaxii într-un timp atât de scurt, putea fi atât de barbară, atât de nemiloasă. O civilizație suficient de sofisticată pentru a construi nave mai mari decât munții și mașini în stare să transforme lumi întregi în doar câteva ore ar fi trebuit să fie și o civilizație extrem de sensibilă la suferință și nedreptate.

O specie capabilă de distrugeri nemiloase, comise în noaptea ce abia se încheiase, sigur nu avea conștiință ori sentimente de remușcare, fiind sociopată în mod incurabil.

Perversă și rea.

Desigur, o civilizație constituită de indivizi motivați doar de interes personal, incapabili de empatie, fără milă față de alții, nu va atinge culmi de măreție. Răul se va întoarce asupra lui însuși, așa cum se întâmplă întotdeauna, iar o asemenea specie s-ar nărui cu mult înainte de a putea ajunge la stele.

Doar dacă…

Doar dacă nu cumva era un *stup,* situație în care indivizii nu aveau conștiință, lipsindu-le până și conceptul de milă, astfel că ei găseau plăcere în cruzime, și nu aveau o personalitate individuală care să se deosebească de aceea a altor miliarde de semeni. În acea situație, fiecare își direcționa impulsurile rele în afara stupului, dedicându-și întreaga capacitate intelectuală pentru crearea de tehnologii vicioase, în interesul prosperității răului tuturor. Nevoia lor de a distruge, furia lor implacabilă, se îndreptau asupra a tot ce nu aparținea stupului sau nu îi era de folos acestuia. Pentru asta, indivizii era gata să radă, să distrugă și, înlăture tot ce le stătea în cale.

Chiar dacă ar fi colonizat Pământul timp de un deceniu sau un secol, până la urmă tot ar fi plecat spre altă lume, lăsând în

urmă o sferă lipsită de viață, pustie ca Marte, doar nisip și stânci, gheață și vânt care urlă sfâșietor.

Distrugătorii încă nevăzuți ai lumilor *simțeau plăcere* văzând haosul dezlănțuit de ei, teroarea și sângele vărsat. Dorința lor principală era distrugerea a tot ce era diferit de ei, iar singura lor satisfacție era să contemple suferința creată. Acel adevăr era confirmat de tot ce se vedea în Black Lake.

Toate acele gânduri o frământau pe Molly în timp ce-i îndruma pe copii de-a lungul Main Street, pe sub nava ce atârna tăcută din cer. Reflecțiile luminoase ale vasului învăluit de ceață jucau pe pavaj, de parcă i-ar fi urmărit pas cu pas până la tavernă.

La ușă nu găsiră pe nimeni stând de pază.

Ca și mai devreme, reclamele de neon ale companiilor producătoare de bere, aflate în vitrine, erau acum stinse și ascunse de storurile coborâte. De afară nu se vedea nimic din interiorul tavernei.

Pactul pe care îl încheiase Molly cu Neil – acela că vor merge pretutindeni împreună, că vor muri alături dacă moartea îi va găsi și că nu-l vor lăsa pe celălalt să moară singur – trebuia schimbat.

Dacă intrau amândoi în tavernă să-i convingă pe cei dinăuntru că în subsol li se pregătea o formă cumplită de moarte, atunci cei cinci copii aveau să rămână singuri afară. Prăzi ușoare.

Pe de altă parte, dacă intrau cu copiii, se putea să-i expună la aceleași orori de care abia îi salvaseră în biserică – sau la ceva mai rău, ținând seama că, ceas după ceas, inamicul se specializase în a face rău.

În situația aceea, precum și în altele din viitor, ea și Neil trebuiau să se despartă. Dacă nu aveau curaj să acționeze singuri când era nevoie, puteau merge direct la bancă, împreună cu cei cinci copii față de care își luaseră o răspundere, și să uite de ceilalți copii care ar fi avut nevoie de ei.

Copii precum Cassie. Care se afla în tavernă.

Neil vru să intre, însă conveniseră că cel care rămânea cu

copiii trebuia să fie înarmat cu pușca.

Arătând spre nava luminoasă care plutea prin ceață, Molly spuse:

— N-o s-o dărâmăm cu o pușcă, dar alicele, cu dispersia lor, sigur descurajează mai multe animale și insecte mari decât toate gloanțele din pistolul meu.

Neil încercă să-i dea pușca, dar ea refuză să o primească. Nu trăsese cu pușca până atunci. Bănuia că reculul puternic ar fi împiedicat-o să tragă precis, asta cel puțin până învăța cum să-l compenseze.

Doar un dement sau un depresiv cu tendințe de suicid s-ar apuca să învețe cum să mânuiască o armă în toiul bătăliei.

Neil avea să rămână în stradă, ca să-i apere pe copii.

Înarmată cu pistolul de 9 mm, Molly voia să intre în tavernă și să-i sfătuiască pe cei dinăuntru să plece și, într-un fel sau altul, să o scoată pe Cassie de acolo.

De-a lungul Main Street, nimic nu se mișca în semiobscuritate, în afară de ceața violacee, care plutea molatică în acea dimineață lipsită de orice adiere.

Black Lake era învăluit de tăcerea unei insecte captive într-o bucată de ambră, tăcerea unei fosile ascunse în miezul unei pietre.

Apoi, de departe se auzi plânsul unui bărbat. O femeie îi răspunse tot plângând. Apoi încă un bărbat.

Toate cele trei plânsete erau pătrunse de emoție, convingătoare, asta până ce se descopereau cadențele similare ale tuturor acelor suferințe.

Aerul dimineții se încălzise. Molly își scoase pelerina de ploaie.

Dragonii roșii din copaci probabil că urmăreau totul de la distanță. Probabil că ei vânau doar în copaci. Sau poate coborau să ucidă pe stradă; nici nu avea importanță, presupuse ea, pentru că, dacă nu erau ei, atunci se găseau alte creaturi ucigașe.

La cinci metri deasupra capului, ceața groasă ca o catifea era o draperie trasă între umanitatea muribundă – care era atât protagonistă a tragediei, cât și spectatoare – și ultimul act

al Armageddon-ului. Decoratorii aduceau pe scenă recuzita pentru scena finală.

Vigilentă, nava luminoasă apăru deasupra. Molly încă nu se obișnuise cu examinarea atotpătrunzătoare a celor de la bordul ei. Se simțea umilită, curios de rușinată, înspăimântată și furioasă.

Considera că era bine să-și alimenteze furia. Ca și speranța, ținea disperarea departe.

Virgil îi linse palma stângă, apoi reveni la rolul lui de paznic al copiilor în orașul mort.

Nu era nevoie ca Molly să-i spună lui Neil că-l iubește. El știa asta. Iar ea știa ce reprezenta pentru el. Amândoi își comunicau totul doar printr-o privire, o simplă atingere.

Cu pistolul într-o mână și cu lanterna în cealaltă, Molly intră în tavernă.

• Capitolul 45

Ca și mai devreme, flăcările mâncau din fitilurile zecilor de lumânări aflate în globuri de sticlă de culoarea ambrei. În lumina liniștitoare a lumânărilor, pereții și tavanul tavernei lui Russell Tewkes păreau să tremure ca niște draperii pictate.

Și aerul părea luminos, similar atmosferei dintr-un vis al îngerilor, și vreme de un moment, Molly se simți ușurată gândindu-se că toți cei care rămăseseră acolo plecaseră până la urmă. În separeuri sau la mese nu mai era nimeni. Nici la bar și nici Tewkes nu mai era acolo.

Derek și băutorii plecaseră. La fel și iubitorii de pace. Ca și nehotărâții, între care se găsise și Cassie.

Dacă nu ar fi examinat locul încă o secundă, dacă s-ar fi întors să iasă, ar fi socotit că toți plecaseră spre bancă, pentru a da o mână de ajutor la pregătirea măsurilor de apărare. Zăbovind, Molly își dădu seama că scenariul preferat de ea acolo nu se derulase tocmai.

În primul rând, armele. Puști, puști de vânătoare și pistoale, toate rămăseseră lângă perete.

Băutorii și iubitorii de pace nu fuseseră înarmați, însă mulți dintre nehotărâți se pregătiseră să se apere dacă, într-un târziu, socoteau că autoapărarea devenea necesară sau de dorit. *Nu toți* ar fi ieșit în lumea aceea schimbată sau în schimbare fără să aibă o armă în mână.

În al doilea rând, hainele. Fulgarinele și jachetele rămăseseră pe scaune. Apoi văzu bluze și cămăși, plus o pereche de blugi.

Aventurându-se mai departe de ușa de intrare, pătrunzând mai adânc în tavernă, găsi alte obiecte de îmbrăcăminte abandonate pe podea. Pantaloni normali, kaki, blugi, cămăși, bluze, șosete, lenjerie bărbătească și de damă. Pantofi, ghete, curele și pălării de ploaie.

Semne de violență – pe podea zăceau nasturi de toate culorile și stilurile. Hainele fuseseră sfâșiate cu atâta furie sau frenezie, încât nasturii săriseră din cusături. Numeroase obiecte de îmbrăcăminte erau sfâșiate de-a lungul cusăturilor.

Și totuși nu se trăsese cu nicio armă.

Tăcerea domnea deplină ca un lac adânc. Molly își ținu răsuflarea, ascultă, însă urechile puteau la fel de bine să-i fie astupate de apa oceanului.

Lovi ușor câțiva nasturi. Zdrăngăniră, rostogolindu-se pe scândurile podelei și dovedindu-i că încă nu asurzise.

Și ceasurile de mână fuseseră azvârlite. Sclipeau pe mese și pe podea, cu căldura aurului, strălucirea rece a argintului; coliere, medalioane, brățări, inele.

Curioasă să afle ce se întâmplase, Molly nu putea decât să presupună că toți cei treizeci, patruzeci de oameni care lipseau fuseseră siliți să se dezbrace în ciuda voinței lor. Pentru că îi cunoscuse pe unii dintre ei, iar aceștia fuseseră oameni decenți, nu-și putu imagina că ei s-ar fi despuiat de bunăvoie.

Și fără să se tragă un foc.

Așadar… poate fuseseră cuprinși de o nebunie comună, care rezultase după ingerarea accidentală a unei toxine care produsese o psihoză.

Anumite mucegaiuri exotice, rar întâlnite, inclusiv unul

care își găsea gazdă în porumb, puteau provoca halucinații vizuale și auditive, și se putea întâmpla ca în urma unei isterii de masă să dispară o întreagă comunitate. Unii considerau că aceasta era explicația de bază – nu doar fanatismul religios – privind tribunalele care judecau vrăjitoare în Salem, pentru că acestea apăreau în anotimpul în care mucegaiurile erau mai active.

Mucegaiurile erau o clasă de ciuperci, iar ciupercile păreau să formeze o categorie mai importantă a ecosistemului extraterestru invadator decât era în ordinea firească a Pământului.

Toxinele produse de ciupercile extraterestre puteau provoca iluzii, halucinații în masă sau chiar isterie de un tip și o intensitate încă necunoscute experienței umane. Psihoză temporară. Nebunie ireversibilă. Poate chiar demență criminală.

Pe mese și pe podea se vedeau sticle de bere, toate sparte. De Corona. Heineken. Dos Equis.

Unele păreau sparte intenționat, pentru a crea arme tăioase. Gâtul lung al unei sticle de Corona putea deveni un mâner util, iar corpul spart al sticlei se transforma într-o lamă ascuțită cu multe tăișuri.

Pe una dintre aceste arme tăioase, Molly găsi sânge. Apoi, pe alta. Și pe o a treia. Încă umed.

Picături arteriale pătau câteva articole aruncate de îmbrăcăminte, deși volumul redus nu indica măcel în masă sau o încăierare.

Dar lipseau aproape patruzeci de persoane. Evident, goale pușcă. Dar… în viață? Moarte? Unde?

Încă o dată, Molly își ținu suflarea, impunându-și să asculte *dincolo* de bătăile ritmice ale inimii, dar nu auzi nimic.

În partea din fund a sălii, dincolo de mese, se afla holul ce dădea spre grupurile sanitare pentru bărbați și femei. Spre dreapta holului, în peretele din spate al acestei încăperi se vedea o ușă pe care scria: NUMAI PENTRU ANGAJAȚI.

Lumina lumânărilor din partea din față a tavernei, unde stătuseră adunați mai toți orășenii, nu alunga umbrele din

partea din spate a încăperii. Și totuși, datorită luminii nesigure, reuși să observe că ușa, care era închisă, când fusese ea aici stătea deschisă pe sfert.

Nu era prea încântată să continue explorarea de una singură, însoțită doar de o hoardă de așteptări îngrozitoare.

Considerând că probabil avea să-și trăiască restul zilelor într-un hățiș de enigme și secrete, putea să supraviețuiască și fără să aibă răspuns la acel mister. Deși era din fire o persoană curioasă, acum i se părea că prețul curiozității ar fi același ca și cel plătit de motanul curios – moartea.

Un singur lucru o făcea să nu se retragă. Gândul la Cassie.

Dacă fata era încă în viață, probabil că era în primejdie și suferea mult. Nu putea să o abandoneze.

Poate coincidența făcea ca părul lui Cassie să fie blond, la fel ca al Rebeccăi Rose, și ca amândouă să aibă ochi albaștri.

Molly nu crezuse însă niciodată în coincidențe. Nu avea să înceapă acum să le ia în serios.

Ea vedea un plan în toate lucrurile, deși deseori înțelesul acelui plan era greu de descifrat. Uneori era chiar de-a dreptul imposibil. Ca acum.

În timpul redactării unui roman, când ajungea să creadă în realitatea personajelor ei, acestea începeau să acționeze din propria voință, făcând lucruri care o fermecau, intrigau și îngrozeau. Îngăduindu-le să aibă voință, se bucura de alegerile lor inspirate și de succese, o întristau prostia, răutatea și de multe ori jelea când ele sufereau sau mureau. În interesul autodeterminării lor, Molly prefera să țină o cronică a evenimentelor din viața lor decât să le creeze, rareori trăgea sfori și, în general, le oferea doar o îndrumare blândă prin semne și prevestiri pe care ele le înțelegeau și acționau în consecință sau, spre nefericirea lor, refuzau să le recunoască.

Aici, singură sub acoperișul de la Tail of the Wolf, Molly spera să găsească o îndrumare și, dacă nu reușea să o recunoască atunci când îi era oferită sau dacă o interpreta greșit, spera să intervină cineva să tragă sforile pentru ea.

Problema nu era dacă trebuia să renunțe sau să meargă mai departe. De renunțat nu putea să renunțe. Își știa rolul. Acela

de a-i salva pe copii; nu de a-i abandona.

Chiar dacă ar fi fost brunetă, fără să semene deloc cu Rebecca Rose, Molly tot nu ar fi părăsit-o pe Cassie. Problema nu era dacă trebuia sau nu să o salveze, ci unde să o găsească pentru a o scoate de acolo.

În partea din fund a zonei rezervate clienților, ușa pe care scria NUMAI PENTRU ANGAJAȚI stătea întredeschisă. În camera aceea, o lumină care pâlpâi părea să o cheme.

Poate că aceea era îndrumarea. Sau poate capcana.

• Capitolul 46

Gândindu-se la ușă și stând cu ochii pe ea, Molly merse până la capătul barului. Deschise ușița și verifică zona îngustă de servire în care Russell Tewkes umplea paharele de bere și pregătea cocktailurile.

Pipăi drumul cu ajutorul lanternei. Nu se ascundea nimeni între cioburile ascuțite și fragile ale oglinzii sparte de la bar.

Un reziduu negricios umplea holul care ducea către grupurile sanitare. Cu fasciculul lanternei străpunse bezna, dar nu ea dezvălui prezența nimănui.

Se gândi să verifice cabinele. Perspectiva nu o încânta câtuși de puțin.

Se temea de dimensiunile la care ajunsese probabil mucegaiul din debara. Oare ce capacități avea?

În baia femeilor, nu închisese fereastra după plecarea lui Render. Pe acolo s-ar fi putut strecura orice în acea noapte a vrăjilor. În spațiul strâmt, cele trei cabine cu ușile închise ofereau șansa de a deveni tot atâtea surprize pregătite în Iad.

Pe de altă parte, cele două bai nu ar fi putut găzdui patruzeci de persoane. Nu se aștepta să le găsească în grupuri mici, vii sau moarte, dar în același loc.

Conștientiză din nou faptul că se afla în punctul nemișcat al lumii ce se răsturna, într-un moment în care trecutul și viitorul se suprapuneau.

Deși se opusese mereu acestui mod de cunoaștere și trăise

cu hotărâre în viitor, concentrată asupra viitorului din ambiție, Molly înțelese, în cele din urmă, că *aceea* era adevărata condiție a umanității: Dansul vieții nu se petrecea ieri sau mâine, ci doar în momentul și punctul ce pot fi numite prezent. Acest adevăr era simplu, evident, dar greu de acceptat, pentru că noi sentimentalizăm trecutul și ne scăldăm cu voluptate în el, timp în care îndurăm momentul și visăm viitorul în fiecare oră de trezie.

Până atunci, Molly realizase doar istoria sufletului ei, inalterabilă, imposibil de eradicat. Ceea ce spera să facă în viitor nu ar fi avut nicio noimă dacă nu reușea să facă lucrul înțelept, cuvenit, moment după moment, acolo, în punctul fix, în dansul vieții.

Cassie. Trebuia să o găsească pe Cassie. Moment după moment, găsind-o pe Cassie, va împlini trecutul și viitorul.

Cu pistolul și lanterna în mână, tremurând, se apropie precaută de ușă.

Prin crăpătură văzu șase sau opt lumânări așezate în globuri din sticlă și puse pe podea. Salamandre din lumină de culoarea piersicii se târau pe pereți.

Împinse ușa cu un picior, iar aceasta se deschise spre înăuntru pe balamale bine unse.

La lumina lumânărilor nu văzu pe nimeni. Nici când, din prag, plimbă fasciculul lanternei prin toate cotloanele.

Dincolo de asta se afla sala de recepție, care măsura aproximativ 4 pe 5 metri. Fără ferestre. Pardoseala din gresie cenușie, având o scurgere în centru. Ziduri simple din beton.

O ușă lată din oțel, față în față cu cea în care stătea Molly dădea spre aleea din spatele tavernei. Pe acolo se făcea aprovizionarea cu bere, vin, tărie și alte produse.

În zidul din partea dreaptă, reflecțiile flăcărilor lumânărilor păreau să murmure în ușile din oțel lustruit ale unui lift.

Taverna nu avea etaj. Liftul slujea la transportul mărfurilor la subsol.

În zidul din stânga se mai găsea o ușă, întredeschisă. Logica îi sugera să găsească scările care duceau la subsol.

Între ușa în cadrul căreia stătea și ușa către subsol,

fasciculul lanternei scoase la iveală o urmă de sânge proaspăt pe podeaua din beton. Nu era o dâră groasă, ci doar urme de picături, unele rămase întregi, altele călcate și întinse pe jos.

Deoarece nu avuseseră curent, nu coborâseră cu liftul spre nebunia ce aștepta să fie descoperită acum. Sub amenințare sau din proprie inițiativă, deși, în orice caz, terorizați în mod inimaginabil, oamenii coborâseră scările înguste în șir indian, goi și sângerând.

Molly simți un fior pe șira spinării când se gândi la procesiunea ciudată și se întrebă la ce sălbăticii și ceremonii participaseră oamenii aceia în subsol.

Aruncă o privire înapoi, spre taverna pustie. Nu sesiză nicio schimbare.

Încercând să ferească urmele de sânge pe cât era posibil, trecu pragul și urmă fasciculul lanternei pe drumul marcat cu o claritate extremă de vecinii ei.

Butonul de deschidere al ușii, cândva lucios, era acum mânjit de sânge depus acolo de nenumărate mâini tremurătoare. Trase ușa cu piciorul spre ea.

Dincolo de prag se afla un mic palier, din lemn de culoare deschisă, brăzdat de vine sângerii. Ezită să calce pe el și preferă să se aplece pe ușă.

Pe lângă ea a trecut un curent de aer, încărcat cu un miros pe care nu-l mai întâlnise până atunci și pe care nu l-ar fi putut descrie. Nu era respingător, de fapt, nu era nici măcar neplăcut, și totuși o tulbura.

Un șir îngust de trepte abrupte din lemn coborau spre un alt palier, de la care se forma un al doilea șir de trepte mai scurt care cobora spre pivniță.

Era evident că oamenii nu luaseră lumânări dincolo de pragul camerei de primire. Treptele erau luminate doar de lanternă.

Gândindu-se cum coborâseră orbecăind vecinii ei, i se făcu atât de milă, încât simți că o lasă genunchii.

Beznă, beznă, beznă – toate dispar în beznă.

Nu putea vedea ultimele trepte de jos ale scării. Pivnița era în afara câmpului ei vizual și nici nu putea îndrepta fasciculul

în așa fel încât să lumineze acel spațiu.

Că de voi și umbla în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele. {29}

Ușor de zis, greu de făcut. Teama o paralizase pe Molly și ea încă nu pătrunsese în valea zidită și cu trepte din fața ei.

Pentru a afla despre soarta celor care-și însemnaseră drumul cu propriul sânge, pentru a descoperi ce pățise Cassie, dacă mai era în viață – precum și cei trei câini de pază – Molly trebuia să coboare cel puțin până la subsol. Ajunsă acolo, își putea găsi punctul de observație cel mai avantajos și, străpunge bezna din încăperea de mai jos.

Îi venea greu să decidă dacă aceea era o încercare a curajului sau a înțelepciunii. În situația respectivă, prudența putea fi un lucru de dorit, lucrul cel mai potrivit; însă cât de dificil era, pe moment, să deosebească între prudență și lașitate…

Adierea aceea care mirosea curios nu aducea niciun murmur. Niciun oftat. Nicio tuse. O tresărire. Nicio vorbă de rugăciune șoptită.

Cu patruzeci de oameni îngrămădiți într-un depozit rece, era de așteptat să se audă un cuvânt, două, de nemulțumire, o mișcare agitată motivată de durere.

Deși tunetul a patruzeci de inimi înspăimântate ar fi putut rămâne prizonier în patruzeci de piepturi, respirația precipitată a atâtor oameni ar fi dat naștere unui susur perceptibil. Nu toți își țineau suflarea în mod simultan, așteptând ca Molly să respire ușurată.

Și totuși, încolăcită într-o neclintire mai profundă decât simpla tăcere, pivnița tavernei aștepta cu nerăbdare.

Își simți gura prea uscată ca să poată vorbi, dar reuși să articuleze o simplă întrebare:

— Cassie?

Pivnița înghiți numele, fără să ofere nimic în schimb.

Câteva picături de sudoare, reci ca gheața, îi lunecară pe tâmplă și șerpuiră pe după o ureche.

Ridică glasul, pentru că mai devreme se adresase doar în șoaptă:

— Cassie?

Răspunsul nu veni din partea fetei, nici dinspre tărâmul de dedesubt, ci dinspre încăperea de primire din spatele lui Molly: „Pot mușca, dar nu pot tăia”.

• Capitolul 47

Ghemuire, pivotare, țintire, apăsare pe trăgaci, toate într-o singură mișcare fluidă: Molly le făcu pe primele, se opri la jumătatea mișcării de apăsare a trăgaciului, astfel că nu trase în femeie.

Clarinetistă, iubitoare de swing, chelneriță la restaurantul Benson, în vârstă de douăzeci și ceva de ani, păr negru, ochi cenușii, Angie Boteen stătea în camera de primire, goală, ținând de gât o sticlă ciobită de Corona.

— Mereu m-am ferit, în special de cuțite, lame de ras… sticlă spartă, spuse Angie.

Vorbea ca ea, dar nu suna exact la fel. Arăta ca ea, dar nu era. Teama din glas făcea ca totul să pară real, însă, în același timp, era detașată, părea să viseze din picioare.

— Vreau să fiu tăiată, trebuie să fiu tăiată, vreau să mă supun, serios, dar m-am temut mereu de ascuțișuri mai mult decât de orice.

Bazându-se pe lumina lumânărilor, Molly își vârî lanterna sub centură, la spate, eliberându-și ambele mâini pentru a ține pistolul.

— Angie, ce naiba s-a întâmplat aici?

Ignorând întrebarea de parcă nu ar fi auzit-o, Angie Boteen părea să fi ieșit din dansul vieții, din punctul de întoarcere, și rămăsese în trecut:

— Când aveam șase ani, unchiul Carl a tăiat-o pe mătușa Veda pentru că-l înșelase, i-a tăiat gâtul. Am fost acolo și-am văzut.

— Angie…

— Trăia, hârâia când vorbea, a rămas cu o cicatrice la gât. El a ajuns în închisoare, iar când a ieșit, ea l-a primit înapoi.

Molly se simți la fel de goală ca Angie, expusă, stând în ușă și având în spate scările ce duceau la subsol.

— După ce-a stat închis, oamenii l-au tratat altfel pe unchiul Carl. Nu mai rău. Mai atenți, mai respectuoși.

Nedorind să-și desprindă privirea de la Angie Boteen, Molly aruncă totuși o ocheadă în spate, spre stânga și puțin în jos. Pe scări nu era nimeni.

Concentrându-și din nou atenția asupra lui Angie și a sticlei ciobite, Molly descoperi că, după acel moment de neatenție, femeia se mai apropiase cu un pas de ea.

— Nu te apropia, o preveni Molly, împingând pistolul înainte, prins între ambele mâini.

În globurile de pe podea, mucurile lumânărilor săltau, scădeau și tresăltau, slăbind și crescând, astfel că pe fața femeii lumina se succeda umbrei, într-o schimbare continuă și distorsionantă, motiv pentru care lui Molly îi era greu să-i perceapă expresia.

— Iar atunci, spuse Angie, m-am combinat cu Billy Marek, care dăduse de necaz din cauza unui pumnal, tăiase pe cineva, făcuse închisoare.

Sub aparența transei, emoțiile reprimate o chinuiau pe femeie și ele puteau fi depistate în glasul ei. Durere. Anxietate. Groaza înnebunită, care o gâtuia. Dar ce altceva ascundeau lumânările pâlpâinde? Nevoi psihice? Furie? Descătușare ucigașă? Greu de spus.

— Știam că pe mine n-o să mă taie, fiindcă nu aveam să-l înșel, dar lumea îl respecta pe el, așa că mă respecta și pe mine.

Deși verificase scările în urmă cu o clipă, Molly își închipui că urca cineva. Poate nu era rodul imaginației. Poate că de data asta era adevărat.

— Odată a tăiat pe cineva pentru mine, spuse Angie. Eu am vrut-o, iar el făcut-o în locul meu. Mai târziu nu m-am simțit bine. Mi-a părut rău. Dar o făcuse el. Și ar fi procedat la fel, dacă i-aș mai fi cerut-o, iar asta mi-a dat o senzație de siguranță.

Molly se dădu la o parte din ușă, trăgându-se spre stânga,

cu spatele lipit de perete, îndepărtându-se de femeia goală, dar punând în același timp distanță între ea și trepte.

— Dacă ar fi fost aici, spuse Angie, l-aș fi rugat pe el, și m-ar fi tăiat el, da, Billy ar fi făcut-o bine, nu prea adânc, ca să nu fiu silită s-o fac singură.

Molly aproape simțea nebunia plutind în aer: contagioasă, purtată de firicele de praf, ușor de inhalat, urmând o cale a infecției direct din plămâni spre inimă și creier.

Aducându-și aminte de scopul propus, încercând să țină situația sub control, Molly spuse:

— Ascultă, mai devreme era o fetiță aici. Se numea Cassie.

— Eu vreau să mă supun, serios că vreau, vreau să mă supun și să le dau satisfacție ca și ceilalți. Vrei să mă tai?

— Să te supui, *cui*? Angie, vreau să te ajut, dar nu înțeleg ce se petrece aici.

— Tăieturile sunt o invitație. Ei se adună la tăieturi. Pătrund prin sânge dacă sunt invitați.

„Mucegaiurile, se gândi Molly. Sporii."

— Cu miile, spuse Angie, vin prin sânge. Vor să ajungă în carne, în carnea vie, o vreme, înainte ca eu să mor.

Chiar dacă boleroul umbrelor și al lumânărilor aprinse nu i-ar fi distorsionat trăsăturile lui Angie, demența femeii ar fi împiedicat-o pe Molly să-i ghicească emoțiile și să-i bănuiască intențiile.

— Angie, scumpo, pune jos sticla aceea și lasă-mă să te ajut. Molly nu simțea nevoia de a mima compasiunea. În ciuda fricii, era cutremurată de milă față de femeia aceea nenorocită și confuză. Vreau să te scot de aici.

Oferta fu primită cu agitație, neliniște.

— Nu-mi servi mie prostii dintr-astea, femeie. Nu se poate, știi că nu se poate. N-am unde să merg, n-am unde să m-ascund, n-am. Și nici tu. O să-ți spună ce să faci, o să afli tu și o să faci întocmai ori o să suferi.

Zidul din beton din spatele lui Molly își transfera răceala prin haine în carnea și oasele ei, aducându-i iarna în spirit. Tremura, incapabilă să se controleze.

— Trebuie să mă supun. Angie scoase un geamăt lung și

chinuitor, și apoi se izbi cu pumnul peste sâni. Mă supun, altfel sufăr.

Cu o disperare crescândă, Molly mai încercă o dată:

— Cassie. O fată de nouă ani. Păr blond. Ochi albaștri. *Unde e*?

Angie aruncă o privire către treptele ce duceau în subsol. Vocea îi deveni tăioasă, grăbită:

— Sunt cu toții jos, au răspuns invitației, au tăiat, au tăiat și-au deschis sângele.

— Ce se petrece acolo? întrebă Molly. Unde găsesc fata, dacă o să cobor acolo?

Ridicând mâna stângă, cu palma în sus, Angie a zis:

— Eu mușc. Mușc tare și dă sângele.

Până și în lumina înșelătoare și tremurătoare a lumânărilor, urmele de dinți se vedeau limpede în partea cărnoasă a mâinii femeii, precum și sângele închegat.

— Pot mușca, dar nu pot tăia. Pot mușca, și e sânge, dar nu merge, fiindcă mi s-a spus să *tai*.

Pășind printre globurile conținând lumânări, femeia se deplasă către Molly, care se trase înapoi, descriind un cerc.

Oferindu-i sticla spartă, cu capătul ascuțit înspre ea, Angie zise apăsat, cu furie:

— *Ia asta și taie-mă.*

— Nu. Pune sticla jos.

Tristețea crescu în ochii aceia deja turbați. O maree caldă și sărată se acumulă, dădu pe afară. Furia se transformă imediat în disperare și autocompătimire.

— Nu mai am timp. O să urce scările, se întoarce după mine.

— Cine?

— Cel care domnește.

— Cine?

Ochii ei ardeau încinși de lacrimile fierbinți.

— El. El. Lucrul.

— Care lucru? întrebă Molly.

Lacrimile fierbinți spălară anii de pe fața lui Angie și-i redară expresia unui copil terorizat.

— Lucrul. Lucrul cu chipuri în palme.

• Capitolul 48

Spitalul St. Mary de Bethlehem, care și-a deschis porțile în Londra în secolul al XV-lea, a slujit ca azil de nebuni, a fost cunoscut sub numele de Bedlam (Balamuc), și-a încetat demult activitatea, dar acum Balamucul exista din nou, și cuprinsese întreaga lume, de la un pol la celălalt.

Poate că o creatură cu chipuri în palme bântuia prin pivnița tavernei, ceva ce Goya și-ar fi putut imagina și picta la ceasuri de deznădejde, sau poate că acea amenințare exista doar în mintea lui Angie Boteen. Reală sau nu, pentru ea era reală.

— Mi-e teamă de lucruri ascuțite. Sunt slabă, spuse ea. Întotdeauna am fost slabă. Vreau să mă supun, ei așteaptă supunere, dar nu mă pot tăia singură. Pot mușca, dar nu pot tăia.

Molly se retrase, dădu roată, pășind cu atenție printre lumânări, ca un magician care încearcă să nu iasă din pentagrama care îl protejează.

Dând roată, avansând, ținând sticla spartă în față, Angie spuse:

— Ia asta. Te rog, taie-mă! Înainte ca el să se întoarcă. (O privire spre trepte. Apoi spre Molly.) Taie-mă, înainte de a-l supăra.

Molly clătină din cap.

— Nu. Las-o jos.

Imploratoare și furioasă în același timp, Angie avansă.

— Dacă urăști ceva, vezi acel lucru în mine. Dacă invidiezi pe cineva, dacă te temi de ceva, vezi toate astea în mine – și atunci taie, *taie-mă, TAIE-MĂ*!

Deși viguroasă, așa cum fusese mereu, călită în ale terorii încă de la o vârstă fragedă, Molly simți totuși ceva plesnind în ea, o barieră care trebuia să reziste, dacă voia să o mai găsească pe Cassie, dacă mai voia să fie salvatoarea de copii de care aveau nevoie atâția copii.

Ochii i se umplură de lacrimi. Clipi ca să le alunge, temându-se că ele o vor împiedica să vadă limpede. Confuză, ar deveni vulnerabilă în fața lui Angie, față de ceea ce îi împinsese pe cei patruzeci de oameni în subsol, față de lucrul cu chipuri în palme, dacă exista așa ceva.

— Angie… Glasul lui Molly se frânse, pentru că îi vorbea copilului maltratat care sălășluia în inima acelei femei. Ce ți-au făcut?

Chiar în nebunia ei, Angie Boteen recunoscu tandrețea care o făcea pe Molly să smulgă lacrimi. Înțelegând finalitatea acelor cuvinte, azvârli sticla. Aceasta se lovise de ușile liftului și se sparse.

— Aș vrea să fi fost deja moartă. Angie începu să tremure, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că era goală și stătea într-o cameră rece. Aș vrea să fi fost.

Coborând pistolul, Molly spuse:

— Hai să te scot de aici.

Angie se holbă îngrozită la treptele subsolului.

— Vine.

Dându-se mai aproape de ușa tavernei, Molly se așeză de-a lungul ușii subsolului și ridică din nou pistolul.

Femeii nu-i păsa deloc de Cassie, ci doar de propria suferință, însă Molly insistă:

— O fată de nouă ani. Sigur ai văzut-o. Era singurul copil rămas aici.

Angie Boteen începu să se scufunde în podea, de parcă ar fi stat în nisip mișcător.

• Capitolul 49

„O specie extraterestră, cu sute sau mii de ani mai dezvoltată decât umanitatea, ar poseda tehnologii care nouă ni s-ar părea, nu rezultat al științelor aplicate, ci magie pură, supranaturală.”

Asta spusese Neil, citându-l pe un scriitor de science-fiction după evenimentele petrecute la casa lui Corrigan.

În orele scurse de atunci, Molly văzuse suficiente dovezi care susțineau adevărul acestei afirmații, fără a mai vorbi de trecerea lui Angie Boteen prin podeaua sălii de primire.

Betonul este beton și e concret. Real. Solid – ca în „material artificial de consistența pietrei, obținut prin amestecarea cimentului cu diferite agregate".

Însă placa aceea de beton armat, turnat la fața locului, material din care se fac adăposturi antiaeriene și buncăre pentru păstrarea muniției, părea să își adapteze miliardele de atomi pentru a se potrivi cu interstițiile dintre atomii ce alcătuiau corpul femeii. Podeaua nu păruse a se muia. Nu se desfăcuse precum fălcile unui rechin gata să înghită ceva. Nu înflorise în afară, în cercuri concentrice așa cum face apa când înghite o piatră scăpată pe suprafața ei. Betonul o acceptase pe Angie Boteen de parcă ar fi fost un spirit – mai puțin decât un abur ectoplasmic, doar o fantomă – și o lăsase să treacă printr-o coborâre lină din camera de primire până în subsol.

Angie nu era o fantomă. Carnea ei era solidă și vulnerabilă ca și aceea a lui Molly. Aruncase sticla de bere care se spărsese după ce se lovise de ușile liftului. Picioarele ei desculțe lăsaseră urme prin bălțile de sânge ce se înșiruiau ducând spre scările către subsol. Lacrimile curseseră de pe falca ei, lăsând puncte mai întunecate de umezeală pe beton, fiecare fiind un semn mai pregnant decât acela lăsat de trecerea ei prin beton.

Nu dispăruse instantaneu, ca un cilindru supt de un tub pneumatic; și nici nu opusese rezistență, și nici nu întâlnise opoziție. Probabil îi trebuiseră șase secunde ca să ajungă de la nivelul podelei la tărâmul de mai jos, începând cu tălpile și terminând cu o ultimă șuviță de păr despletit.

Având în vedere cât de speriată fusese de lucrul cu chipuri pe palme și presupunând că acea entitate avea ceva de a face cu trecerea ei prin ciment și diverse agregate, Angie făcuse uimitor de puțin zgomot în timpul plecării. Nu țipase. Nu strigase spre Dumnezeu să ceară ajutor și nici către Billy Marek cel respectat, care se pricepea la cuțite.

Spusese încet: „Of", nu în semn de surpriză, ci ca o

recunoaștere – a ce, Molly nu putea ști – și privise către picioarele care dispăreau prin beton. Făcuse ochi mari, dar păruse mai puțin speriată decât în perioada de după ce apăruse în camera de primire.

Când Molly întinsese mâna, Angie voise să i-o apuce, spunând: „*Sauvez-moi, sauvez-moi*” – exact ce strigase femeia-astronaut Emily Lapeer de la bordul Stației Spațiale Internaționale când se aflase față în față cu vizitatorii nechemați. „Salvați-mă, salvați-mă”, repetase Angie în franceză, cu vocea exact ca a lui Emily Lapeer, ostilă și batjocoritoare.

Nu se temea, pentru că nu mai era Angie. Angie devenise o prizonieră neputincioasă sub controlul a ceea ce pătrunsese în corpul ei și care acum i-l folosea după voie.

Retrăgându-și mâna, Molly o urmărise pe femeia goală scufundându-se până la bărbie, nas, frunte, ca și cum s-ar fi înecat în beton întărit. Dispărând.

Dacă Molly ar fi apucat-o de mână, probabil că ar fi fost târâtă împreună cu Angie, trecând prin beton și armătură la fel de ușor precum ceața prin lumina lunii.

Această posibilitate o făcu să înghețe. Ezită să-și miște piciorul, temându-se că tensiunea de suprafață a podelei ar putea fi la fel de redusă ca aceea a unei bălți.

Apoi își aminti un amănunt care-i sărise în ochi în transmisia radio referitoare la stația spațială. În interiorul ecluzei, înainte ca Arturo să fi început să urle, Lapeer spusese că ceva pătrundea prin trapa *închisă – doar trece prin ea…* se materializează *chiar din oțel.*

Riscul de a fi trasă în jos, către pivnița prin podea, era depășit doar de pericolul apariției vreunui lucru ce ieșea din pivniță și pătrundea în camera de primire.

Așadar, podelele, zidurile, ușile bolților de bancă nu ofereau nicio protecție. Nicio fortăreață nu putea rezista acelui dușman. Niciun loc de pe acest nou Pământ nu putea oferi securitate, pace sau intimitate.

Realitatea nu mai e cea pe care o știam până acum.

Acesta fusese un aforism preferat al amatorilor de droguri

cărora le plăcea să apară la programele de arte liberale și la cursurile de literatură pe vremea când Molly fusese studentă la Berkeley. Ei erau aceia care participau la programele de artă a scrisului, care respingeau valorile tradiționale ale literaturii în favoarea „libertății intelectuale prin anarhie emoțională și lingvistică”, indiferent ce însemna acest lucru.

Realitatea nu mai era cea de până atunci. După-amiază, se putea întâmpla ca ea să nu mai semene cu cea de dimineață.

Lewis Carroll dându-și mâna cu H.P. Lovecraft.

S-ar putea ca internații de la Balamuc, atât de greșit înțeleși și incapabili să-și adapteze propriul timp la cel al lumii, să considere aceste noi circumstanțe mai apropiate de experiențele lor și de părerile lor despre viață.

Pe de altă parte, Molly se simțea ca și cum sănătatea ei mintală era în situația precară a unui tren în viteză, care coboară muntele pe șine care nu sunt prinse de nimic.

Dacă extraterestrul cu chipuri pe palme era stăpânul unei tehnologii care îi îngăduia să se ridice prin podea la fel precum coborâse Angie, dacă nu existau bariere pentru mișcările sale, atunci, să coboare treptele pivniței, în căutarea lui Cassie, nu era mai periculos decât era dacă ar fi rămas în stradă, alături de Neil. Prevederea nu aducea niciun avantaj, iar precauția nu oferea recompense. Șansa era în favoarea celui îndrăzneț, poate chiar a celui nechibzuit.

Din nou, în lumina lumânării, pași de-a lungul urmelor de sânge până la ușa pivniței. Era cât pe ce să facă trecerea peste acel prag, când o mișcare, percepută periferic, o făcu să se oprească și să se întoarcă.

Un câine. Cel auriu de vânătoare – unul dintre cei trei care rămăseseră împreună cu Cassie – apăruse acum în ușa tavernei. Avea o postură încordată. Ochi solemni. Apoi, dădu din coadă.

• Capitolul 50

Mișcarea cozii o convinse pe Molly să meargă după câine

până în toaleta femeilor. Niciun câine n-ar fi dat din coadă, dacă ar fi pierdut copilul ce i-a fost încredințat, mai ales un câine dotat cu o inteligență ieșită din comun și cu o loialitate mai mare decât a celorlalți patrupezi.

Cassie stătea într-un colț al toaletei, cu spatele lipit de perete și păzită de cei doi câini corciți. Doar o clipă, aceștia își dezgoliră colții la Molly, nu pentru că ar fi considerat-o o amenințare, ci pentru că probabil voiau ca ea să constate cât de vigilenți erau.

Cineva închisese fereastra pe unde scăpase Render. Podeaua de la capătul camerei era încă udă de ploaie, dar în balta formată nu crescuse nimic.

Tulburată, Cassie veni imediat în brațele lui Molly, își îngropă fața în gâtul ei și începu să tremure fără să se poată opri.

Molly o liniști, o mângâie pe păr și constată că nu pățise nimic.

În baza logicii vechii realități, prioritatea ar fi fost să părăsească taverna. Întâi să fugă, pentru ca abia după aceea să dea sfaturi copilului.

În noua realitate, lumea din afară era la fel de primejdioasă ca orice încăpere din tavernă, inclusiv pivnița.

Orice loc de afară era de fapt *mai* periculos decât taverna. În ciuda oaspetelui din debaraua cu obiecte de curățenie și indiferent ce spori apăreau în adunătura automutilată din pivniță, formele de viață grotești și ostile, venite de pe altă planetă, cutreierau în număr mult mai mare în aer liber.

Stăpânii acelei tehnologii extraterestre ce părea o magie puteau extrage prada din orice adăpost, prin pereți, podele sau tavane, și era limpede că și ei puteau trece prin materia solidă în același mod. Formele inferioare de viață, totuși – echivalentul mamiferelor, reptilelor, insectelor – nu dețineau asemenea calități; zidurile constituiau bariere pentru ele.

Hoarda de înaripate înnebunite din casa lui Johnny și Abby se zbătuse să găsească o cale de ieșire de sub leațuri și tencuială. Namila cu forme de insectă din subsolul bisericii nu ar fi smuls podeaua din stejar dacă ar fi putut să treacă prin ea

fără efort.

Drept urmare, deși taverna nu oferea nicio protecție împotriva stăpânilor invaziei, măcar asigura o oarecare apărare față de creaturile veninoase ale ecologiei extraterestre.

— Au murit cu toții, nu? întrebă Cassie.

Întrucât mama și tatăl fetei se numărau printre dispăruți, Molly spuse:

— Poate nu, scumpo. Poate că ei…

— Ba nu. Fetei nu-i plăcea să fie menajată. Mai bine morți… decât cu unul dintre lucrurile alea în tine.

Asta părea o aluzie la altceva decât sporii care pătrundeau în organism prin tăieturi. Cassie nu văzuse, probabil, ce creștea în dulapul din toaletă sau coloniile albicioase care acum se târau prin lumina înșelătoare a dimineții purpurii.

— Ce lucruri? o întrebă Molly.

— Lucrurile cu chipuri în palme.

Și Angie vorbise despre o asemenea ființă. Fata se referea la *lucruri,* la plural.

Cei trei câini începură să se agite și scoaseră niște sunete ascuțite și nerăbdătoare, apoi mârâiră încet, ca și cum și-ar fi amintit de entitățile la care se făcuse referire.

— Ce înseamnă asta, Cassie – au chipuri în palme?

Glasul fetei scăzu, ajungând o șoaptă.

— Îți pot lua fața și o țin în mâini, și ți-o arată, și alte fețe, și le strivesc în pumn și le fac să strige.

Explicația nu reuși să alunge starea de confuzie a lui Molly. Răspunsurile la alte câteva întrebări îi oferiră o idee mai clară a celor întâmplate părinților lui Cassie și celorlalți din tavernă, însă nu o lămuri suficient în legătură cu lucrurile cu fețe în palme.

Trei dintre ele se ridicaseră prin podeaua tavernei, în mijlocul celor strânși acolo. Aveau formă umanoidă – înalte până aproape de doi metri, cu două picioare, două brațe –, dar departe de a avea o înfățișare umană.

Aspectul extrem de ciudat al acestor creaturi îi făcuseră până și pe iubitorii de pace să intre în panică. Unii încercaseră

să fugă, însă extratereștrii îi opriseră pur și simplu întinzând spre ei, nu arme sau vreun instrument, ci doar mâna. Tot astfel, un gest îi făcuse să tacă pe cei care urlau, iar pe cei înarmați îi făcuse să-și lepede armele fără să tragă măcar un foc.

Pentru Molly, acest lucru sugera control telepatic – un motiv în plus ca să se întrebe dacă se putea opune cineva acestei cuceriri a lumii.

Cei trei extratereștri se deplasaseră apoi printre oameni, „luându-le fețele". Molly nu reușise să înțeleagă bine ce însemna asta.

La început, în locul feței persoanei rămânea ceva „neted", iar fața scoasă era „vie în mâna lucrului".

După aceea, vreme de o clipă, fața unui extraterestru se forma din netezimea ce existase în locul din care se furase înfățișarea. Apoi dispărea, iar fața originală, cea umană, revenea.

Asta-i sugerase lui Cassie că stăpânii extratereștri se instalaseră în acei oameni, dar aceea era evident o interpretare inspirată de filme și probabil nu reprezenta explicația corectă.

Fata nu văzuse dacă toți cei din tavernă suferiseră acel proces, pentru că, de teamă, se refugiase împreună cu câinii în toaleta femeilor. Nu dorise să iasă pe ușa principală, pentru că, pentru a ajunge la ea, ar fi trebuit să treacă prea aproape de extratereștri.

Cassie așteptase acolo, crezând că unul dintre lucruri o va căuta ca să-i ia fața.

Molly nu reuși să afle niciun amănunt util din relatarea ciudată a fetei, dar bănui ca ea nu fusese cruțată accidental sau ca urmare a vreunei neglijențe. Extratereștrii îi îngăduiseră în mod deliberat să scape. Când fugise, ar fi putut să o oprească așa cum îi opriseră pe toți adulții care încercaseră să fugă.

Abby și Johnny, prinși într-o casă care „se schimba… fiind aproape vie", nu fuseseră atacați nici de creatura care îl măcelărise în garaj pe tatăl lor beat și nici de multitudinile

agitate din pereți.

Eric, Elric și Bethany nu „plutiseră” prin tavan, ca să ajungă în furtună, împreună cu părinții și bunica. Iar în pod ei fuseseră salvați de prădătorul amorf, vizibil doar la marginea câmpului vizual, lucrul care mirosise a „chibrituri arse, ouă stricate și baligă”.

În biserică, deși Bethany fusese cât pe ce să piară, toți cei cinci copii fuseseră salvați de la o moarte sigură – și probabil că nu numai datorită acțiunilor întreprinse de Molly și Neil.

Ideea că micuța Cassie fusese cruțată în mod intenționat conduse la altă deducție potrivit căreia, în acel moment al cuceririi lumii, planul de război impunea exterminarea nemiloasă a majorității oamenilor care aveau peste o anumită vârstă – dar specifica salvarea copiilor.

La început, ideea i se păru ciudată, dacă nu chiar inexplicabilă, dar apoi, în vălmășagul evenimentelor suprareale, în hățișul de minuni întunecate și imposibilități care defineau ultimele douăsprezece ore, Molly găsi la urmă un fir al logicii care conducea în mod inexorabil la o suspiciune care o făcu să înghețe.

Unul după altul, îi privi pe cei trei câini în ochi. Corcitură, corcitură, câine de vânătoare. Ei o priviră direct, plini de speranță, dând din coadă în așteptare.

Molly examină podeaua, pereții, tavanul.

Dacă i-ar fi citit cineva gândurile, aflându-i bănuiala, atunci era de așteptat ca totuși ceva să intre în baie printr-o suprafață solidă, să-i ia fața, iar apoi viața.

Ajunsă în acel punct neclintit al lumii ce se răsturna, se așteptă să moară – și nu se întâmplă asta.

— Hai, scumpo, îi spuse lui Cassie, să ieșim de aici.

• Capitolul 51

Plafonul de ceață rămânea coborât, dens, purpuriu. Lumina lividă putea fi din acel moment o stare permanentă a zilei, din zori și până la crepuscul.

Undeva în orașul muribund, plânsului unei femei îi răspunse plânsul unui bărbat, la care se adăugă plânsul unei *alte* femei, fiecare dintre cei trei exprimându-și nenorocirea cu exact aceeași serie de suspine și hohote. Mucegaiurile albe și târâtoare păreau a explora la nesfârșit sau poate că semănau noi colonii în locurile în care găseau condiții ideale.

În fața tavernei, după ce o predase pe Cassie în grija lui Neil, Molly îi luă pe cei trei frați Crudup deoparte pentru a reanaliza povestea pe care i-o spuseseră ei în timpul deplasării de la St. Perpetua până la Tail of the Wolf. După experiența cu Angie în camera de primire de la tavernă și cunoscând relatarea lui Cassie, acum voia să înțeleagă mai bine istorisirea lui Eric, Elric și Bethany.

Mama și tatăl lor se ridicaseră din camera de zi de parcă, brusc, fuseseră scutiți să mai respecte legea atracției gravitaționale. Cei doi trecuseră prin tavan, apoi prin tavanul dormitorului de la etaj, pentru ca apoi să treacă prin acoperiș, ieșind din casă. Deopotrivă uimiți, deconcertați și îngroziți, copiii urcaseră pe scări, apoi se cățăraseră pe scara de la pod, urmându-și părinții de la un nivel la altul.

Acest lucru se întâmplase în timpul unei treceri a leviatanului pe deasupra orașului, când greutatea lui oprimase și apăsase, iar vibrația mută a motoarelor se simțise în oase. Așadar, copiii trăseseră concluzia că părinții lor fuseseră teleportați pe nava-mamă.

Bunica lor, despre care copiii vorbeau cu o afecțiune care nu caracteriza nicio relatare despre părinți, reacționase cu groază la ascensiunea extraordinară a fiicei și a ginerelui. O liniștiseră asigurările nepoților – în baza filmelor și spectacolelor TV – că toți cei care erau trași la bordul unei nave extraterestre erau readuși pe pământ, chiar dacă asta se întâmpla după examinări brutale sau experiențe uneori dureroase.

La mai puțin de o oră după aceea, când bunica se ridicase de pe podea, către tavanul camerei de zi, ea nu țipase, așa cum ar fi fost de anticipat, ci doar scosese o exclamație de uimire când picioarele au pierdut contactul cu covorul.

Privind în jos către copii, îi uimise prin faptul că zâmbise și le făcuse un semn cu mâna înainte de a trece prin tavan.

Până când copiii au ajuns-o din urmă la etaj, ea râdea deja. Iar în pod, înainte de a dispărea prin acoperiș, bunica le spusese:

— Nu vă faceți probleme pentru bunica, scumpilor. Nu simt deloc artrita.

Acum Eric continuă să susțină că bunica lor „înnebunise de tot", afirmație care o supărase destul de rău pe Bethany. Elric păstra o părere neutră în legătură cu subiectul.

Datorită bănuielii tulburătoare pe care Molly și-o formase cât o ascultase pe Cassie în tavernă, o interesa în mod deosebit partea de după episodul cu bunica al povestirii, când copiii Crudup rămăseseră singuri în casă.

Mirosul grețos al prezenței ostile îi făcuse să verse când urcaseră în pod a doua oară. Bethany își făcuse palmele căuș peste nas și gură, încercând să elimine o parte a mirosului rău, însă gemenii, care purtau nume de eroi scandinavi, respiraseră pe gură și rezistaseră.

Ei nu reușiseră să identifice sursa duhorii decât după ce bunica lor trecuse prin acoperiș, după care descoperiseră o creatură care se vedea mai ușor cu coada ochiului decât atunci când era privită direct, care avea mai curând formă decât detalii, care își modifica necontenit forma, care se așezase între ei și singura ieșire din pod.

— Ne-a vrut pe noi, spuse Bethany.

Niciunul dintre copii nu se îndoia de acest lucru.

Și i-ar fi prins, copiii erau de acord asupra acestui aspect, dacă n-ar fi fost femeia care semăna cu Obi-Wan Kenobi.

De fapt, ei nu voiau să spună că femeia semăna fizic cu Sir Alec Guinness (de fapt, ea era atrăgătoare), nu că ea putea fi la fel de bătrână ca Obi-Wan (bătrână, conveniseră ei, dar poate cu câțiva ani mai în vârstă decât Molly), nu pentru că purta o mantie cu glugă în stil extragalactic (ei nu-și aminteau ce purta), ci că ea fusese puțin translucidă, așa cum își aminteau că fusese și Obi-Wan când, după moarte, îi apărea uneori lui Luke Skywalker pentru a-i da sfaturi.

Puștii nu reușiseră să se pună de acord ce anume întreprinsese femeia ca fiara să se retragă – cuvinte fermecate, inel magic, o mișcare complicată a mâinii care *făcuse gestul* de supunere al fiarei, simpla forță a personalității ei –, dar erau de acord că ea alungase creatura către capătul îndepărtat al podului, departe de gura de coborâre, care rămăsese singura cale de ieșire. Ei fugiseră din acea încăpere și nu mai priviseră înapoi la lucrul care duhnea și-și schimba forma sau la fantoma care îi salvase.

— Arăta cam ca tine, îi spuse Bethany lui Molly.

— Ba nu, protestă Eric.

— Ba da, zise Elric, mie așa mi se pare.

— Da, cam ca tine, insistă Bethany.

Eric studie fața lui Molly.

— Da, parcă da.

Molly nu știa cum să interpreteze acest aspect, dacă avea sau nu o noimă.

Mai important era faptul că, punându-i pe copii să relateze din nou cele întâmplate, găsise sprijin în favoarea bănuielii care o copleșise în tavernă.

Privi în jur. În vest, una dintre navele luminoase, sub formă de disc sau sferă, trecea de la nord la sud prin ceața deasă, iar la nivelul solului, lumina călătoare făcea ca umbrele caselor și ale copacilor să dea impresia că se grăbeau după navă ca o hoardă de spirite răutăcioase atrase de un cântăreț la flaut, care intonează o melodie ce nu poate fi auzită de urechea umană.

Extratereștrii, acești noi maeștri ai unui Pământ remodelat, erau indiferenți la suferințe și se arătau capabili de o cruzime care depășea până și cele mai barbare acțiuni umane, deși omul era de multe ori o specie crudă prin excelență. Cu toate acestea, extratereștrii îngăduiau – sau poate că asigurau – supraviețuirea majorității, dacă nu chiar a tuturor copiilor.

Acești distrugători de civilizație nu aveau milă. Chiar dacă majoritatea sau toți copiii erau cruțați în mod deliberat, acest lucru avea să fie temporar. Probabil că extratereștrii le hărăziseră copiilor un rost special.

• Capitolul 52

— Ce rost special? o întrebă Neil.

— Nu știu, nici măcar nu pot ghici, îi răspunse Molly.

Stăteau în mijlocul străzii, separat de cei șase copii și patru câini, și discutau cu glas scăzut, fără să se privească unul pe altul, ci uitându-se la clădirile și copacii din jur.

În viitorul imediat și probabil în restul vieții lor, care puteau fi unul și același lucru, ea și Neil aveau să fie santinele la datorie, indiferent ce alte treburi ar mai fi avut de rezolvat. Când vor obosi, vor dormi cu rândul.

Probabil că extratereștrii îi voiau deocamdată pe copii în viață, și poate că Molly și Neil, ca paznici ai copiilor, nu se aflau pe lista de exterminare, cel puțin deocamdată, dar nu puteau fi siguri că făcuseră deducțiile cele mai potrivite după evenimentele recente. Singura lor speranță era zelul, asta dacă exista vreo speranță.

Molly găsi o analogie:

— Suntem recoltatori.

— Suntem ce? întrebă Neil.

— Copiii reprezintă recolta. Noi suntem trimiși pe câmp să-i adunăm.

Molly își dădu seama că ideea asta era ca un păianjen care se târa de-a lungul nervilor lui, poate pentru că spusele ei erau cât se poate de adevărate.

— Suntem ce suntem, și facem ce vrem, spuse el nu prea convins, dar ținând să respingă explicația ei.

— Iar asta ne face utili pentru ticăloși, sugeră ea. Dar indiferent de scopul pentru care sunt recoltați copiii, noi nu-i vom lăsa să aibă o asemenea soartă.

Ținând seama de diferența de putere dintre ei și extratereștri, acel jurământ suna a fanfaronadă și-i lăsă un gust amar în gura lui Molly, însă ea chiar voia să moară, dacă era nevoie, pentru a-și respecta jurământul.

— Să nu ai încredere în câini, îl preveni ea.

Neil examină cei patru câini care, atenți la orice semn de

pericol, dădeau încet roată copiilor.

— Sunt devotați copiilor.

— Da, fideli, curajoși, îl aprobă ea, ca orice câini. Dar astea nu sunt animale obișnuite.

— Ne-am dat seama de asta din purtarea lor, o aprobă Neil.

— Sunt câini, dar și ceva mai mult decât atât. La început mi s-a părut un miracol, Virgil, cu trandafirul și alte chestii. Numai că nu ne putem încrede în acel *ceva mai mult decât atât.*

El o privi în ochi.

— Ți-e bine?

Ea dădu din cap.

— A fost urât în tavernă.

— Morți cu toții?

— Sau poate mai rău.

— Dacă se ajunge la asta… zise Neil.

Încercând să-l ajute, Molly continuă în locul lui:

— La moarte, adică.

— Dacă se ajunge la asta, vrei să-ți ofer binecuvântarea finală?

— Mai poți face asta?

— Nu mai am funcția, dar mai știu cuvintele, și cred în ele. (Zâmbi.) Sper că mi se va ierta obrăznicia asta.

— Nu-i nimic, spuse ea. Da. Aș vrea, dacă poți. Dacă se ajunge la o asemenea situație.

— Te-ai pregătit pentru asta?

— Da. Prima dată, când una dintre navele acelea strălucitoare a trecut pe deasupra noastră, semănând cu farfuriile zburătoare de altădată, și eram cu tine, Johnny și Abby pe stradă. Mă așteptam la razele morții, ceva care să semene cu scene din *Războiul lumilor*.

— În film, zise el, Gene Barry și Ann Robinson au supraviețuit.

— Bacteriile de pe Pământ au ucis toți marțienii atotputernici, își aminti Molly.

De astă dată nu se aștepta la un sfârșit hollywoodian.

Amintindu-și cum stătuse Neil în fața televizorului, urmărind pentru ultima oară scene din filme vechi, cu puțin

înainte de a pleca de acasă, Molly își dădu seama că lui i-ar plăcea o întrebare care să-i pună la încercare cunoștințele.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu Gene Barry? întrebă ea. A mai făcut vreun film după aceea?

— Mai multe, inclusiv unul mare. *Drumul tunetului,* cu Robert Michum.

Lăsându-i pe copiii în grija celor trei câini, Virgil se apropiase de Molly. Pufni cu nerăbdare.

Aplecându-se deasupra ciobănescului, scărpinându-l ușor între urechi, fără să-i dea de înțeles că nu mai avea încredere deplină în el, Molly zise:

— Da, băiete. Știu. E vremea să trecem la treabă.

Imediat după aceea, Virgil se îndepărtă de ea și o luă grăbit spre sud, pe Main Street.

Porniră din nou la drum – Molly după Virgil, cei șase copii și ceilalți trei câini în spatele ei, iar Neil venind în urma tuturor.

Ziua întunecată ca vinul tulbure, lipicioasă între pământul îmbibat de apă și plafonul scăzut de ceață, părea să anunțe *înmormântare,* sau *cimitir*.

Ornamente negre și cenușii, umbre și mușchi împodobeau copacii, iar de-a lungul străzii, automobilele parcate păreau să aștepte pentru a forma o procesiune ceremonială imediat ce dricul avea să pornească în fruntea lor.

Magazinele și casele se înălțau ca niște mausolee cu ziduri oarbe, cărora le lipseau numele și epitafurile, ca și cum morții ar fi fost trecuți în uitare de îndată ce fuseseră îngropați.

Ziua grea, irespirabilă, zăcea din nou într-o tăcere deplină. Imitațiile de plâns, scâncetele femeiești și suspinele bărbătești amuțiseră.

Niciun semn înaripat al morții – corbi, bufnițe, ciori – nu mai îndrăznea să se aventureze pe cerul amenințător. Nicio pasăre nu cânta și nu lansa chemări, niciuna nu țopăia prin curțile umede în căutarea unor râme grase, și niciuna nu se așezase pe gard sau pe verandă așteptându-și suratele la sfat și sfadă.

În ciuda absenței semnelor înaripate, Molly simți că

majoritatea oamenilor din Black Lake muriseră. Cu câtva timp înainte, se gândise că i-ar fi putut găsi ghemuiți în casele ca niște fortărețe, înarmați cu pistoale, cuțite și bâte de baseball, pregătiți să-și apere familiile, însă acum știa adevărul.

Cei care nu fuseseră măcelăriți fuseseră prinși și închiși ca să slujească drept subiecte de experiment sau ca obiecte utile unor jocuri pline de cruzime. În case nu mai trăia nimic – doar dacă prin încăperile jilave nu cumva se târau viermi din altă lume, dacă plante nepământești nu prinseseră cumva rădăcini în pivnițe, în paturi bogate de cadavre în descompunere, crescându-le frunze de culori palide și flori întunecate.

Molly aruncă o privire spre copii și se chirci când observă că ei o priveau plini de speranță, cu convingerea evidentă că se puteau bizui pe ea. Câțiva dintre ei zâmbiră vag, iar încrederea lor patetică o mișcară. Se uită din nou înainte, ca nu cumva copiii să-i vadă lacrimile pe care se străduia să le alunge clipind din ochi.

Deși era pregătită să moară pentru ei, Molly nu le merita încrederea. În acel holocaust de proporții mondiale, în care armate întregi pieriseră chiar înainte ca vreun soldat să apuce să tragă vreun glonț, era conștientă că ea și Neil nu erau cei mai potriviți pentru a duce la bun sfârșit misiunea ce li se încredințase.

O scriitoare ratată cu un pistol, un preot ratat cu o pușcă de vânătoare. În viață, ei reușiseră – da, avuseseră succes real și lipsit de echivoc – doar în iubire. Prin iubirea durabilă și mereu crescândă, ea și Neil își găsiseră mântuirea, pacea.

Dușmanul lor era însă nepăsător la puterea iubirii. Judecând după toate dovezile pe care le aveau la dispoziție, acestor invadatori le lipsea până și capacitatea de a înțelege acest concept.

La colț Virgil făcu dreapta, pornind pe Marine Avenue, iar când Molly îl urmă, i se păru, vreme de o clipă, că aerul umed și lumina ciudată conspiraseră să-i joace o festă, echivalentul unui miraj sau al unei Fata Morgana. Părea că o oglindă enormă umplea intersecția pe o mare distanță spre vest, reflectându-l pe Virgil și întreaga procesiune ce venea în urma

lui.

Apoi își dădu seama că procesiunea cealaltă nu era condusă de Virgil, ci de un seter irlandez. În fruntea coloanei se găseau două femei înarmate, nu una, și în coada grupului se afla un bărbat înarmat – mai scund și mai în vârstă decât Neil. În mijloc se găseau doisprezece copii și șase câini.

Grupul se îndrepta spre nord pe strada în cruce. Oamenii se opriră și priviră la deal, spre Molly. Ea nu le putu vedea bine chipurile, pentru că lumina era slabă, iar distanța mare, însă ceilalți sigur rămăseseră uimiți.

Molly le făcu semn cu mâna, iar ei îi răspunseră.

Câinele lor conducător, seterul irlandez, își continuă drumul. După o ușoară ezitare, hotărâră să îl urmeze, în loc să cotească pe Marine Avenue și să urce la deal pentru a-și satisface curiozitatea. Munca lor nu se încheiase.

Pe de altă parte, ei recunoșteau sarcina pe care și-o asumaseră Molly și Neil, după cum și Molly recunoștea misiunea lor. Populația de copii din Black Lake era prea mare pentru a fi salvată de o singură echipă. Iar dacă două echipe se întâlniseră, probabil că erau de fapt trei sau chiar mai multe.

Dacă n-ar fi ajuns să creadă că nu erau salvatori, ci recoltatori, existența a cel puțin două echipe i-ar fi dat curaj lui Molly.

Celălalt grup dispăru pe strada în cruce.

Virgil o conduse pe Molly spre o casă în stil victorian, maiestuoasă, cu lucarne, coloane și decorațiuni exterioare bogate.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Era aproape amiază. Trecuseră zece ore de când văzuse pentru prima oară ploaia luminiscentă și coioții de pe verandă. Simți că nu mai era timp și că lovitura finală a acelui război avea să urmeze în curând.

• PARTEA A ȘAPTEA •

În sfârșitul meu îmi aflu începutul.

T.S. Eliot, *East Coker*

• Capitolul 53

Lucarnele decorate cu frontoane sculptate cu teme florale, o lucrătură bogată realizată cu exuberanță, grădini de primule înconjurate de palisade de fier forjat, coloane de verandă cu capete late, cu capiteluri în stil italian, o ușă de intrare cu un vitraliu având un desen extrem de complicat – acea casă reprezenta modelul ordinii arhitectonice, dovadă a luptei îndelungate a omului împotriva haosului și a căutării unui înțeles.

De când se știa Molly, arhitecții promovaseră în mare măsură sterilitatea, care este ordine golită de sens, și sărbătoriseră puterea, ceea ce este semnificație golită de grație. Prin respingerea elementelor fundamentale ale civilizației înseși care a făcut posibilă dezvoltarea sa, modernismul și copilul său vitreg din punct de vedere filosofic ofereau strălucire, în loc de frumusețe autentică, senzație, în loc de speranță.

Toată viața văzuse cum civilizația devenise mai urâtă, mai meschină; acum, urmându-l pe Virgil pe treptele verandei, era copleșită de sentimentul de pierdere. Acea casă frumoasă, în proiectarea și construcția căreia se cheltuise atâta iubire, era un simbol a ceea ce urma să fie eliminat din existență de către noua ecologie și de noii și brutalii stăpâni ai Pământului. Distrugerea care se înfăptuise cu pași mărunți de-a lungul unui secol de modernism fusese depășită de mii de ori într-o singură zi; iar curând, toate operele modernismului însuși aveau să fie șterse de pe fața pământului de creaturile cu

sânge rece care întruchipau viitorul după care tânjea modernismul.

Toate foliile umanității păreau să merite a fi îmbrățișate dacă reprezentau prețul păstrării a tot ce era frumos în civilizația umană. Deși inima omului este egoistă și arogantă, mulți luptă împotriva egoismului și deprind umilința; datorită lor, atâta vreme cât există viață, există și speranța că frumusețea pierdută poate fi redescoperită, că tot ce a fost urâțit și pângărit poate fi reînviat.

Curând se putea întâmpla ca viața oamenilor să fie distrusă fără să rămână nicio urmă, de parcă nici n-ar fi existat.

Lăsându-l pe Virgil la ușă, Molly se uită la Neil, rămas în stradă împreună cu cei șase ostatici ai norocului. Șapte ani de căsnicie se scurseseră pe nesimțite; nici șaptezeci n-ar fi fost de ajuns.

Copiii păreau dureros de vulnerabili. Răul părea mereu atras de copii, mai ales de ei. Pentru cei prin care curg cele mai puternice fluvii de rău, distrugerea și decăderea inocenților reprezintă cea mai mare binecuvântare.

Virgil scoase un mârâit aspru.

La casa unde îi găsiseră pe Johnny și pe Abby, se deschisese ușa; poate câinele avea puterea de a-i comanda ori poate că vreo forță malignă din casă dorea să o atragă pe Molly înăuntru, în spiritul păianjenului care lansează o invitație către muscă.

Câinele trecu pragul. Molly șovăise.

Dacă acelea erau ultimele ore ale vieții ei, dorea să le petreacă în slujba copiilor, chiar dacă pe termen lung nu îi putea ajuta. Era obosită și o usturau ochii de nesomn. Priveliștile prea multe și îngrozitoare o secătuiseră emoțional. Drept urmare, între bunele intenții și acțiuni se născuse prăpastia îndoielii de sine.

Își întări hotărârea cu un vers din Eliot: „Poți fugi de viață, dar de moarte nu trebuie să fugi”.{30}

Curajul îndârjit putea fi dobândit din astfel de adevăruri nemiloase.

Intră în casă.

Deși neatinsă de cineva, ușa se închise în urma ei și a lui Virgil.

Ca și în cealaltă casă de pe altă stradă, auzi un foșnet în pereți – vânzoleala multitudinilor cu numeroase picioare sau bătaia a nenumărate aripi.

De astă dată nu beneficia de sprijinul moral al lui Neil, ci doar de îndrumarea ciobănescului german, care putea fi în slujba răului. Ca să se încreadă în propria intuiție și în credință, care încă nu o trădase, trebuia să aibă încredere și în câine.

Cu fața la foile de geam ale ferestrelor, ziua purpurie se uita înăuntru, dar nu făcea nimic să strălucească. Aprinse lanterna și încercă să nu se gândească la cât de multă – sau puțină putere – mai era în baterii.

Virgil se îndreptă spre scară și începu să urce.

Mergând după el, Molly auzi cum zgomotul vibrant din pereți se organiză brusc într-un soi de maree ritmică. Acea umflare și curgere repetitivă o făcură să se oprească pe palier.

În susurul măsurat al acelui suspin pe o mie de voci, Molly depista intenție, înțeles și ceva care semăna cu disperarea. Ascultând mai atentă, tresări de surprindere când foșnetul moale și cadențat s-a transformat în cuvinte: *Fi-va timp… și timp de ucidere… și timp de ucidere*[31]*… timp de ucidere…*

Deși vocile acelui cor răutăcios erau numeroase, fiecare se putea percepe doar o idee mai tare decât o suflare. Efectul cumulat era o șoaptă de o subtilitate atât de perfidă, încât părea să se fi născut în mintea ei, mai puțin ca sunet adevărat și mai mult ca halucinație auditivă.

Abby susținuse că pereții vorbeau uneori. Fata nu-i dezvăluise ce anume spuneau.

„Fi-va timp… și timp de ucidere… și timp de ucidere…”

Molly nu-și putu da seama dacă era o amenințare sau o comandă menită să hipnotizeze prin repetiție – sau cu totul altceva.

Își zise că ar trebui să ignore corul sumbru și insistent. Cu toate acestea, curiozitatea o împinse mai aproape de peretele palierului.

Sub fasciculul lanternei, pe tapet înfloriră trandafiri, majoritatea galbeni, unii roz, fără ghimpi, doar cu frunze.

Își trecu o mână peste trandafirii de pe tapet, neștiind bine la ce să se aștepte. Poate la o umflătură a tencuielii. Dovezi de deformații structurale.

Peretele era neted, uscat, solid. O vibrație slabă o gâdilă ușor în palmă, nimic altceva.

„Fi-va timp… și timp de ucidere… și timp de ucidere…”

Printre vocile în engleză i se păru că depistează și altele într-o limbă diferită.

Își lipi capul de perete, cu urechea aproape de trandafirii galbeni.

Un miros slab, dar tulburător, venea dinspre trandafirii imprimați – pesemne substanțele chimice din hârtie sau din pasta de lipit.

Când se concentră asupra vocilor ce vorbeau în alte limbi, ele se limpeziră de parcă și-ar fi dat seama că ea manifesta interes față de ele. Auzi aceeași frază în franceză și spaniolă. Voci insistente intonau în alte limbi, ce păreau a fi rusă, japoneză, chineză, germană, suedeză și alte limbi pe care nu le putea identifica.

Apoi ritmul încetă. Valurile măsurate de sunet se prăbușiră într-un iureș fără cuvinte de mii de sunete mărunte, susurul și freamătul, ticăitul și bâzâitul unui cuib agitat.

Încercând să ghicească doar după sunet ce fel de creaturi colcăiau pe sub tencuială, rămase cu urechea lipită de perete încă o clipă. O voce unică îi șopti din tumultul slab de foșnete și viermuială: „Molly”.

Deconcertată, se trase departe de perete.

Treaptă cu treaptă, fasciculul lanternei coborî scara, apoi treaptă cu treaptă până în locul de deasupra, unde aștepta câinele, și nu văzu pe nimeni care să-i fi putut rosti numele.

Apocalipsa planetară devenise dintr-odată supărător de personală. Ceva de origine nepământeană, târându-se prin interiorul peretelui cu un scop necunoscut, îi rostise numele cu un ton de intimitate ciudată, care o umpluse de repulsie.

Și, din nou, pe un ton plin de alean, plângăreț: „Molly”.

• Capitolul 54

Cu ochi radiind și ușor de recunoscut în semiobscuritate, explozivi și ciudați în fasciculul lanternei, Virgil o întâmpină pe Molly în capul scării, nu cu o mișcare din coadă, ci cu un scheunat precipitat, și o conduse către singura dintre cele cinci uși care era închisă.

În acea încăpere plângea slab un copil, probabil un băiat, suspinând nu din cauza vreunei primejdii iminente, ci ca și cum ar fi fost chinuit și terorizat îndelung.

Molly încercă să deschidă ușa cu mâna în care ținea lanterna. Nu reuși.

Vreme de o clipă, așteptă ca ușa să se deschidă la comanda câinelui sau a prezenței care le permisese intrarea la parter, dar ea rămase închisă.

Nedorind să-și lase pistolul în buzunar, puse lanterna pe podea și încercă din nou ușa cu mâna liberă. Tot încuiată.

Strigă ușor către copilul care plângea:

— Scumpule, suntem aici să te ajutăm. Nu mai ești singur. O să te scoatem de acolo.

Ca și cum cuvintele ar fi fost o incantație, ușa se deschise brusc spre interior, dezvăluind o beznă absolută, negrul unei guri flămânde.

Din pereți și tavan se auzi numele ei, șoptit cu un freamăt flămând: „Molly, Molly, Molly…”

Se sperie puțin și se trase înapoi.

Fără să se teamă, Virgil țâșni pe lângă ea și intră în cameră.

Ușa se închise cu zgomot.

Încercă mânerul, știind că nu se va clinti, și, într-adevăr, rămase înțepenit.

Aplecându-se, își luă lanterna de pe podea. Când se ridică, percepu o mișcare în hol. Ceva apropiindu-se de ea din partea dreaptă.

El se izbi cu corpul în ea – un bărbat mai scund decât Neil, dar suficient de solid. Lovită puternic, nu reuși să aprindă sau să folosească lanterna, scăpă pistolul și căzu la podea.

Prăbușindu-se peste ea, lăsând-o fără suflare, el îi spuse:

— N-o să-i găsești. Sunt sacrificiile mele.

Lanterna căzută zăcea la câțiva centimetri spre stânga lor, dezvăluindu-l pe bărbat. Păr roșcat, tuns scurt, o față senzuală – ochi de culoarea turcoaz cu pleoape grele, buze pline. O cicatrice nu tocmai bine închisă îi unea urechea stângă de colțul gurii, amintire a unei lupte cu cuțitele.

— Mielușeii sunt ai mei, spuse el, cu o răsuflare care duhnea – acrimea berii, înțepătura usturoiului, lingoarea blestemată a dinților cariați.

Strânse mâna pumn și o îndreptă spre fața ei.

Molly își întoarse capul. Lovitura nimeri puțin alături, dar degetul mare atinse cartilajul din urechea stângă a lui Molly. Bărbatul se prăbuși pe podeaua mochetată.

Țipară amândoi de durere, iar ea își dădu seama că nu va mai putea evita o nouă lovitură. El îi va sparge nasul, pomeții și apoi o va omorî în bătaie.

Deși era mai scund decât ea, Molly nu-l putu da deoparte, astfel că, înainte ca el să lovească din nou, își săltă capul de pe podea și-l mușcă de față. Ar fi trebuit să-l muște de gât. Nu-și putuse împinge capul la unghiul potrivit, ar fi trebuit să țintească mai sus. Dinții de jos apucară falca, iar cei de sus, în obrazul neafectat de tăietura de cuțit.

El răcni și încercă să se îndepărteze de Molly, iar ea se ținu cu dinții, de parcă ar fi fost un terier. El o lovi cu palmele pe umeri, în tâmple, dar nu reuși decât ricoșeuri azvârlite în panică, iar Molly nu cedă.

El se ridică mai mult, suficient de sus, iar ea se văzu silită să-și descleștеze dinții, apoi îl împinse, îl zvârli într-o parte și se îndepărtă de el zbătându-se.

Sălbaticul, șocat de ferocitatea revărsată împotriva lui, se rostogoli pe o parte și-și duse palmele la fața crâmpoțită, evaluându-și rănile, scâncind și nevenindu-i să creadă.

Scuipându-i sângele, simțind că se înează din cauza gustului sărat, scuipând întruna ca să poată respira normal, Molly găsi lanterna și, cu ea în mână, se ridică în picioare.

Avea la dispoziție câteva secunde. Starea lui de șoc avea să

dureze puțin, furia avea să se aprindă imediat, iar răzbunarea avea să-i fie brutală.

„*Miei*”, așa spusese el. „Mielușeii sunt ai mei.” Probabil că în camera în care intrase Virgil era mai mult de un copil. „Sacrificii”, așa spusese el.

Clopote închipuite îi răsunară în urechea rănită, iar cartilajul pe jumătate sfărâmat o înțepa de parcă ar fi avut cioburi în el.

Undeva, pistolul. Trebuia să-l găsească. Singura ei speranță.

Covor, pete de sânge, covor, urme de picioare, monede care se vărsaseră probabil din buzunarele lui, toate în fasciculul curios al lanternei, dar pistolul, nicăieri.

Înjurând-o cu glas hârâit, cu aerul șuierând prin obrazul spart la rostirea fiecărui cuvânt, el rămăsese în coate și genunchi, pregătindu-se să se ridice.

Sperând să câștige timp pentru a găsi pistolul, Molly dădu să-l lovească peste cap cu un picior, dar nu nimeri. El o apucă de picior, aproape o doborî, apoi i-l scăpă.

Covor, covor, sânge închegat, alte monede, covor, o țigară rulată manual – marijuana, răsucită la ambele capete – mochetă, pistolul, nicăieri, nicăieri. Probabil că el căzuse peste pistol.

Nu mai avea timp. Molly fugi spre camera cea mai apropiată, alungând umbrele cu lanterna, trânti ușa în urma ei, se chinui cu încuietoarea, sperând că va găsi așa ceva, și avu noroc, doar un buton de blocare.

Încuietoarea făcu un clic, iar el se trânti cu putere în ușă, făcând-o să se cutremure, și apăsă clanța. Avea să continue cu loviturile de picior. Încuietoarea era fragilă. Nu putea rezista multă vreme.

• Capitolul 55

O mandolină, un flaut, o tamburină și un corn francez pe o coroniță din vâsc, legată cu panglici, formau motivul brodat pe șezutul scaunului cu spătar drept, așezat în stânga ușii.

În hol, bărbatul mușcat lovi ușa cu piciorul. Încuietoarea tresări, dar nu cedă, deși la următoarea lovitură avea să plesnească.

Molly înclină scaunul pe picioarele din spate și băgă spătarul sub butonul care slujea drept clanță.

O a doua lovitură sfărâmă limba încuietorii, dar scaunul fixat în buton rezistă și celei de-a treia lovituri de picior, broderia minunată dovedindu-se egala sălbăticiei, așa cum s-ar cuveni într-o lume în care domina ordinea firească.

El o înjură și lovi cu pumnul în tăblia ușii.

— Pun eu mâna pe tine, îi promise el. Mă-ntorc după ce termin cu mielușeii.

Apoi, probabil că plecă.

Nu avea cum să știe dacă o va pândi, doar era bărbat, nu era din altă lume. Nu reușise să treacă *prin* ușa baricadată.

Numeroasele întâlniri cu inimaginabilele amenințări nepământene se terminaseră fără ca ea să pățească nimic, iar un om obișnuit o rănise. Faptul avea o semnificație pe care Molly o simțea, dar nu o putea explica, și încă o dată se văzu în pragul unei revelații de o importanță covârșitoare.

Nu era momentul să pună cap la cap toate fragmentele asupra cărora intuiția îi solicitase atenția. Ca să poată medita era nevoie de liniște și timp, iar ea nu avea la dispoziție niciuna, nici alta.

Bestia pe care o mușcase spusese că mieii, copiii, erau *sacrificiile* lui. Pentru ce, pentru cine, pe ce altar, în ce scop, era irelevant; ceea ce conta era intenția lui și faptul că trebuia să-l împiedice.

Urechea strivită și sângerândă o durea, dar nu mai răsuna ca un clopot. Acum putea auzi destul de bine.

Singurul sunet pe care-l percepea era cel de mișcare neîntreruptă din interiorul pereților, foșnetul și fojgăiala. Nu se mai auzea nicio șoaptă.

I se făcu greață. Saliva îi umplu gura. Încă simțea gust de sânge, de aceea scuipă în loc să înghită, apoi scuipă din nou.

Întorcându-se de la ușă, pipăind cu fasciculul lanternei, primul lucru pe care-l văzu fu o toporișcă înfiptă într-o latură

a unui dulap înalt din lemn. Sânge pe lamă, pe mâner.

Îngrețoșată, nu vru să caute mai departe, dar trebuia și, prin urmare, așa și făcu.

Se afla într-un birou întunecat din cauza copacilor din dreptul celor două ferestre, strangulați de mușchi și scăldați în lumina purpurie a amiezii. O ușă deschisă dădea spre baia de alături.

Molly împărțea încăperea cu două cadavre – un bărbat aflat pe podea și o femeie prăbușită într-un fotoliu. Se obișnuise deja cu scenele oripilante, însă nu se uită prea îndeaproape sau îndelung la niciunul din ei.

Fotografiile de familie de pe peretele din spatele biroului arătau că aceia erau părinții copiilor încuiați în camera de la capătul scării. Puștii din fotografie erau un băiat cu gropițe în obraji și sora lui mai mare, cu păr negru și codițe lungi.

Întrucât nu apărea în niciuna dintre fotografii însemna că bărbatul cu cicatrice era un intrus. Crezuse că Michael Render va fi singurul sociopat care să aprecieze haosul creat de sfârșitul civilizației.

Sacrificii.

Grăbită, scotoci prin sertarele biroului, căutând o armă. Spera să găsească un pistol. Nu găsi decât o foarfecă.

Din spatele ei, bărbatul cu cicatrice zise:

— Aruncă foarfeca, și îi apăsă țeava pistolului, probabil chiar arma ei, de ceafă.

• Capitolul 56

Scaunul cu husă brodată rămăsese blocat sub clanță; dar ucigașul nu se strecurase prin acea barieră sau prin alta.

Baia alăturată era comună biroului și dormitorului. Bărbatul se afla în casă de suficientă vreme ca să cunoască acest amănunt și venise în birou prin baia și camera alăturată.

Molly nu dădu imediat drumul foarfecii, așa cum i se poruncise. Imaginația ei bogată crea un tablou de tortură și viol care făcea să merite riscul de a se repezi la el și de a

încerca să-i înfigă foarfeca în burtă și să spere că se va putea feri de împușcătură.

Însă nu cunoștea viitorul și nu putea acționa în baza temerii a ceea ce putea păți. Trecutul și viitorul sunt deopotrivă de îndepărtate, și singurul timp cu relevanță este momentul prezent, *acum,* în care se desfășoară viața, unde se fac alegeri din motive practice și filosofice.

Lăsată să cadă, foarfeca făcu un zgomot când atinse tăblia biroului.

Bărbatul îi puse țeava pistolului la gât, o încercui cu un braț și-i atinse sânii pe sub pulover, motivat, nu de pofte trupești, ci de dorința de a-i provoca durere, lucru pe care-l și făcu, strângând-o tare.

— Îți place să muști, nu? Vocea lui era afectată în mod ciudat de mușcătura din obraz, iar respirația îi mirosea la fel de neplăcut ca și până atunci, dar acum se adăugase și mirosul de sânge. Mănânci miel?

Dacă ar fi țipat, Neil ar fi putut veni în ajutorul ei, dar trebuia să-i lase pe cei șase copii în stradă, apărați doar de câini, față de care acum avea suspiciuni.

— Mănânci miel? repetă el, strângând-o cu atâta cruzime, încât ea îi oferi satisfacție și strigă de durere.

— Nu. Nu-mi place.

— O să-ți placă, zise el. O să te duc în hol, să-mi vezi cei doi miei, vreau să te văd când o să muști din ei.

În ziduri, în tavan, prezențele necunoscute clocoteau frenetic.

— Cu cât mai tare muști din ei, cu cât găsești locuri mai interesante de mușcat, cu atât cresc șansele tale de a scăpa cu viață.

Încercând să câștige timp și așteptându-se ca răspunsul lui să fie absurd, fără niciun element care să o lumineze, Molly întrebă:

— Le-ai numit sacrificii. În numele cui, a ce?

— Ei vor copii, mai mult decât orice, dar nu se pot atinge de ei.

— Cine?

— Cei care conduc lumea acum.

— De ce nu-i pot atinge pe copii?

— Nu știai? Copiii nu se cern, zise el. Dar regulile astea nu se aplică în cazul *meu.* Dacă-i rezolv pe copii, cei de la putere vor fi îndurători cu mine.

Molly se simți ca o femeie oarbă care citește linii de semne Braille din care, la întâmplare, au fost omise unele puncte. Dincolo de limitele câmpului ei vizual, se află un domeniu vital al înțelegerii.

El își retrase mâna din jurul gâtului, însă apăsă și mai tare țeava pistolului pe gât, imediat sub articulația mandibulei.

— Ia lanterna de pe birou și mișcă-te încet și ușor. Să nu încerci ceva, că-ți zbor capul ăsta frumușel.

După-amiaza sumbră se luminase dincolo de ferestre. Luminozitatea albă și rece se strecura în jos, limpezind aerul purpuriu.

Molly recunoscu imediat calitatea acelei lumini. Una dintre navele tăcute, strălucitoare, plutea peste casă.

Ca mai înainte, Molly se simți observată cu atenție, examinată, dar mai mult decât examinată: Se simți *cunoscută* la inimă, minte și corp, cunoscută cu totul, într-o manieră care o îngrozea.

Cel care o atacase simți același lucru, fiindcă se încordă și se retrase de la fereastră, trăgând-o și pe Molly cu el.

— Ce-i porcăria asta? întrebă el.

Teama îl făcu să fie neatent, iar când presiunea țevii slăbi asupra gâtului, Molly *știu* că sosise momentul să acționeze.

Înșfăcă foarfeca de pe birou. În același timp, se trase de lângă bărbat și auzi dubla apăsare pe trăgaci, dar nu auzi bubuitul împușcăturii.

Molly se roti spre el. Pistolul, la treizeci de centimetri de fața ei. Gura țevii, uriașă, întunecată. El apăsă din nou pe trăgaci. Arma nu percută.

Nemiloasă ca Soarta care taie firul vieții cuiva, Molly îl lovi cu foarfeca în mâna care ținea arma. El scoase un țipăt și o scăpă.

Ea azvârli cu foarfeca în el, se aplecă și luă pistolul de jos.

Ridicându-se în picioare, văzu că bărbatul voia să o prindă. Apăsa pe trăgaci, iar arma îi tresări în mână.

El sluji de sacrificiu, și nu copiii. Glonțul îi găsi inima cu atâta precizie, încât muri înainte de a reuși să-și exprime uimirea.

Cele două rateuri ale lui, urmate de împușcătura directă a ei nu fuseseră doar o serie de coincidențe, iar arma nu era defectă. O anumită putere, un anumit agent ciudat acționa în locul ei.

Sub tencuială, stupul colcăitor devenise tăcut.

• Capitolul 57

Pătrunzând prin ferestre, strălucirea emanată de OZN aducea prea multă lumină crudă în acel abator presărat cu cadavre. Molly își recuperă lanterna de pe birou și ieși prin baia care lega biroul de cealaltă încăpere.

O fereastră așezată sus în sala de duș permitea intrarea luminii care îi evidenția propria siluetă într-o oglindă – dar și a cuiva care nu era prezent. Văzu cealaltă persoană, se opri deconcertată ca să se uite mai bine, însă nu se văzu reflectată decât pe sine.

Nu-și dădu seama dacă imaginea fulgurantă din oglindă fusese a mamei ei, Thalia, ori dacă acea viziune fusese doar expresia efemeră a celei mai fierbinți dorințe a ei, dacă fusese o halucinație sau poate un acces de nebunie.

Vru să mai zăbovească, să studieze oglinda, însă mieii, după ce fuseseră salvați, aveau nevoie de ea. Prin camera alăturată, în hol, calea îi fu luminată de nava de pe cer, prin intermediul ferestrelor și a luminatoarelor.

Când ajunse la ușa de lângă capul scărilor, aceasta se deschise singură.

Se găsea în dormitorul unei fete. Jucării, animale din pluș erau rezemate de căpătâiul patului acoperit cu un cearșaf plin de volane. Draperii din satin festonate cu bandă în zigzag. Afișe cu idoli adolescenți lipite pe pereți, băieți frumoși, cu

trăsături oarecum androgine. Zorzoane, emoții și comoții.

Două scaune erau puse spate la spate. Fata cu codițe, în vârstă de zece sau unsprezece ani, și fratele ei cu gropițe în obraji stăteau pe scaune, legați de încheieturile de la mână și de glezne cu bandă adezivă.

Virgil îi păzea pe copii, și avea de ținut la respect ceva formidabil.

O colonie de mucegaiuri – sfere albe, saci palizi ca niște plămâni – pândea într-un colț. O a doua colonie, cu picioare lungi, ca de insectă, atârna de tavan, deasupra patului. Cu excepția sacilor care se umflau și dezumflau, toate stăteau nemișcate, deși în interior colcăiau de viață.

Pe pat se vedea rola de bandă aproape goală și cuțitul pe care ucigașul îl folosise ca să taie banda.

Sperând că vasul strălucitor va continua să plutească deasupra casei, radiind lumină prin ferestre, și că nu va trebui să-și facă treaba la lumina lanternei și în tovărășia mucegaiurilor mergătoare, Molly luă cuțitul de pe pat și tăie banda.

Numele copiilor erau Bradley și Allison, iar Molly făcu toate eforturile să le alunge temerile, după care le spuse cât putu de repede și de direct că trebuiau să iasă din casă. Când ei o întrebară de soarta părinților, Molly îi minți.

A-i salva pe copii era mai ușor decât a-i ajuta să accepte un viitor care are la bază terenul nesigur al tragediei personale.

Hotărâtă, Molly alungă acele gânduri. Ca să-și îndeplinească misiunea, trebuia să trăiască în prezent și să le dea copiilor speranțe și sfaturi pentru a suporta pierderea celor dragi. Trebuia să-i învețe cum să trăiască momentul.

Își dădu seama că, de când trecuse pragul acestei case, fusese convinsă că ei vor avea un viitor, deși până atunci nu avusese motive să prevadă supraviețuirea pe termen lung. Cunoștea o parte din motivele care o făcuseră să-și schimbe părerea atât de radical, dar nu pe toate; evident, subconștientul percepuse alte motive de optimism pe care încă nu era pregătit să i le împărtășească.

Cum Bradley era mai mic și mai speriat decât sora lui,

Molly îl eliberă întâi pe el și îi spuse să rămână în apropierea lui Virgil, în care își recăpătase încrederea, mai ales după ultimele evenimente.

După ce o eliberă și pe Allison, Molly auzi un sunet ca un pleoscăit slab, care i se păru sigur de origine organică și-și ridică privirea; observă că pielița de pe un mucegai rotund, de mărimea unui pepene galben, din colonia de deasupra capului, se trăsese înapoi precum pleoapa unui ochi. Sub membranele acelea se vedea un chip uman.

Dintre toate lucrurile imposibile și grotești pe care le văzuse de la ieșirea pe verandă printre coioți, acesta era cel mai ciudat, cel mai greu de înțeles, cel mai tulburător. Cuprinsă de repulsie, nu reuși să-și desprindă totuși ochii de la el.

După ce se uită mai atent, descoperi că fața mucegaiului nu era modelată dimensional. Suprafața sferei de sub pleoapele trase înapoi era netedă și curbată, și transparentă, iar chipul uman părea să plutească în interior, ca un obiect plasat într-un glob de Crăciun, plin cu apă și câțiva fulgi care imitau ninsoarea.

Chipul respectiv era al unui bărbat cu ochi albaștri și mustață blondă. Își îndreptă ochii spre Molly și lăsa impresia că o privea. Expresia lui era îndurerată și imploratoare, părând să plângă, deși nu scoase niciun sunet.

Membranele albe se dădură deoparte de pe un al doilea mucegai din colonie, dezvăluind o față cuprinsă în altă sferă: o femeie țipând și într-o stare de suferință cumplită. Răcnetele ei erau mute.

Acelea nu erau chipuri reale, însă privindu-le, paralizată de teamă – Molly bănui că fiecare reprezenta o conștiință umană, mintea și amintirile unor persoane care trăiseră cândva. După moarte, fuseseră despuiate de corpurile fizice și prinse cumva de acele structuri înfiorătoare.

Fiecare colonie de mucegaiuri albe reprezenta un fel de penitenciar organic, în care erau întemnițate conștiințele celor care muriseră de mâna noilor stăpâni ai Pământului. Mai precis, probabil, coloniile puteau fi sisteme de stocare a

datelor în care se acumulau minți umane complete din toate punctele de vedere, cu amintirile, funcțiile cognitive și personalitatea lor.

Bătând puternic, îngrozită de concluziile la care ajunsese, inima lui Molly se făcu cât un purice.

Alte pleoape se dădură înapoi, dezvăluind și alte chipuri, nu doar deținute de colonia care se târa pe tavan, ci și de cea ghemuită într-un colț, iar Molly *știu* brusc, din felul în care ele o priveau pe ea și pe copii, și din expresiile lor, că până și în acele închisori, *erau conștiente.* Conștiente, atente și disperate. Unele dintre ele erau turbate de starea în care se aflau și se agitau înnebunite, dar în tăcere.

Înțelept, Virgil ieși în hol.

Dorind să-i împiedice pe cei doi copii să vadă monstruozitatea aceea, Molly îi îndemnă să urmeze câinele.

Ajunsă în prag, aruncă o privire în urmă și văzu o altă pleoapă deschizându-se pe o sferă, evidențiind fața bărbatului cu cicatrice pe care chiar ea îl împușcase cu cel mult trei minute în urmă. Privirea lui o găsi, iar trăsăturile feței se schimonosiră de ură.

Brusc, fețele căpătară glas și dinspre ele izbucni o cacofonie stridentă de plânsete, vaiete, răcnete, cereri de ajutor, țipete de furie, blesteme și hohote demente de râs.

Când Molly începu să coboare scările în urma copiilor, nava strălucitoare se puse în mișcare, lăsând din nou ferestrele într-un roșu noroios și aruncând în beznă interiorul casei.

• Capitolul 58

Neil vru să-i examineze urechea rănită și plină de sânge, dar Molly insistă să-și continue treaba. Virgil pornise din nou la drum, tropotind spre est pe stradă, refăcând drumul pe care veniseră.

De data aceasta, copiii – acum opt la număr – mergeau în frunte, imediat după câine. Molly și Neil veneau în urma lor, cu ochii în patru, dar fără să mai fie cuprinși de paranoia de-a

apăsa pe trăgaci la orice mișcare.

— Trebuie să-i protejăm pe copii de oameni, spuse Molly. De oamenii obișnuiți, *oameni* născuți din bărbat și femeie. De cei răi, de bolnavi. Extratereștrii și tot ce a venit din lumea lor… nu se vor atinge de copii.

— De unde știi asta? se miră el.

Ea cită spusele bărbatului cu cicatrice:

— „Copiii nu sunt pentru cernut”.

— Ce înseamnă asta?

— Niște lucruri care s-au întâmplat în casă mi-au oferit o perspectivă diferită. O să-ți spun mai târziu. Copiii sunt intangibili, ăsta e principalul.

— De ce?

— Nu știu sigur, dar am o teorie. O altă chestiune este… cred că și noi, cei care îi căutăm, suntem intangibili.

— Dar urechea cine ți-a atins-o?

— N-a fost unul dintre ei, nimic… extraterestru. A fost individul acela psihopat, el i-a ucis pe părinții lui Bradley și Allison, și se pregătea să-i ucidă și pe ei.

— Mi s-a părut că am auzit o împușcătură. Dar abia a răsunat și n-am fost sigur. Era cât pe ce să intru.

— Totul se terminase deja.

El o privi cu o expresie mai mult decât uimită, poate chiar admirație.

— Parcă te pricepeai doar să scrii cărți.

— Da? Poate cu mult timp în urmă.

Ciobănescul îi conduse către micul centru comercial din Black Lake.

Fâșii de mușchi negricios drapau copacii și chiar îi sufocau pe unii dintre ei. Mușchiul începuse să înveșmânteze și clădirile: festoane în jurul streșinilor, de-a lungul pervazurilor.

— Așadar, întrebă el, îi salvăm sau îi recoltăm?

— Îi salvăm, cred. Și mi-am schimbat părerea în legătură cu câinii.

Siluete întunecate și iuți țopăiau pe acoperișurile caselor și ale verandelor, apărând și dispărând în straturile de ceață, sărind de pe o clădire pe alta. De dimensiunile unor maimuțe,

aveau agilitatea macacilor și a maimuțelor capucin, dar le lipsea spiritul jucăuș al maimuțelor adevărate. Capetele le erau prea mari față de corp, care era acoperit cu solzi, nu cu blană, iar de la depărtare, fețele lor asimetrice păreau să fi fost pe jumătate topite în foc. Cu mâini pe care apăreau la fel de multe degete, dar mai multe falange – decât la om sau maimuță, animalele smulgeau din propriul trup, de parcă ar fi suferit, deși singurele sunete pe care le scoteau erau zgomote înfundate care, în unele cazuri, aminteau de un chicotit răutăcios.

Mucegaiurile creșteau pretutindeni: pe peluze și în parcuri, în straturi de flori și în jardiniere. Apăreau din crăpăturile pavajului, pe pereții din lemn sau pe șindrila acoperișurilor. Nu erau toate de culoare albă sau neagră cu pete galbene, ci prezentau o mare diversitate de forme și culori care sugerau, nu o panoramă de basm, ci țara fantasmagorică a risipei, cu forme ce sufereau mutații, provenind din călătoriile onirice scăldate în sudoare ale unui drogat pe cale de a intra în comă după o supradoză.

— Întrebarea mea este dacă nu cumva ne-am înșelat considerând extratereștrii drept o forță monolitică, un stup care urmărește o singură misiune și conduși de o forță unică, spuse Molly.

— Mie așa mi se pare.

— Da. Dar nu slujește la nimic atunci când e vorba de prelucrarea datelor: gunoi bagi, gunoi iese. O percepție eronată dă naștere unei prejudecăți. S-ar putea ca între ei să existe facțiuni. Și probabil că una dintre ele nu dorește distrugerea completă a speciei și a civilizației noastre.

— Dacă așa stau lucrurile, sunt în minoritate și, judecând după ce s-a petrecut până acum, nu au mare trecere.

— Poate că au obținut totuși o concesie în ce-i privește pe copii.

— Dar tot ne răpesc lumea, spuse Neil, și cum poate cineva, mai ales un copil, să supraviețuiască într-o ecologie dementă?

Molly se încruntă.

— Nu au cum. Mai ales din cauza fericirii sau a speranței.

Dar probabil că ne scapă ceva și, prin urmare, o să încerc să-mi fac ordine în gânduri.

Virgil îi conduse spre bancă. În cursul nopții precedente, într-o discuție cu grupul dispus să trăiască liber sau să moară, Neil recomandase clădirea băncii drept cel mai potrivit loc pentru a fi fortificat și apărat, presupunând că existau speranțe de apărare sau că avea rost să se apere până la ultimul.

La început, Molly crezuse că ajunseseră la capătul misiunii lor de salvare. Se aștepta să se instaleze acolo cu cei care preferau să lupte și să se pregătească pentru a înfrunta sfârșitul, dacă așa avea să se întâmple, cu demnitate și curaj.

Apoi văzu că în fața ușii de intrare în bancă nu se găsea niciun paznic. Storurile erau trase la ferestre și, din câte își dădu Molly seama, nimeni dinăuntru nu supraveghea strada.

— E ceva în neregulă, observă Neil. S-a petrecut ceva.

— Iar acolo sunt și cinci copii, spuse Molly.

Lucrarea nu era încheiată.

• Capitolul 59

În cazul în care, din anumite motive, copiii erau oarecum imunizați față de violența extremă, sub supravegherea câinilor ei erau în siguranță pe stradă. Neil putea să o însoțească pe Molly în interiorul băncii.

Cruțarea lor de acel holocaust nu era decât o teorie, chiar dacă în sprijinul ei veneau unele dovezi convingătoare. Neavând de partea ei decât o simplă teorie, Molly nu-i putea lăsa pe copii fără un adult care să-i apere.

Neil insistă ca de data aceasta el să fie cel care intră în bancă, însă intenția lui nu fu primită cu entuziasm de Virgil. Câinele refuza să-l însoțească. Drept urmare, ciobănescul se așeză pe trotuar în fața ușii, blocând intrarea.

Neil se întinse pe deasupra câinelui să deschidă ușa, dar constată că era încuiată.

Când se apropie Molly, Virgil se ridică în picioare și dădu

din coadă. Ea întinse mâna spre ușă, care se deschise fără ca ea să o atingă.

Așa cum li se mai întâmplase pe parcursul acelei odisee, a acelui tur de infern, lucrurile lipsite de suflet păreau să fie înzestrate cu intenții.

Cu o îmbrățișare și un sărut, Neil cedă în favoarea lui Molly. Se întoarse în stradă, la copii și la câini.

În drum spre bancă, Molly scosese încărcătorul din pistol și înlocuise cartușul lipsă. Avea zece cartușe încărcate, pregătite. În buzunarele blugilor mai avea câteva de rezervă.

Cu lanterna în stânga, pistolul în dreapta, împinse ușa cu umărul și intră, urmată de Virgil.

Singura bancă din Black Lake și din împrejurimi – construită în 1936, când deponenții trebuiau să fie impresionați de măreția unei instituții financiare – nu se compara ca splendoare cu alte bănci mari din acea perioadă, dar, prin dimensiunile modeste la scară, arăta convingător de solid. Pardoseli din marmură. Șase coloane din marmură. Pervazuri din marmură. Despărțiturile de la ghișeele funcționarilor erau din bronz ornamental de culoare închisă, cu intarsii din nichel și metal lustruit.

În întregul hol, în spațiile destinate funcționarilor, în zona deschisă destinată birourilor pentru servicii, situate în spatele balustradei din marmură, lămpile cu gaz șuierau ușor, ca niște șerpi care visează, asigurând lumină din belșug.

Molly stinse lanterna și o băgă sub betelia blugilor, la spate, ca să aibă ambele mâini libere pentru a manevra pistolul.

Deși din tavernă plecaseră mai mult de douăzeci de adulți, plus cinci copii, cu intenția de a aproviziona și fortifica banca, acum în hol erau doar patru adulți, trei bărbați și o femeie. Stăteau alături, cu fața la ferestrele ghișeelor, cu spatele spre ușă.

Lucru ciudat, ei nu se întoarseră când intră Molly, deși ușa scârțâi, iar ghearele câinelui făcură zgomot pe podea, stârnind un șir de ecouri slabe din suprafețele de marmură.

Din spate, Molly îl recunoscu pe unul dintre cei patru – Vince Hoyt, profesor de istorie și antrenor de fotbal.

— Vince?

El nu răspunse.

— E totul în regulă? întrebă ea.

Niciunul dintre cei patru nu păru să audă întrebarea.

Dorind o lămurire, ea se uită la Virgil. El renunțase la rolul de călăuză și, invitând-o pe Molly cu o privire solemnă, așteptă ca ea să acționeze.

Ea traversă holul, până la linia formată de cei patru, observând că stăteau cu toții rigizi, cu capetele drepte și umerii ridicați, parcă „pe loc repaus”, doar că țineau mâinile moi de-a lungul trupului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea și știu răspunsul când ajunse la capătul formației pe care o alcătuiau.

Cei patru nu aveau chipuri.

• Capitolul 60

Deci acela era fenomenul descris de Cassie: oameni fără ochi, nasuri, guri, fiecare față netedă de la o ureche la cealaltă și de la linia părului până la bărbie, de culoarea argilei galbene, la fel de frumoasă și lipsită de trăsături precum ceramica arsă în cuptor.

Ar fi trebuit să fie morți, pentru că nu puteau respira.

Deși pieptul lor nu se ridica și nu cobora odată cu expirația sau inspirația, din când în când tresăreau perceptibil, iar gâtlejurile li se mișcau ca și cum ar fi înghițit. La doi dintre ei, venele de pe tâmplă se zbăteau vizibil. Iar în fiecare caz, mâinile, atârnând moi pe lângă trupuri, tremurau.

Radiau o neliniște care era aproape palpabilă, aproape suficient de mare ca să poată fi sesizată prin miros. Nu aveau chipuri, dar erau oarecum vii – și teribil de înspăimântați.

Undeva în interiorul băncii erau cinci copii neajutorați, și fără îndoială că alături de ei se afla un lucru cu chipuri în palme. Pentru că acel gen de lucruri părea omniscient, cu siguranță avea cunoștință de sosirea lui Molly.

Virgil evita în continuare să preia conducerea, însă rămase

curajos alături de ea.

Molly deschise ușița joasă din bronz care dădea în spațiul destinat funcționarilor de la ghișeu și păși pe tărâmul banilor, dându-și seama că aceștia nu mai aveau niciun rost.

În partea din spate a incintei, o balustradă joasă despărțea spațiul acela de un hol. Deschise încă o poartă și-l conduse pe Virgil pe coridor.

Trei felinare Coleman erau așezate la distanță egală unul de altul pe coridor. Nimic nu tulbura tăcerea, în afara susurului gazului ce ardea în felinar, apărat de scuturile antitermice curate. Podeaua era mochetată. Câinele păși fără să scoată un sunet. Cinci uși pe latura estică a holului, trei pe latura vestică, toate cu geamuri mate în partea superioară. Pe unele erau tăblițe cu numele unor angajați. Una avea inscripția GRUPURI SANITARE. Două nu erau marcate în niciun fel.

Intrarea în camera blindată de valori era la capătul coridorului. Așezată într-o arhitravă din oțel, ușa rotundă din inox masiv, dotată cu bolțuri de închidere de șase centimetri grosime, era deschisă.

Camerele din spatele ușilor cu geamuri mate erau întunecate. Molly se gândi să intre în vreuna din ele, dar apoi se lăsă în seama intuiției și trecu cu precauție prin dreptul ușilor.

În memorie îi răsuna vocea temătoare a lui Cassie: „Îți pot lua fața și o țin în mâini, și ți-o arată, și alte fețe…”

În camera de valori se găsea cel puțin un felinar. În vestibulul de dincolo de cadrul gros din metal nu zări pe nimeni.

„Și alte fețe… și le strivesc în pumn și le fac să strige…”

Molly era la cinci metri depărtare de ușa camerei blindate când, în minte și în măduvă, în sânge și în oase, simți întoarcerea leviatanului zburător. Se apropia dinspre nord și mergea spre nord-est, părând să comprime atmosfera de dedesubt, astfel că Molly se simți ca un scufundător în abis, cu greutatea uriașă a oceanului strivindu-i umerii.

La câțiva pași de camera blindată auzi zgomot de apă șiroind, se întoarse și-l văzu pe Virgil urinând pe zid. După ce-

și goli vezica, veni spre ea cu coada între picioare, tremurând, dar încă hotărât să slujească.

— Bravo, băiete, șopti ea, ai curaj.

În prag, teama o făcu să se oprească. Cu gura uscată și arzând, cu palmele reci și umede. Patul pistolului lunecos de sudoare. Încercă să-și rețină un fior, dar dinții îi clănțăniră precum castanietele.

Traversă pragul curbat din oțel, gros de aproape un metru. Dincolo de el, era o ușă deschisă.

Direct în față, dincolo de micul vestibul, se afla o cameră rectangulară având cutii de valori de la podea până în tavan. Un felinar lumina locul, dar camera era goală.

Spre dreapta vestibulului, într-un cadru din oțel, era deschisă o altă ușă. De dincolo de ea, lumina părea să-i facă semne îmbietoare.

Chiar acolo, în camera blindată, simți vibrația ritmică a motoarelor mari ale navei cât muntele ce-și croia drum pe deasupra orașului.

Intră pe ușă. Spre stânga era camera banilor – rafturi pline cu numerar, monede și registre.

Tot aici erau și cinci copii, stând așezați pe podea cu spatele rezemat de perete, vii, dar speriați. Tot acolo, după cum ar fi trebuit să se aștepte, era și tatăl ei, Michael Render.

• Capitolul 61

În urmă cu douăzeci de ani, Render ucisese cinci copii în clasa ei, iar acum alți cinci erau în primejdie.

Ca și cum ar fi știut la ce se gândea Molly, el zise:

— Numărul magic e prezent, nu?

Molly s-ar fi așteptat ca zidurile camerei de valori să dea un sunet metalic vocii lui Render, însă ele nu făcuseră decât să îndulcească și să înmoaie sunetele. Deși cuvintele lui erau batjocoritoare, ele sunară ca ale unui antreprenor de pompe funebre care rostește ceva în semn de respect pentru morți.

Molly rămase cu pistolul în ambele mâini, îndreptat spre

chipul lui frumos.

— O să-i scot de acolo.

— Poate morți.

— Nimeni nu va muri, în afară de tine, zise ea, dacă se ajunge la asta.

— „Dacă se ajunge la asta”, repetă el disprețuitor. Ești prea derutată ca să faci lucrul cel mai potrivit, draga mea Molly. Mă puteai ucide la tavernă, dar m-ai lăsat să plec. Permițându-mi să comit cine știe ce orori, nu?

Ea clătină din cap.

— Mă subestimezi.

Tremurând, cu coada între picioare și capul plecat, Virgil se strecură pe lângă Render și se alătură copiilor.

Render abordă unul dintre zâmbetele mortale, având intensitatea și căldura care o fermecaseră pe mama ei, făcând-o să se mărite cu el.

— Cum se cheamă când îți ucizi tatăl? Parcă paricid, nu?

— Eu nu am tată, spuse ea.

— Așa spui, dar nu ești convinsă. Știi bine că în ziua aceea am venit la școală pentru că te iubeam și nu voiam să te pierd.

— N-ai iubit niciodată pe nimeni, în afară de propria persoană.

— Te-am iubit atât de mult, încât am ucis ca să ajung la tine în ziua aceea; am ucis pe oricine mi-a stat în cale, doar ca să mi se ofere șansa de a te crește ca un tată adevărat.

Făcu un pas spre ea.

— Stai pe loc, îl avertiză Molly. Nu uita că te-am nimerit de două ori atunci.

— Și în spate, recunoscu el. Dar atunci erai nevinovată, mai puțin complexată de *complexitatea* a ceea ce e bine și rău.

Mai făcu un pas și întinse o mână spre ea, cu palma în sus, ca o rugăminte de legătură emoțională.

Ea se retrase din calea lui.

Încă apropiindu-se, el zise:

— Hai, strânge-l în brațe pe tata, apoi să ne așezăm și să stăm de vorbă despre toate.

Molly se retrase în spațiul deschis dintre camera de bani și

vestibul. Se putea retrage în continuare doar dacă ieșea din cameră – dar asta însemna să-l lase pe Render cu copiii.

El continuă să pășească spre ea, cu mâna întinsă.

— Mama ta a crezut mereu în puterea iubirii, în înțelepciunea *discuțiilor*. Spunea că orice se poate realiza cu voință, prin *compromis*. Nu ți-a transmis și ție valorile astea, Molly?

Molly îl împușcă în piept. Camera de valori nu atenuă pocnetul, ci rezonă, creând impresia unui clopot uriaș.

Copiii începură să țipe și o parte din ei își acoperiră urechile cu palmele; alții ochii.

Glonțul îl făcu pe Render să tresară. Iar ochii i se măriră. Zâmbi.

Molly trase din nou, apoi a treia, a patra oară, însă el nu se prăbuși. În pieptul lui se vedeau patru găuri de glonț, dar din ele nu țâșni nicio picătură de sânge.

Lăsând pistolul în jos, Molly zise:

— Erai deja mort. Și când ai venit în tavernă erai mort.

— Când totul a început să se destrame, unii dintre paznicii de la spital erau dispuși să ne elibereze, spuse el. Din milă, din compasiune, ca să nu ne lase să murim de foame ca niște animale în cuști. Dar doi dintre ei n-au vrut – ei ne-au împușcat în celule înainte de a pleca acasă.

Acum avea în față doar un simulacru cu detalii minunat de convingătoare. După care se transformă și deveni ceea ce era în realitate: un *lucru* negru cu cenușiu, pătat, cu o față care părea să fi suferit o implozie și fusese rău reconstituită. Ochii mari cât farfuriile, protuberanți, sângerii, cu pupile negre de formă eliptică. De umerii prevăzuți cu plăci țepoase de os, aripile pieloase atârnau pliate de-a lungul trupului.

Înțelese că acum se afla în prezența unui prinț de pe altă stea, una dintre speciile care veniseră să cucerească Pământul.

Când își arătă mâinile mari, puternice, cu gheare, văzu câte un chip în fiecare. Spre deosebire de fețele care apăreau pe mucegaiuri, acestea aveau anumite proporții și păreau mai reale, mai tulburătoare decât cele pe care le văzuse mai devreme. În palma stângă, fața lui Michael Render. În cea

dreaptă, fața lui Vince Hoyt, antrenorul de fotbal, care acum stătea lipsit de chip în holul băncii.

Extraterestrul își strânse palmele enorme și, din degetele încleștate, îl auzi pe tatăl ei urlând de durere, apoi pe Vince Hoyt.

Când își desfăcu palmele, chipurile se schimbaseră, iar de data aceasta văzu un politician cunoscut în stânga și o actriță renumită, în dreapta. Și acestea plânseră sfâșietor când el le strânse în pumni.

Molly se simți ușoară, parcă nu cântărea nimic, ca într-un vis, ca și cum ar fi putut pluti din acel loc pentru a ajunge în altă încăpere de coșmar.

Gura lucrului era zimțată ca o rană, iar când vorbi, Molly îi văzu dinții ca niște cioburi de sticlă.

— Îți las fața și poți pleca de aici cu patru miei. Numai patru. Tu alegi care dintre ei va rămâne aici.

Cu inima bătându-i suficient de tare ca să-i cutremure trupul și să-i facă pistolul să tresară în mâna nesigură, Molly îi privi pe cei cinci copii, care auziseră propunerea creaturii. Prefera să moară decât să lase vreunul acolo.

Se uită în ochii lui sângerii și, în ciuda aspectului lor straniu, reuși *totuși* să-i înțeleagă și își dădu seama de adevăr. Ca și cadavrul umblător al lui Harry Corrigan, ca și Derek Sawtelle, cu sacoul lui din tweed și papionul care trebuia înnodat de fiecare dată, ca și Michael Render, ca păpușa vorbitoare și coloniile umblătoare de mucegaiuri, ca aproape orice lucru sau persoană întâlnită de când o trezise sunetul ploii, acesta era un agent al disperării, a cărui intenție era să o împingă la deznădejde.

Ei se slujiseră de tragedia sângeroasă din copilărie, de suferința cumplită provocată de moartea mamei, de temerile ei cele mai ascunse, de îndoiala de sine, și chiar de iubirea ei față de opera lui T.S. Eliot – care îi dăduse mereu tărie și inspirație – ca să o deruteze, să o stoarcă de puteri, să-i transmită o deznădejde amară care să o lase o femeie stearpă, o forță paralizată, incapabilă să sară în ajutorul nevinovaților.

Multe amănunte legate de aceste evenimente rămăseseră

deocamdată neînțelese, puteau chiar rămâne neînțelese, însă Molly era convinsă de un lucru, chiar dacă nu știa de ce ar trebui să fie adevărat: *Atâta vreme cât spera, ei nu o puteau atinge.*

— N-ai nicio putere asupra mea sau asupra lor. Eu sunt tutelarul, rosti Molly cu glas hotărât, și rămase surprinsă auzind cuvântul pe care-l scăpase, pentru că nu-l folosise niciodată până atunci, deși știa că reprezenta un fel de tutore. O să-i iau pe toți de aici. Pe toți. Imediat.

Extraterestrul întinse mâinile spre fața ei. Își desfăcu ghearele începând de la scalp și până sub bărbia ei, de la o ureche la cealaltă, iar atingerea fu rece ca gheața și unsuroasă.

Nu se trase înapoi. Nici nu tresări. Nici nu respiră mai precipitat.

După o ezitare, lucrul își retrase mâna. O privi fix vreme de o clipă și, deși expresia îi era la fel de impenetrabilă ca și fața, Molly înțelese ca era încărcată de ură, furie și frustrare.

Ca și cum ar fi devenit brusc imponderabil, lucrul se ridică de la podea și pluti așa cum Molly se temuse mai devreme că i se va întâmpla ei. Trecu prin tavan, probabil atras de nava colosală de deasupra lui Black Lake.

• Capitolul 62

Cei patru oameni lipsiți de fețe dispăruseră din holul de marmură.

Având cinci copii după ea și condusă de Virgil, destul de agitat, Molly ajunse în stradă chiar când ceața începuse să se ridice, împrăștiindu-se din preajma băncii, și se alătură lui Neil și grupului său.

Molly reuși să vadă, prin lințoliile de ceață purpurie, nava-mamă care tocmai trecea. Foarte jos, puțin deasupra vârfurilor copacilor. Nava avea o suprafață atât de diferită de cea pentru care o pregătiseră numeroasele filme văzute, încât Molly rămase cu privirea fixată îndelung asupra ei, într-o stare ce nu mai era uimire, pentru că depășea atât de mult orice spaimă și

teroare, încât se simți cuprinsă de o curioasă senzație de calm.

Nici vorbă de strălucirea metalică văzută în sute de filme, nici urmă de sărbătoarea de lumini ca în *Întâlnire de gradul trei,* nici vorbă de arhitectura tipică navelor de luptă, ca în *Războiul Stelelor,* ci elemente care păreau organice și de aceea infinit mai ciudate. Leviatanul care trecea tăcut avea în unele locuri o armură din plăci chitinoase, asemănătoare celor ale insectelor, în alte locuri fiind solzoasă, în altele, netedă și palidă și fragilă, pulsând, ca și cum înăuntru ar fi bătut rar nu se știa ce inimă uriașă, în alte locuri apăreau șiruri de țepușe zbârlite sau coarne, iar alte părți purtând urme ce păreau a fi fost de răni, leziuni, rosături, presărate cu noduri încâlcite de țesuturi ce aminteau de colcăiala tentaculelor, cu o crustă groasă de excrescențe cu aspect malign.

Trăsăturile cele mai incredibile ale acelui *corpus malignum* erau fețele umane încastrate ca niște ochi în toată suprafața, zeci de mii de chipuri, *milioane* de fețe de bărbați și femei de toate rasele, dezvăluite și apoi ascunse, doar pentru a fi din nou dezvăluite ca membrane deschise și închise deasupra lor.

Iar nava venea, venea, uriașă în lungime și lățime, forma ei întreagă fiind prea mare pentru a fi dedusă doar din aceste aspecte, având masa și volumul mai mare decât masa și volumul combinate ale tuturor navelor mării și aerului pe care le construise vreodată umanitatea de-a lungul istoriei sale, de o mie, de un milion de ori mai mare. Deși sistemul de propulsie – și procesul prin care aceasta sfida atracția gravitațională – nu producea niciun sunet, leviatanul acceleră până când trăsăturile de la suprafață începură să devină neclare, trecând tot mai repede peste Black Lake, kilometru după kilometru, tot mai repede, și apoi, în timp ce continua să vină, prinse să se și ridice prin ceața ce se subția mereu, ceață care învălui din nou nava care se înălța până dispăru.

La câteva secunde după ce structura aceea gigantică se mistui, vibrația mută a motoarelor încetă să mai reverse valuri de presiune fantomatică asupra lui Molly. Încă sub vraja leviatanului, ea rămase cu privirea spre ceața purpurie vreme de jumătate de minut, poate mai mult, la fel ca Neil și copiii,

până când o aversă bruscă de ploaie începu să-i ude.

• Capitolul 63

Când izbucni furtuna, se retrase în bancă, unde ardeau felinarele Coleman și se simțeau în siguranță. Verificând încăperile, nu găsiră nicio amenințare din partea oamenilor sau a altcuiva.

Torentele ploii izbeau pământul, deși probabil cu jumătate din forța primului diluviu. Apa ce cădea din cer nu mai era luminiscentă și mirosea a curat și a proaspăt, ca o ploaie adevărată.

Aversele spălară treptat tulbureala din cer și, o vreme, atmosfera se mai înveseli, trecând de la aspectul mohorât și violaceu, nefiresc, la lumina cenușie, bine cunoscută, care se instala în timpul unei furtuni de toamnă.

În bancă fuseseră aduse o serie de provizii înainte ca extratereștrii să zădărnicească planurile de fortificare. Molly descoperi cutii cu combustibil pentru felinarele Coleman, care aveau să le asigure iluminarea vreme de săptămâni întregi. Neil găsi pături, cutii cu conserve de carne și fructe, lăzi cu biscuiți, dulciuri, pâine proaspătă și prăjituri.

Așezară păturile câte trei una peste alta și înjghebă paturi pe podeaua holului. Prin numărul lor, câinii aduceau căldură suplimentară. Din alte pături, făcute sul și legate cu sfoară, făcu perne. Pe măsură ce lumina zilei se stinse, crepusculul pluvial invadă orașul. Străzile rămaseră tăcute și, cu excepția ropotului ploii, cerul fu mut. După atâtea evenimente, se lăsă o liniște ciudată. Molly nu avea încredere într-o asemenea liniște.

La căderea nopții, după ce scoase câinii la ultima plimbare din zi, verificară toate sistemele de închidere ale ferestrelor, traseră ivărele și baricadaseră ușile folosind mobilier. De extratereștri nu se puteau feri, pentru că ei pătrundeau prin tavane, ziduri sau podele, însă fiarele ciudate aparținând propriei lumi trebuiau ținute la distanță.

Molly continua să creadă că toți copiii erau sacrosancți și că, în calitate de tutelari, ea și Neil deveneau intangibili, însă nu voia să riște deloc. Pe de altă parte, poate mai existau indivizi ca Render în libertate, iar împotriva oamenilor-monștri nu se puteau lupta decât cu armele.

Reușiră să pregătească doar o cină rece, însă varietatea și calitatea alimentelor făcu din masă un festin. La lumina felinarelor, stătură în cerc pe podea, treisprezece copii și doi adulți, înconjurați de o sumedenie de cutii și lăzi desfăcute, și luând din ele ceea ce voia fiecare.

La început mâncară în tăcerea izvorâtă din oboseală și șoc. Curând, calitatea hranei și zahărul din băuturile răcoritoare îi readuseră la viață.

Discret, discutară despre experiențele prin care trecuseră, povestiră, căutară să înțeleagă și să accepte ceea ce se întâmplase. Și încercară să-și imagineze ce se putea întâmpla în continuare.

Cei cinci copii salvați din camera de valori povestiră cum părinții și alți oameni fuseseră luați de sub ochii lor, trecând prin podea și prin tavan, în perioada în care probabil că nava-mamă trecuse la o altitudine prea mare pentru a fi simțită. Unii dintre cei răpiți plânseseră în timpul ascensiunii; alții râseseră; însă nimeni nu opusese rezistență.

— Da, râdeau, spuse Eric Crudup, aducându-și aminte de ieșirea bunicii lui prin două podele și acoperiș. Când urca, uita de toate. Mai super decât credeam.

Pierderile suferite de fiecare erau atât de mari, încât nici nu-și puteau da seama de anvergura lor; de aceea, încă nu ajunseseră să regrete ceva. Molly știa totuși că suferința va veni după trecerea șocului.

Curios lucru, niciunul nu sesiză înfățișarea organică a navei-mamă, poate pentru că se deosebea atât de mult de orice văzuseră în filme și nu știau ce să creadă – sau se temeau să analizeze o asemenea posibilitate.

La ora opt își făcură paturile pentru culcare.

Neil insistase să stea primul de veghe și promise că o va trezi pe Molly să-și facă schimbul de la ora unu dimineața.

Ea crezu că, urmărită de imaginile înfiorătoare ale distrugerilor și de gânduri privind viitorul, va rămâne trează, însă adormi imediat ce puse capul pe perna improvizată. Nu visă nimic.

Cinci ore mai târziu, Neil o trezi. În ciuda promisiunii, voise să o lase să-și continue somnul, dar era convins că va adormi de epuizare, ceea ce i-ar fi lăsat vulnerabili.

Cu pistolul alături, Molly se așeză pe un scaun în lumina plăcută a felinarului și ascultă respirația ritmică a copiilor adormiți sau sforăiturile ocazionale ale câinilor. Găsi în acele momente răgazul și pacea care să-i îngăduie să mediteze la minunile pe care le văzuse și să încerce să le deslușească. Adevărul, care deocamdată îi scăpa, plutea vag la granița rațiunii, însă ea nu-l putea încă surprinde.

Tutelar. Tutore, protector, cu puteri speciale. Deși nu era un cuvânt arhaic, nu-și amintea să-l mai fi folosit vreodată până atunci în scris sau în discuții; și totuși, îi venise în minte ca fiind exact cuvântul care îl va pune la respect pe extraterestru. *Tutelar.*

Cu câteva minute înainte de ora trei, ploaia se opri.

Vrând să ridice storul, se duse la o fereastră, dar reveni la scaunul ei fără să-și ducă intenția la îndeplinire. Se temea că va descoperi vreo formă de mucegai lipită de geam, sau fețe umane țipând mut pe suprafețele rotunjite ale cărnii ciudate a acestuia.

• Capitolul 64

Odată cu venirea zorilor, soarele se eliberase de înlănțuirea ploii și a valurilor de ceață. Ca și cum s-ar fi ridicat în semn de sărbătoare, pictase cerul spre răsărit în culoarea rozelor, albăstrise restul cerului și aurise ferestrele caselor din Lacul Negru.

Molly, Neil, copiii și câinii părăsiră holul rece al băncii, preferând să se lase răsfățați afară de căldura dimineții. La început, căzură într-o admirație mută, cu fețele către cer, cu

gura deschisă de parcă ar fi vrut să bea vinul auriu al soarelui.

Trecuseră treizeci și șase de ore de când nu mai văzuseră soarele, dar lui Molly i se păru că se scursese jumătate din viață de când se bucurase ultima oară de căldura delicioasă a razelor căzându-i pe față.

Primul care observă restabilirea lucrurilor așa cum le știau fu un copil, care exclamă:

— Hei, au dispărut toate mizeriile și târâturile!

Mușchiul negricios și sufocant fusese spălat de pe copaci și clădiri, se dizolvase și cursese, odată cu apa de ploaie, în canalizări.

Fantasmagoria de mucegaiuri, atât cele umblătoare, cât și celelalte care prinseseră rădăcini, dispăruse. Ceea ce rămăsese era firesc – iarbă îmbibată de apă, tufișuri ude, straturi de flori culcate la pământ și înnoroite.

Nu mai văzură nici siluetele asemănătoare maimuțelor care se hârjoneau pe acoperișuri, iar prin copaci nu se târau creaturi roșiatice și flămânde.

Molly se simțea de parcă ar fi visat totul – ori visa în acele momente.

Pământul fusese cucerit de o specie extraterestră care se arătase nemiloasă ca o rasă de crocodili inteligenți. Viitorul păruse să aducă sfârșitul umanității și zădărnicirea tuturor realizărilor omenești. Și totuși, viitorul care păruse inevitabil nu se împlinise. În acel punct de cotitură, dansul vieții continua, clipă după clipă.

Nu putea înțelege ce se întâmplase, ce doriseră să realizeze prinții de pe altă stea sau dacă, de fapt, își îndepliniseră scopurile, și de ce plecaseră.

Inima îi tremură alarmată vreme de o clipă când zări o mișcare pe cer, dar observă că și acel aspect era firesc și de bun augur. Un șoim descrise un cerc tot mai larg pe cer.

Lătratul unui câine, altul decât cei care îi însoțeau, îi făcu să-și îndrepte atenția către Main Street. Seterul irlandez, pe care îl văzuseră în ziua precedentă conducând trei adulți și un grup de copii către bancă. Numărul copiilor crescuse de când îi văzuse ultima oară Molly pe Marine Avenue.

Un alt lătrat, de astă dată al corciturii cu blana cârlionțată, anunța apropierea altui grup dinspre capătul sudic al Main Street. Un adult, șapte copii și o pisică aurie care păzea flancul stâng.

Molly simți privirea lui Neil, se uită în ochii lui, se apropie de el și îl luă de mână.

Un al treilea grup – patru adulți, peste douăzeci de copii și o liotă de câini – începură să strige în timp ce se apropiau, traversând parcul de peste drum.

Dintre toate lucrurile care o șocaseră și o uimiseră în ultimele treizeci și șase de ore, niciunul nu o afectase atât de mult ca acesta și niciunul nu o făcuse să se simtă mai înălțător.

După un sfert de oră, sosi și ultimul din cele nouă grupuri, iar Molly putu număra supraviețuitorii din Black Lake, unde locuiseră înainte mai bine de două mii de oameni. Douăzeci și doi de adulți, majoritatea, părinți. O sută șaptezeci și șase de copii, dintre care cei mai mulți erau orfani. Patruzeci de câini, șapte pisici.

• Capitolul 65

Întâlnirea de pe Main Street avu loc joi dimineața, iar până să sfârșească micul dejun, cei douăzeci și doi de adulți conveniră că trebuiau să-i scoată pe copii din Black Lake și să-i ducă într-un loc mai plăcut din câmpia vestică.

Era septembrie, și iarna venea mai repede în munți. Fără electricitate, fără gaze naturale, fără o sursă durabilă de combustibil, erau siliți să se stabilească într-o zonă cu o climă mai blândă.

Își petrecură ziua organizând o caravană din vehicule și pregătind proviziile pentru călătorie. Alimente, băuturi, îmbrăcăminte, lucruri personale dragi. Dar și arme, deși sperau să nu aibă nevoie de ele.

Joi noaptea dormiră în bancă, ocupând toate încăperile, mai puțin camera de valori. Unii nu reușiră să se odihnească,

așteptând să audă iarăși zgomotul ploii torențiale.

Noaptea trecu fără furtună.

Vineri dimineață, porni din Black Lake o caravană alcătuită din trei autobuze școlare, două camioane și paisprezece vehicule de teren. Făcură plinul la toate și, dacă ar mai fi avut nevoie de benzină, urmau să scoată din rezervoarele vehiculelor abandonate.

Nu știau la ce să se aștepte, însă în drumul spre vest descoperiră doar scene familiare. Cer albastru, pe care nu apăreau decât păsări. Pante și câmpii îmbibate de apă care se uscau. Orașe părăsite.

Pentru Molly, ca și pentru ceilalți, Războiul Lumilor părea să se fi sfârșit cu un mister mai adânc decât cel care dusese la izbucnirea lui. Unde erau armatele victorioase, de ce dispăruseră?

După cât plouase, multe poduri de pe autostradă ar fi trebuit să fi fost luate de ape, dar erau în picioare. Molly nu văzu urme și daune produse de inundații, iar asta nici măcar în zone în care râurile ieșeau de obicei din albie și măturau comunități întregi.

Dădură și peste vehicule abandonate care trebuiră îndepărtate de pe șosea, dar în majoritatea lor, autostrăzile erau pustii și se putea circula ușor.

În timpul deplasării spre vest, întâlniră trei caravane care semănau cu a lor. Numeroși copii și tutelarii lor, câini, pisici și chiar un papagal care reușise să învețe câteva frânturi din Emily Dickinson, dar niciun vers din T.S. Eliot.

În zona de câmpie, unde trăiseră – și muriseră – milioane de oameni, Molly se aștepta să găsească suburbii transformate în abatoare pline de cadavre, aerul apăsător de duhoarea descompunerii. Dar nu văzură niciun cadavru, iar aerul era plăcut.

Fiecare dintre celelalte caravane avea propria destinație, astfel că grupul din Black Lake își continuă drumul spre coasta Pacificului și Newport Beach, unde doi dintre tutelari aveau familii a căror soartă îi preocupa.

Și copiii de pe coasta oceanului supraviețuiseră, la fel ca

aceia de la munte. Singurii adulți erau cei care-i salvaseră și îi protejaseră pe cei tineri. Mulți erau părinți care își asumaseră răspunderi și față de alți copii decât cei din familia lor.

Locuitorii de pe coastă îi primiră bucuroși pe nou-veniți. Existau orașe pustii care trebuiau populate, străzi singuratice, parcuri, magazine și suburbii care așteptau.

În acea vineri după-amiază, Molly păși mână în mână cu Neil pe plajă; apoi stătură în apropierea apei ca să vadă apusul de soare. De-a lungul coastei erau câteva nave distruse, iar pe mare nu se zărea niciuna.

Ce se întâmplase cu China? Europa? Anglia? Imperii dispărute. Și totuși, Pământul supraviețuia.

Conștient de plăcerea pe care o simțea Molly auzind versuri de Eliot, Neil îi recită câteva:

— „Între concepție și creație.

— „Între emoție și reacție” continuă ea.

— „Umbra cade”[{32}], încheie el.

Soarele le oferi o binecuvântare spre apus, întâi aurie cu oranj, apoi roșie, apoi purpurie, care aduse noaptea, dar numai pentru câteva ore.

• Capitolul 66

Ea și Neil, Virgil și alți doi câini, împreună cu opt copii, ocupară o casă abandonată de pe un promontoriu deasupra mării.

În primele săptămâni ale noii lor vieți avură prea puțin timp pe care să-l dedice contemplării, descâlcirii a ceea ce se întâmplase cu ei și cu lumea.

Supermagazinele și depozitele pline cu alimente conservate aveau să satisfacă necesitățile populației reduse numeric vreme de ani de zile, dar nu pe vecie. Trebuiau inițiate strategii de supraviețuire pe termen lung și era nevoie de activitate intensă pentru a pune în aplicare asemenea planuri.

Lucru ieșit din comun (sau poate nu), singurii adulți supraviețuitori, tutelarii, deși în număr destul de mic, se

dovediră a avea o pregătire uimitoare în toate domeniile de activitate. Erau doctori, stomatologi, asistente medicale, ingineri, arhitecți, dulgheri, mecanici pricepuți… Când se făcu recensământul celor care locuiau în apropierea coastei, avură impresia că supraviețuitorii fuseseră *aleși,* nu doar să-i salveze pe copii, ci și pentru priceperea cu care ei puteau sluji noua comunitate.

În doar câteva zile, câteva locuri publice beneficiară de energia electrică asigurată de generatoare portabile. Viitorul promitea alimentarea cu electricitate câtorva cartiere în mai puțin de un an.

Se înființară câteva clinici medicale. Medicamentele luate din farmaciile existente fură raționalizate până la data la care se putea înfiripa o industrie farmaceutică simplă.

Milioanele de oameni morți dispăruseră, la fel și exemplarele de ecologie extraterestră care se dezvoltase exploziv într-un răstimp atât de scurt.

Multă vreme, stelele aveau să fie privite cu suspiciune, iar câinii, poate și mai multă vreme, aveau să fie tratați mai mult ca membri ai familiei decât ca animale de companie.

Zilnic, în zeci de modalități, civilizația revenea printre oameni.

În octombrie, practic la o lună după acel Armagedon, Molly deveni profesoară și descoperi în acea activitate o plăcere mai mare decât cunoscuse ca învățăcel.

Cândva preot, Neil părăsise biserica atunci când își reclamase rectorul pentru faptul că molestase un copil, dar descoperise că episcopul nu avusese înțelepciunea, dorința și nici tăria credinței ca să-l elimine pe păcătos din rândurile slujitorilor bisericii. Acum, pe coastă, Neil sluji comunității mai întâi ca dulgher, însă la Crăciun întemeie o congregație.

Molly îl cunoscuse în ultima zi a preoției lui. Într-una dintre după-amiezile în care se simțise tulburată, intrase în biserică doar să stea și să gândească. În cele din urmă, înaintase de-a lungul naosului ca să aprindă o lumânare în amintirea mamei ei. Luându-și tăcut adio de la biserică, Neil stătea în altar, în geometria complicată a luminii colorate a

ferestrei cu vitralii. Chipul lui era atât de perfect, ochii îi erau atât de blânzi, încât, până să se miște, ea îl luase drept statuia Sfântului Ioan.

Apoi sosi Anul Nou, care fu marcat doar prin comemorarea morților, însă viața le oferea tot mai multe plăceri, de la o zi la alta.

În cursul iernii, apoi al primăverii, Molly fu preocupată de sănătatea mintală a copiilor. Ei nu-i uitaseră pe cei dragi și vorbeau deseori despre ei, dar păreau să fie feriți de suferințe inutile. Și de coșmaruri. Își aminteau lucrurile îngrozitoare prin care trecuseră, dar ca și cum le-ar fi văzut în filme. Spre deosebire de adulți, erau capabili să trăiască în prezent, în punctul solid al lumii în transformare, locul în care se desfășura dansul vieții.

În aprilie, Molly își dădu seama că rămăsese însărcinată.

• Capitolul 67

Într-o zi caldă din iulie, în a patra lună de sarcină, când școlarii aveau vacanță până în septembrie, Molly stătea pe veranda de unde se vedea marea, la umbra unui palmier ale cărui frunze păreau că șușotesc ceva.

Pe tăblia de sticlă a măsuței din fața ei avea una dintre cărțile mamei ei, o carte pe care lumea o uitase chiar și înainte ca lumea să se fi sfârșit, dar pe care ea o prețuia și o recitea mereu.

Lăsase deoparte volumul după ce găsise o referire la Noe și arca lui.

Când apăru Neil cu un pahar de ceai cu gheață pe o tavă, Molly spuse:

— Cunoști povestea potopului, arca, animalele îmbarcate câte două – toate prostiile alea din Vechiul Testament…

Mirat, el ridică din sprâncene.

— Îl citez pe Render, care mi-a spus asta în toaleta de la tavernă. Neil, cu toate astea… în afară de păcat, egoism, idoli ciopliți și chestii dintr-astea, povestea lui Noe sugerează vreun

motiv anume pentru care lumea a fost curățată în felul acela?

Așezându-se comod cu paharul de ceai și cu o biografie a lui W.B. Yeats, Neil spuse:

— La o adică, da. Tolerarea fărădelegii.

Molly nu era convinsă că a înțeles bine.

— Majoritatea oamenilor începuseră să tolereze crima, continuă el, o pedepseau prea ușor, chiar o iertau când era în slujba unor viziuni utopice. Dar de ce m-ai întrebat?

— Am găsit o referire în cartea mamei. Făcu semn către volumul de pe masă. Mă întrebam și eu.

El sorbi din ceai și se cufundă în lectura cărții despre viața lui Yeats.

O vreme, Molly rămase cu privirea pierdută la mare.

Hitler a ucis mai bine de douăzeci de milioane de oameni. Stalin, cincizeci. Mao Tze Dun, în jur de o sută de milioane. Mai recent, în Sudan fuseseră uciși două milioane de oameni, și alți două milioane în Ruwanda. Lista holocausturilor continua.

În numele religiei sau al justiției politice, în numele unei lumi mai bune datorită unei ideologii sau alteia, fuseseră umplute morminte comune și, dintre ucigași, câți fuseseră pedepsiți în afara câtorva naziști condamnați în cadrul proceselor de la Nürnberg în urmă cu mai bine de jumătate de secol?

Deasupra oceanului nu se strânseseră nori. Albastrul mării întâlnea albastrul cerului pe linia aproape invizibilă a orizontului.

În fiecare zi a vechii lumi, recent dispărute, emisiunile de știri fuseseră dominate de relatări privind atentatori sinucigași, răfuieli armate între bande de cartier, bărbați care-și ucideau soțiile gravide, mame care-și înecau copiii, adolescenți care-și împușcau colegii de clasă. Își aminti că citise undeva că pentru crimă, pedeapsa medie executată în închisorile din Statele Unite era de șapte ani.

Render nu ajunsese în închisoare, ci numai în instituții medicale, beneficiind de consilieri și grădini de trandafiri.

Cu cât se gândea mai mult la astfel de lucruri, cu atât își

dădea seama că recuperarea psihologică a copiilor și evitarea discuțiilor legate de suferințele îndurate erau egalate doar de dezinteresul adulților când venea vorba de extratereștri. De ce călătoriseră mii de ani-lumina, de ce uciseseră milioane de oameni, începuseră să reinventeze Pământul, ca apoi să plece?

Acela trebuia să fie subiectul principal de analiză pentru viitorul secol. Dar așa cum copiii beneficiau de o binevenită scutire de durere, adulții – inclusiv Molly – păreau să-și fi acordat o dispensă față de rațiune și curiozitate, cel puțin în ceea ce privea sfârșitul lumii.

În loc să-l întrerupă pe Neil, intră în casă, găsi o carte cu citate celebre și reveni cu ea pe verandă.

Își aminti ceva ce auzise la telefon când Neil vorbise cu fratele lui, Paulie, aflat în Hawaii: „Având mânie mare, căci știe că timpul e scurt". Cuvintele acelea se auziseră printre paraziți atunci când serviciile telefonice începuseră să cedeze.

Alegând *mânie* drept cuvânt-cheie, căută la index. Găsi repede citatul. Era din Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, capitolul 12, versetul 12:

> *Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul e scurt.*

A coborât? Dar iadul nu era considerat un loc situat jos?

În dormitorul casei lor, în acea noapte din septembrie, când Molly îl trezise pe Neil dintr-un coșmar, el privise fix în tavan, simțind trecerea leviatanului pentru prima oară și spusese: „Să vă cearnă ca pe grâu". Când îl întrebase ce voise să spună, el nu-și amintise să fi rostit asemenea cuvinte.

Bănuind că și acela fusese tot un citat, petrecu încă un sfert de oră în compania volumului gros și găsi sursa. *Luca,* versetul 31 din capitolul 22:

> *Simone, Simone, iată Satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu.*

Molly contemplă marea.

Când ridică paharul cu ceai, constată surprinsă că era gol. Nu-și amintea să-l fi băut tot.

Intră în casă, luă carafa din frigider și, revenind pe verandă, umpluse paharul ei și al lui Neil.

— Mulțumesc, draga mea, spuse el.

Molly își aduse aminte ceva ce spusese psihopatul cu cicatrice pe față în casa lui Bradley și Allison, în legătură cu intenția lui de a-i „sacrifica" pe copii: „Cei care domnesc peste lume" îi voiau pe copii, pe nevinovați, mai mult decât orice altceva, dar „copiii nu se cern".

Deși ziua era caniculară, simți un fior pe șira spinării. După o vreme, îi spuse lui Neil:

— Mă duc să fac o plimbare pe plajă.

— Vrei să te însoțesc?

— Rămâi cu biografia aceea. E mai bine așa.

Molly coborî scările ce duceau de pe promontoriu până pe plajă. Ajunsă jos, își scoase pantofii și-i luă în mână.

Astrofizicienii susțin ca în univers există mai multe stele decât grăunțe de nisip pe toate plajele de pe Pământ.

Tot ei spun că universul este unul dintr-un număr probabil infinit de universuri.

Păși pe galaxiile calde de nisip, traversă universuri și se aplecă să culeagă o cochilie: un nautilus mic, cu o încăpere care părea să meargă în spirală până la infinit.

Se zice că Dumnezeu a făcut universul. Nu astrofizicienii spun asta, ci probabil înțelepții.

Se mai spune că raiul e un tărâm separat de acesta, ceea ce înseamnă probabil că reprezintă un alt univers.

Frecă grăunțele de nisip dintre degete. Erau fierbinți. Merse până la marginea apei, acolo unde se spărgeau valurile, unde nisipul era răcoros și întărit.

Se spune, că unii îngeri trufași s-au răsculat, iar Dumnezeu i-a alungat din rai în iad, care e un tărâm aparte, separat de rai și Pământ. Încă un univers?

Porni spre sud, iar apa valurilor îi scăldă picioarele.

Astrofizicienii – tot ei – ne spun că găurile negre, care sunt

stele prăbușite cu o densitate incredibilă, sunt probabil căi de legătură între universuri.

Să fie moartea propria gaură neagră, prin care schimbăm universurile?

Dinspre sud apăru un singur nor, care aluneca leneș spre nord-nord-est.

Leviatanul călătorise pe cer în tăcere pentru că nu avea motoare și nici nu avea nevoie de așa ceva; nu era navă-mamă și nici navă-tată; de fapt, nu era navă. Era un lucru cu o putere divină, stăpân al unui univers de dincolo de acesta, un spirit întunecat care devenise uriaș și înfiorător după ce înghițise acea delicatesă care îi plăcea cel mai mult.

Cine este agentul suprem al disperării, stăpânul înșelătoriei, împăratul minciunilor?

Molly reveni pe nisipul moale și cald, și căută de-a lungul graniței dintre plaja și iarba sălbătăcită până găsi un bețișor. Reveni pe nisipul ce scăpase de sub aripa mareei, dar era încă umed. Se lăsă în genunchi.

> *O specie extraterestră, cu sute sau mii de ani mai dezvoltată decât umanitatea, ar poseda tehnologii care nouă ni s-a părea, nu rezultat al științelor aplicate, ci magie pură, supranaturală.*

Folosindu-se de băț, Molly începu să scrie pe nisip, apelându-le din memorie.

Gând nou:

> *Un eveniment supranatural de proporții planetare, care se petrece într-un veac lipsit de credință, când se consideră că doar știința posedă puterea de a face miracole, ar putea apărea ca operă a unei specii extraterestre cu sute sau chiar mii de ani mai avansate decât specia umană.*

Mâinile începură să-i tremure, de aceea fu nevoită să se oprească din când în când din scris. Cuvintele dintr-o limbă

străină, auzite la radio, transmise din stația orbitală, după ce astronauții de la bord fuseseră uciși, apărură pe nisipul din fața ei. Dragostea față de cuvinte, patima ei pentru poezie, capacitate de memorare a versurilor, o slujiseră bine.

Enuigel e elemun, icăc metnus iţlum, reficul, nodaba, anatas lurotacnim ed etelfus.

Nu avea cum să știe dacă redarea era corectă. Transcrisese cuvintele fonetic, așa cum le auzise.

Erau de așteptat greșeli. Acelea erau cuvintele unei conștiințe care vede corect ceea ce e greșit, greșit ce e corect, care găsește bucurie în durere, durere în adevăr, adevăr în minciuni, care privește lucrurile pe dos și de-a-ndoaselea.

Norul care călătorea încet umbri cuvintele scrise pe nisip.

Puțin mai târziu, soarele le găsi din nou.

Valurile murmurau și nu se apropiau încă de tăblița improvizată de Molly.

Întâi văzu *etelfus*. Trebuia scris invers. Își dădu seama că *suflete* trebuia să fie cuvântul.

Cuvântul *metnus* era suntem, iar alte cuvinte se citeau de la coadă la cap.

Cu ajutorul bețișorului reuși o traducere sub primul rând:

Legiune e numele meu, căci suntem mulți[{33}]:
Lucifer, Abadon, Satana, mâncătorul de suflete.

Azvârli bețișorul în valuri.

Cu o mână, netezi ambele rânduri de cuvinte. Cu ultima răbufnire a unui val, își clăti mâna.

Se mai gândi o dată la nava luminoasă care plutise de atâtea ori pe deasupra Lacului Negru. În lumina ei, se simțise analizată atât de profund și *cunoscută* atât de intim, încât i se făcuse rușine, ca și cum ar fi apărut despuiată în fața unor străini. Nu era o navă. Un spirit benign. Paznicul ei.

Dintre nenumăratele milioane de oameni care fuseseră luați, care trecuseră prin tavane, fuseseră trași prin podele,

unii urlaseră, alții râseseră. Destinații diferite.

Reveni de pe plajă la scara ce urca pe promontoriu și ajunse pe verandă.

Neil era în continuare ocupat cu viața lui Yeats. Ridică ochii de pe pagină.

— A fost plăcută plimbarea?

— Incredibilă, spuse Molly. M-am hotărât să mai scriu o carte.

— Va trebui să aștepți câțiva ani până se va publica.

— Nu are importanță, spuse ea. Asta n-are nicio legătură cu ambiția. O să scriu pentru un singur cititor.

— Pentru mine, adică?

Ea luă cartea din mâinile lui și o puse deoparte, apoi i se așeză în poală.

— Poate o să te las și pe tine s-o citești.

— Păi dacă nu-i pentru mine, atunci pentru cine?

Molly se bătu ușor cu palma peste pântecul în care creștea copilul.

— Scriu pentru ea sau el. Dacă mi se va întâmpla înainte ca acest copil să fie suficient de mare ca să i-o pot spune, povestea va rămâne scrisă pentru el.

— Pare un subiect important, spuse Neil.

— Da, sigur.

— Despre ce e vorba?

Ea își lăsă capul pe umărul lui și, apropiindu-și fața de gâtul lui, șopti:

— Despre speranță.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} East Coker, sat din Somerset, Anglia, de unde strămoșii lui T.S. Eliot au emigrat în America în 1660, vizitat în 1937 de poetul revendicat atât de literatura americană, cât și de cea engleză. Poemul *East Coker* este al doilea din ciclul *Patru cvartete.* (n.tr.).

{2} Aluzie la mitologia greacă, în care Artemis, denumită și „Doamna cu arcul de argint", vâna cu un arc reprezentat de luna în creștere și folosea razele ei drept săgeți împotriva norilor cenușii care, datorită culorii, erau asociați cu șoarecii. (n.tr.).

{3} Instrument muzical construit pe baza principiului oscilatoarelor cu heterodină, care generează un semnal audio prin combinarea a două semnale radio de frecvențe diferite. Rezistența capacitivă a interpretului aflat în apropierea celor două antene care fac parte din instrument provoacă modificări de ton ale semnalului audio. Interpretul se slujește de mâini pe care le mișcă în apropierea celor două antene putând crea melodii surprinzător de complexe și expresive. Denumit astfel în 1919, după numele inventatorului rus Leon Theremin, și patentat în SUA în 1928, acesta a fost folosit de compozitori precum Șostakovici sau artiști ca Jimmy Page de la Led Zeppelin, Jean Michel Jarre și alții. (n.tr.).

{4} Aluzie la un film de desene animate, *Chicken Little,* care începe cu impresia eroului principal că i se prăbușește cerul în cap. (n.tr.).

{5} Aproximativ 33 de grade.

{6} Scintilație – 1. Modificare de intensitate și de colorație a luminii stelare, datorită refracției sale neregulate în atmosferă. 2. Lumină emisă de o substanță fosforescentă sub influența ionizării. 3. (Rar) Scânteiere, sclipire. Din fr. SCINTILLATION.

{7} Personaj negativ jucat de Jim Carey, într-un film de desene animate numit *Cum a furat Grinch Crăciunul* (2001), produs de Dr. Seuss Enterprises. (n.tr.).

{8} Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, 12.12. (n.tr.).

{9} *Țara pustie,* versiune Alex. Moldovan, Ed. Paralela 45, 2004. (n.tr).

{10} *Pe curând,* cântec compus de Bing Crosby, interpretat ulterior de Frank Sinatra, Billie Holliday și alți artiști. (n.tr).

{11} Lacul Negru.

{12} Coada Lupului.

{13} Mâncare mexicană din porumb și brânză topită. (n.tr.).

{14} Versiunea originală, alb-negru, din 1956, regizată de Don Siegel, a fost refăcută în 1978 de regizorul Philip Kaufman, apoi a urmat o versiune numită Hoții de trupuri (regizor Abel Ferrara). *Lucrul* (*The Thing*) a fost lansat în 1982. (n.tr).

{15} Film SF cu mesaj pacifist, produs în 1951 de regizorul Robert Wise, după o povestire SF de Harry Bates. (n.tr.).

{16} Sos sau garnitură din avocado, lămâie și piper, uneori cu felii de roșie, ceapă etc. (n.tr).

{17} Vers din prima strofă a poemului *Corurile din Rock,* de T.S. Eliot. (n.tr.).

{18} *East Coker,* al doilea din cele *Patru cvartete,* de T.S. Eliot. (n.tr.).

{19} Versiunea Alex. Moldovan – *The Waste Land,* p. 17, Ed. Paralela 45, 2004. (n.tr.).

{20} Cel mai cunoscut membru din ceata lui Robin Hood. (n.tr.).

{21} Vers din „Un ou de gătit”, Poeme, 1920. (n.tr).

{22} Personaj îngrozit de Călărețul fără Cap, dintr-o povestire de Washington Irving, *Legenda din Sleepy Hollow*. (n.tr.).

{23} *Little Gidding,* având ca subiect o comunitate religioasă din apropiere de Cambridge, Anglia, este cel de-al patrulea poem din *Patru cvartete.* (n.tr.).

{24} Vers din poemul *Miercurea cenușii.* (n.tr.).

{25} Moline și botonee, cruci cu brațele egale, care au devenit cruci de heraldică. (n.tr.).

{26} Insectă din vestul Statelor Unite. Este dizgrațioasă datorită capului cu aspect uman, trăiește în galerii și are o mușcătură foarte dureroasă. (n.tr.).

{27} Comedie horror (1960), care a devenit musical de succes pe Broadway în 1982. În 1986, s-a realizat o versiune filmată a musicalului. (n.tr.).

{28} Versiune Alex Moldovan, *The Waste Land,* Ed. Paralela 45, 2004. (n.tr.).

{29} Psalmul 22, al lui David. (n.tr.).

{30} Corurile din *Stânca* (1934). (n.tr.).

{31} Vers din *Cântecul de dragoste* al lui I. Alfred Prufrock (1917), versiune Ion Caraion, *Antologia poeziei americane,* ed. Univers, 1978. (n.tr.).

{32} T.S. Eliot, *Oameni găunoși,* versiune Ion Caraion, *Antologia poeziei americane*... (n.tr.).

{33} Biblia, Sfânta Evanghelie după Marcu, 5.9. (n.tr.).